

Phong Lưu -Thiếu Gia

Contents

Phong Lưu -Thiếu Gia	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	36
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 25	55
26. Chương 26	58
27. Chương 27	60
28. Chương 28	62
29. Chương 29	64
30. Chương 30	66
31. Chương 31	69
32. Chương 32	71
33. Chương 33	73
34. Chương 34	75
35. Chương 35	77
36. Chương 36: Phiên Ngoại: Lãnh Lệ (phần 1)	80
37. Chương 37: Phiên Ngoại: Lãnh Lệ (phần 2)	82
38. Chương 38: Phiên Ngoại 3: Phượng Tiểu Công Và Lãnh Tiểu Thụ Hạnh Phúc Sinh Hoạt . . .	84
39. Chương 39: Pn: Máy Theo Dõi Chọc Ra Hương Diễm	88

Phong Lưu -Thiếu Gia

Giới thiệu

Thể loại:Hiện đại, chính kịch, cường công cường thụ, có H. Editor: Thanh ThảoPhong Lưu: Nếu ngư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-luu-thieu-gia>

1. Chương 1

“Không phải là tên dê tiện bị bao dưỡng sao, còn xem mình là nhân vật nào.” Người đàn ông cao lớn khinh thường bĩu môi, cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Cánh tay trắng mịn nõn nà ôm cổ người đàn ông cao lớn, thiếu niên dựa vào trong lòng cọt cọt hần: “Đạo diễn Trần ~ Phượng Lưu kia một mình tinh nhỏ mới vào mà thôi, nếu không phải có Lãnh tổng làm chỗ dựa, hần sao dám đắc tội đạo diễn Trần ngài, chờ bị Lãnh tổng đá, còn không phải chủ động trèo lên giường ngài, đến lúc đó ngài muốn ép buộc thế nào chẳng được, xem hần còn dám sĩ diện hay không.” Thiếu niên liếm liếm vết hầu của người đàn ông, đôi bàn tay nhỏ đốt lửa trên người anh ta.

“Ha ha, tiểu yêu tinh.” Người đàn ông được gọi là Trần tổng thở gấp, đặt thiếu niên ở trên sofa, thô bạo cởi áo sơ mi của thiếu niên ra.

Mà Phượng Lưu bị nói thành tên dê tiện bị bao dưỡng ngoài cửa, nở nụ cười lạnh, bước ra khỏi quán bar.

Đỗ xe vào bãi đỗ xe xong, Phượng Lưu từ từ đi vào trang viên của biệt thự cao cấp hoa lệ.

“Thiếu gia, hoan nghênh trở về.” Một chàng trai mặc tây trang đen cao cấp rời khỏi sofa, quỳ thẳng xuống trước người Phượng Lưu, thuần thục thay giày mới cho Phượng Lưu, tiếp nhận áo khoác, cúi đầu chờ đợi mệnh lệnh.

Phượng Lưu sớm theo thói quen, cũng không cảm thấy mất tự nhiên, nhàn nhã nhìn nhìn bốn phía, khom lưng nâng cằm chàng trai.

Chàng trai thuận theo ngẩng đầu, con ngươi đen gợn sóng không sợ hãi nhìn về phía Phượng Lưu.

“Những người khác đâu rồi?” Con người màu lưu ly của Phượng Lưu lóe ánh sáng nguy hiểm, rõ ràng rất không vui.

Thân thể chàng trai không tự chủ được run rẩy, muốn trốn thoát nhưng bị tự chủ cứng rắn kìm lại, cung kính trả lời: “Hồi thiếu gia, bọn họ đã bị nô đuổi việc.” Kể bất kính với thiếu gia sao có thể lưu.

“Chát!” Tiếng vang thanh thúy, Phượng Lưu không chút lưu tình cho chàng trai một bàn tay: “Tự làm theo ý mình, tự tiện phỏng đoán suy nghĩ của chủ nhân, Lãnh Lệ người giỏi thật đấy, chỗ đó dạy người quy củ như vậy sao?”

Chàng trai Lãnh Lệ bị đánh thân thể nghiêng sang một bên, lập tức trở lại vị trí cũ quỳ thật tốt, hoàn toàn không để ý tới dấu bàn tay sưng đỏ trên mặt mình, hẩn cầm tay Phượng Lưu lên lại cầm ra thuốc mỡ mang theo bên người xoa đều đầy tay, nhẹ nhàng xoa bóp để thuốc mỡ nhanh thấm vào.

Nhìn bộ dạng này của Lãnh Lệ, Phượng Lưu không biết tại sao lại tức giận, vốn chỉ là chó ở chỗ đó, còn phải luôn làm ra vẻ một lòng trung thành với mình, thật khó nhìn. Phượng Lưu bỏ Lãnh Lệ ra, khó chịu đi lên lầu, lúc đến chỗ rẽ, bỗng nhiên dừng lại, nói một câu rồi trở về phòng.

“Xử lý tốt bản thân, đến phòng ta.”

“Vâng.” Lãnh Lệ đến phòng bên cạnh phòng Phượng Lưu “Xử lý tốt bản thân.”

Ban đêm, ánh trăng xuyên qua cửa sổ sát đất trên tường vào bên trong phòng.

Chiếc giường hoàng tộc đồ đậm rộng lớn, ba chiếc tủ lớn xanh đen tím, căn phòng trống trải, trang trí quý dị, trên vách tường treo đầy các loại hình cụ kiểu dáng khác nhau.

Phượng Lưu mở chiếc tủ màu xanh ra, bên trong có các loại bình thủy tinh nhỏ chứa chất lỏng đủ màu sắc, cầm ra chiếc bình nhỏ ở tầng trên cùng, chất lỏng trong suốt, giống nước sôi, trong sắc thái quý dị này có vẻ nhu hòa, bình thường có chút làm người ta sồn tóc gáy, thuần thực cầm ra ống tiêm, mở ra nắp bình, rút ra chất lỏng, tới gần chiếc giường thật lớn ở giữa phòng kia.

Một thân thể màu mật ong bị đặt trên giường, bày ra hình chữ đại, thuận tiện cho người ta thưởng thức.

Trên người đủ loại dụng cụ nhỏ với kiểu dáng khác nhau, viên cầu được cố định khéo léo ở trong miệng, trên hai đầu vú xuyên hai chiếc khuyên ruby dưới ánh trăng phản xạ ánh sáng mỹ lệ, gốc dục vọng bị buộc bằng chiếc nơ con bướm lớn hồng xinh đẹp.

Phượng Lưu cầm ống tiêm, kim tiêm nhón nhọn đâm vào da, không một chút chần chờ đẩy chất lỏng băng lãnh vào trong cơ thể Lãnh Lệ.

Thuốc đi vào thân thể, lập tức phát huy tác dụng, cho dù là Lãnh Lệ được huấn luyện, cũng không khổng chế được siết chặt sàng đan dưới thân, vặn vẹo thân thể giấy dựa, giống một con cá vàng rời khỏi nước, trên giường xóc lên, chỉ sau chốc lát thì mồ hôi đã chảy lâm li.

Thật đẹp, nhìn mồ hôi từ từ chảy xuống theo da thịt màu mật ong, Phượng Lưu tán thưởng tận đáy lòng, tay mạnh mẽ đè lên Lãnh Lệ yếu ớt, thấy Lãnh Lệ đau đớn cuộn tròn thân thể, nức nở nhìn qua, đợi hai tròng mắt thất thần có tia rõ ràng, mới buông tay: “Hưởng thụ thật tốt.”

Kiểm tra phần bị cột chặt ở phía dưới tuyệt đối sẽ không bị hở ra, Phượng Lưu tùy ý vút ống tiêm trên mặt đất, ngáp một cái, xoay người ra khỏi căn phòng, thì ra căn phòng này liên thông với phòng ngủ của Phượng Lưu.

2. Chương 2

Hôm sau, khi ánh mặt trời nghịch ngợm xuyên qua cửa sổ chiếu đến người đang ngủ say trên đệm, đã là giữa trưa, Phượng Lưu tỉnh trẻ con che đầu lại, trở người tiếp tục ngủ.

Màu lam bao trùm toàn bộ căn phòng, dần thay đổi từ trên xuống dưới, màu sắc càng đậm. Khó có thể tin tưởng là trong phòng không có giường, không có tủ, toàn bộ sàn đều bị bao trùm bởi tôn màu ám lam. Ngoại trừ chỉ có một cửa sổ, ba vách tường khác đều có một cửa, một cửa thông với căn phòng tối hôm qua kia, một cửa thông với bên ngoài, một cửa còn lại.....

Bỗng nhiên, một hồi chuông di động vang lên giữa căn phòng yên tĩnh, Phượng Lưu đang ngủ yên bỗng nhắm mi, ngồi dậy, chân móng trượt xuống bên hông, lồng ngực trắng nõn lại không đơn bạc không gì che liễn lộ ra, kêu gọi dự hoặc.

Mắt phượng nhắm chặt, hần không tình nguyện sờ soạn cảm di động, ấn phím nghe.

“Phượng Lưu, lục thiếu gia của tôi, nhìn xem đã mấy giờ, cậu còn chưa đến công ty, hôm nay có quảng cáo phải chụp a.” “.....” Hần không kiên nhẫn mở mắt ra.

“Lục gia? Cậu đang nghe sao?”

“.....” Hần mơ mơ màng màng nhìn nhìn bốn phía.

“Thiếu gia, cậu sẽ không phải bị điện thoại của tôi đánh thức đi.”

“.....” Hần dụi dụi mắt phượng còn dính hơi nước.

“Gia, cậu giết tôi đi!”

“Vậy cậu đi chết đi.” Ánh mắt Phượng Lưu cuối cùng rõ ràng, biếng nhác mở rộng thân thể, giọng vừa tỉnh ngủ vang lên gọi cảm.

“Lục gia, cậu cuối cùng tỉnh táo rồi, tôi chết sẽ không ai vì cậu bận trước bận sau, chịu một nhọc, xin gia thương tiếc ~” “Cút.” Môi mỏng vô tình phun ra một chữ, hần muốn tắt điện thoại.

“Đừng, đừng tắt máy, tôi có chính sự, hôm nay có quảng cáo phải chụp, cậu đến nhanh lên đi, tôi chống không được.” “Ừm ~” Phượng Lưu liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, 12 giờ 03. “Chiều nay 3 giờ gặp.” “Ê ê, không được mà, tôi.....”

Không để ý tới sự phản đối của đối phương, Phượng đại gia thản nhiên cúp máy rồi đứng lên, tắm thân thể này cuối cùng che dấu không được, hoàn toàn lộ ra, đứng toàn thân trần trụi như nhộng. Người nào đó có thói quen ngủ lỏa thể.

Hần đẩy cánh cửa thần bí kia ra, mọi thứ sau cửa lộ không bỏ sót.

Bên phải có phòng tắm được vây bằng thủy tinh trong suốt, bồn tắm lớn màu trắng sữa, vòi hoa sen màu bạc.

Bên trái là tủ chứa đầy giày, tây trang, caravat, áo sơmi, thường phục, quần áo ở nhà, được đặt ngay ngắn chỉnh tề.

Ở giữa, đối diện cửa là một chiếc giường màu bạc cao đến đỉnh phòng.

Đề điệu xa hoa.

Tắm rửa xong, chỉ mặc một dục bào rộng rãi, Phượng Lưu cuối cùng nhớ tới nguyên nhân mình không lên giường, đồng hồ báo thức tối hôm qua bị hần đặt tại phòng chơi.

Tối gần bên giường, hương hoa lài nhàn nhạt tràn ngập trong không khí. Phượng Lưu lấy quả cầu nhỏ trong miệng Lãnh Lệ xuống, mở dây trói chặt tay chân ra, lại không để ý tới chiếc nơ con bướm to lớn kia.

Giờ phút này Lãnh Lệ đã không còn sức giãy dụa, lộ ra cảm giác lạng ngược xinh đẹp, toàn thân đầy mồ hôi làm ướt đẫm dưới thân, thân thể phỉếm phần hồng hơi hơi run rẩy, dục vọng bị nơ con bướm trói buộc lộ ra màu tím đỏ bất thường, mà nơi hương hoa lài phát ra.....

“Cảm giác thế nào, còn thoải mái?” Phượng Lưu trêu đùa hỏi. Thấy không ai trả lời, tuần mi nhăn lại, nắm lấy tóc đen ngắn của Lãnh Lệ kéo người từ trên giường xuống, ném xuống sàn, dùng chân mở hai chân hần, để hần quỳ trên sàn, thò tay ôm eo hần để cái mông hần nhếch lên, lộ ra đoá hoa mềm mại ở giữa, ngâm nư

chực nở theo hô hấp khép mở mời người đi vào, chính giữa đoá hoa từ từ chảy ra chất lỏng đặc dính trong suốt, theo kẽ đùi trượt xuống trên sàn, Phượng Lưu sờ sờ đoá hoa kia, dính một tay chất nhầy, hai ngón tay xoa bóp một hồi, đặt trước mũi, một cổ hương hoa lại nồng đậm nghịch ngợm chui vào mũi chơi đùa.

Vừa lòng gật đầu, hắn ném người còn đang trong trạng thái mê mông lung xuống đất, rồi đi đến bên cửa sổ kéo bức màn ra, ánh mặt trời chiếu vào bên trong phòng, truyền lên người ấm áp, lại làm Lãnh Lệ run rẩy thân thể nháy mắt tỉnh táo lại.

Kim nén run rẩy ở hai chân, Lãnh Lệ miễn cưỡng điều chỉnh tốt tư thế quỳ: “Buổi sáng tốt lành, thiếu gia, Lãnh Lệ thất trách, xin ngài xử phạt.”

Phượng Lưu nhìn ngoài cửa sổ, đủ loại hoa oải hương mình yêu thích, biến màu tím theo gió lẩn tẩn gợn sóng.

Lãnh Lệ thấy chủ nhân im lặng thật lâu, cũng không dám quấy rầy, chỉ cúi đầu quỳ.

Thu hồi tầm mắt, Phượng Lưu nhìn thân thể Lãnh Lệ run rẩy, đáng vẻ bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống, quả thật không có nửa phần đung đưa, hắn đạp qua một cái, đá ngã lẩn người chần đường rồi đi ra phòng chơi. Hắn sẽ không thừa nhận, nhìn đáng vẻ thảm hại của Lãnh Lệ, có chút tim đau không đành lòng như vậy, tự tìm chịu tội, xứng đáng.

Xử lý tốt bản thân, Phượng Lưu ăn cơm trưa Lãnh Lệ chuẩn bị xong, lái xe ra ngoài, đã là chuyện của 2 giờ sau đó.

Tối hôm qua thực nghiệm cực kỳ thành công, nghiên cứu chế tạo thuốc mới lại có kết quả tốt, tâm tình Phượng Lưu vui vẻ lại đi bờ biển hóng gió rồi mới đến công ty. 2 giờ 55, đến thật đúng giờ.

3. Chương 3

Lúc này, Chu đại thiếu gia – bạn tốt nhất kiêm người đại diện của Phượng Lưu đang vội vàng xử lý cục diện rối rắm muốn sút đầu mẻ trán. Hai mắt hắn toả sáng nhìn Phượng Lưu như nhìn thấy vàng.

“Lục gia, thiếu gia, tổ tông của tôi, cậu cuối cùng cũng đến đây. Tiểu nhân tôi sắp bị bọn họ phiền chết.” Chu Tư nhào đến giữ chặt cánh tay Phượng Lưu, đẩy hắn vào phòng hoá trang, “Quyên, trang điểm cho cậu ấy nhanh lên.” Lại quay đầu nói lớn với tên bị vây trong đồng trang phục “Ngô Thiên Lượng, trang phục đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Rồi rồi, Lục ca đến đây rồi à?” Ngô Thiên Lượng vội vàng ngẩng đầu lên từ trong đồng quần áo, miệng mở to hít thở không khí trong lành, quay mặt nhìn bên này.

Phượng Lưu nhìn người kia mặt đỏ rực vì thiếu dưỡng khí, vẫy vẫy tay chào hân.

Ngô Thiên Lượng ngốc ngốc nhếch môi như tên ngốc, nào có nửa phần dáng vẻ của nhà thiết kế thiên tài giới thời trang.

“Gia, anh còn chưa thấy được dáng vẻ cô vợ nhỏ khóc không ra nước mắt của Chu chết tiệt kia, cứ như chồng chết vậy.” Mẫn Quyên một bên vừa trang điểm cho Phượng Lưu, vừa hòa theo cười chọc hân. Đôi mắt có thể nói là cười đến cong thành một độ cong mỹ lệ, để người ta liên tưởng đến một từ “phong vận do tồn”.

Đây chính là nhóm hỗ trợ của hân.

Mẫn Quyên: thợ trang điểm, 35 tuổi, ảnh hậu đã rời nghề, ba năm trước diễn qua kịch bản Phượng Lưu viết, là bạn vong niên với Phượng Lưu từ khi hân 18 tuổi, khi biết Phượng Lưu muốn vào giới showbiz thì dứt khoát lui về giúp hân.

Chu Tư: Người đại diện, 20 tuổi, Chu gia nhị thiếu tập đoàn Thái Hoa, anh cả trong nhà, không thích vào công ty của gia tộc, làm bạn với Phượng Lưu khoảng 4 năm, cũng như Phượng Lưu, là sinh viên năm ba của học viên quý tộc Tử Đằng, bị Phượng Lưu kéo ra làm người đại diện.

Ngô Thiên Lượng: thiết kế trang phục, 17 tuổi, nhà thiết kế trang phục nổi danh giới thời trang, được người ta gọi là “bàn tay Thượng Đế”. Hân hoàn toàn xứng đáng là nhân vật thiên tài, còn nhỏ tuổi đã nhận bằng tiến sĩ thiết kế trang phục, có thể xem như bạn cùng phòng hai tháng của Phượng Lưu và Chu Tư.

Bọn họ đều được Phượng Lưu quen từ khi rời đi chỗ đó, là bạn rất tốt rất tốt đối với hân. Thế giới u ám của hân, nhờ bọn họ đi vào mới có tia sáng.

Nghĩ đến đây, Phượng Lưu cảm thấy ấm áp trong lòng, khóe môi nhếch lên, trong con ngươi đen tràn ngập ý cười.

“Ok,” Mẫn Quyên vẽ xong một nét cuối cùng, sờ sờ mặt Phượng Lưu, nhìn trái nhìn phải, vừa lòng gật gật đầu, “Một cậu bé lớn lên gương mặt hoàn mỹ như vậy, còn muốn bọn nữ sinh chúng tôi sống nữa sao. Hâm mộ ghen tị chết tôi!”

Chu Tư bận rộn xong, trở lại vừa lúc nghe được những lời này của Mẫn Quyên, bị chọc cười: “Chị còn nữ sinh cái gì, đều là gái hết thời rồi.” Còn chưa cười được vài tiếng thì lỗ tai đã bị Mẫn Quyên nhéo, “Ui da, đau đau, chị Quyên, nhẹ tay một chút.”

“Thằng nhóc xấu xa này, còn dám trêu chọc chị Quyên mà nữa không?” Tay nhéo tai Chu Tư của Mẫn Quyên vịn vịn.

“Không dám, không dám, chị Quyên, mau buông tay. Em biết sai rồi” Chu Tư cúi đầu nhận sai, chỉ thiếu

quỳ xuống dập đầu.

Phượng Lưu xem trò vui đủ, đưa tay cản tay Mẫn Quyên, cứu lỗi tai đáng thương của Chu Tư: “Chị Quyên mãi mãi tuổi mười tám, đừng nghe thằng nhóc này nói bậy.”

“Vẫn là A Lưu nói ngọt, mày cũng học chút đi.” Mẫn Quyên ôn nhu sờ sờ đầu Phượng Lưu, chỉ tiếc rên sất không thành thép chỉ ngón tay vào trán Chu Tư.

Chu Tư trốn phía sau Ngô Thiên Lượng, nhỏ giọng nói thầm: “Học nó chúng ta chỉ có thể cùng nhau ngủ đường cái, lúc đó thì vui rồi.”

“Mày nói gì? Nói lớn chút” Mẫn Quyên hung hăng trừng Chu Tư, rõ ràng biểu hiện “Có giỏi mày nói lớn lên xem”.

“Không, không.” Chu Tư rụt rụt cổ, ban ngày ban mặt sao lại có cảm giác lạnh lẽo, “Này, này, tôi nói cậu. Lục gia, cậu mau thay quần áo. Bắt đầu quay, nhiếp ảnh gia không đợi được nữa rồi kìa.”

Nói đến chuyện chính, mọi người thu lại đùa giỡn, tự làm nhiệm vụ của mình.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, Phượng Lưu đi vào studio, bên trong truyền đến tiếng oán giận của nhiếp ảnh gia “Còn chụp hay không hả, một người mới vào nghề chưa được nửa năm để tôi chờ từ buổi sáng tới giờ, nói đùa chứ đại minh tinh cũng không có như vậy.”

“Được rồi, đừng nói nữa, có phiền không, cậu chỉ có tật xấu này.” Một giọng nói uy nghiêm đánh gãy nhiếp ảnh gia. Phượng Lưu nhìn qua, là một người đàn ông trung niên nho nhã.

“Cung tống, xin lỗi, có chút việc gấp, đã tới chậm” Phượng Lưu khom người cung kính với người đàn ông trung niên, cười xin lỗi vô cùng chân thành.

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu cẩn thận quan sát Phượng Lưu, gật gật đầu, xem như chấp nhận giải thích của Phượng Lưu: “Hi vọng cậu không khiến tôi thất vọng nữa.” Quay đầu ra hiệu cho nhiếp ảnh gia ý bảo có thể bắt đầu.

Nhiếp ảnh gia bắt mắt bĩu môi, hạ quyết tâm phải chinh phục người mới này một phen, cố ý đề cao độ khó động tác.

Cung Tự cũng không ngăn cản vì quảng cáo này quan trọng với sản phẩm mới, cố ý bỏ công việc đến tự mình giám sát việc quay chụp, lại phải ngồi đợi một ngày. Cho dù người tính tốt bao nhiêu cũng có chút không vui. Nếu không phải để ý mặt mũi của Tam thiếu, hẳn đã đi từ sớm. Có điều, sau khi nhìn biểu hiện của Phượng Lưu, hẳn cảm thấy may mắn vì chưa rời đi. Kẻ hay xoi mói như hắn cũng không thể không thừa nhận. Biểu hiện của Phượng Lưu có thể nói là hoàn mỹ, bề ngoài thượng đẳng, đáng người cực phẩm, quảng bá vô cùng hấp dẫn đối với sản phẩm. Quả nhiên, lựa chọn của hắn là chính xác.

4. Chương 4

Nhiếp ảnh gia đã sợ ngây người, Claire làm nhiếp ảnh gia hơn mười năm gặp qua vô số tuấn nam mỹ nữ, nhưng cho tới nay chưa từng gặp qua một người như vậy. Phượng Lưu tuyệt đối sẽ toả sáng, giờ khắc này hẳn rất tin không thể nghi ngờ.

“Có thể không? Claire tiên sinh?” Phượng Lưu kéo kéo áo cởi bỏ ba cúc áo phía trên, vẫn có chút không quen cài cúc áo cẩn thận tỉ mỉ như vậy.

“Chậm đã, đừng động.” Claire quát to một tiếng dọa Phượng Lưu giật mình, hẳn nghi hoặc khó hiểu nhìn Claire.

Claire nhanh chóng cầm lấy máy ảnh, ấn shutter, tách tách tách, chụp liên tiếp mấy tấm ảnh, sau đó thì cười ha ha như bệnh thần kinh.

Cung Tự cầm lấy máy ảnh nhìn ảnh chụp ngây ngẩn cả người. Những người khác cũng rất ngạc nhiên để sát đầu vào xem, sau đó ngóc ngóc nhìn về phía Phượng Lưu.

Chàng trai tóc đen ngắn, mặc quân phục, một tay đỡ bội kiếm, một tay đặt ở cổ áo, lộ ra xương quai xanh tinh tẻ, mắt phượng lãnh đạm nhìn màn ảnh lộ ra nghi hoặc nhàn nhạt, vốn là hình ảnh nghiêm cẩn nháy mắt trở nên mỉa mai, vẻ đẹp cấm dục làm người ta muốn quỳ rạp xuống dưới chân hắn, lấy lòng hắn, nhìn khóe mắt hắn nhiệm lên tình dục. Đó thật mỹ lệ biết bao.

“Khụ khụ, sao vậy?” Phượng Lưu bị mọi người xem có chút mặc danh kỳ diệu, xem mọi người không có dấu hiệu hồi thần, không thể không lên tiếng nhắc nhở.

Mọi người phục hồi tinh thần, cũng có chút ngượng ngùng nhìn Phượng Lưu. Nói thế nào, nhìn người ta nhìn ngốc là sự thật nha. Lại không ngờ Claire lập tức chạy qua trước người Phượng Lưu kích động ôm hắn. Lời nói vì kích động có chút hỗn loạn “Người mới, không đúng, Lục, Lục gia, cậu chính là tổ tông của tôi. Cũng không đúng, tổ tông nhỏ, sao vẫn cảm thấy là lạ. Tóm lại, cậu có thể theo tôi, ở cùng tôi. Không, không đúng, là làm người mẫu của tôi. Trong triển lãm ảnh nước Anh, tôi cảm thấy cậu đặc biệt phù hợp với tôi, à, là đặc biệt phù hợp ý muốn của tôi. Cái loại cảm giác này! Tóm lại, giúp tôi một lần được không, cậu có yêu cầu gì tôi cũng thỏa mãn hết!” Nói xong đoàn lời dài miên man, Claire nháy ánh mắt tinh tường, tràn ngập chờ mong nhìn Phượng Lưu.

“Được thôi, chuyện này không thành vấn đề. Vậy ông phải mời tôi một bữa.” Phượng Lưu giao tiếp với người ngoài, luôn giữ hình tượng một người thân thiện ôn nhu. Hôm nay bị Claire kẻ điên này lấy, hẳn hiếm khi nói đùa trước mặt người khác, làm được mọi người cười lăn lộn.

Không khí vui vẻ, hiệu suất tăng lên, kết thúc công việc chỉ mới khoảng 6 giờ. Phượng Lưu làm việc rất thoải mái, sau khi kết thúc công việc cũng không có việc gì khác. Phượng Lưu cũng quen mọi người cãi nhau ầm ĩ. Mọi người ăn ý quyết định đi quán bar uống thật sảng khoái. Mà kẻ điên Claire kéo Phượng

Lưu cứ như da trâu, bỏ cũng bỏ không được. Cuối cùng không còn cách nào, nhân tiện đưa Claire và Cung Tự cùng vào quán bar.

Tục ngữ nói, thiên tài và kẻ điên chỉ thiếu một đường ranh giới, mà Claire rất lợi hại đã vượt qua ranh giới này. Đầu óc kẻ điên người bình thường sao có thể hiểu được “Lãnh tổng!” Lúc mọi người dìu nhau đi ra cửa quán bar thì thấy Lãnh Lệ đang dựa vào một chiếc Porsche đen hút thuốc, hiển nhiên là chờ đã lâu.

“Ừm.” Lãnh Lệ lãnh đạm cất tiếng trả lời. Đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Claire được Phượng Lưu dìu, kẻ điên kia còn đang lớn miệng kéo Phượng Lưu than thở.

Phượng Lưu nhìn Lãnh Lệ vốn không nên xuất hiện ở chỗ này. Vẻ không vui trong mắt chợt lóe rồi dần biến mất: “Lãnh tổng, sao lại đến đây?”

“Tôi đón cậu, cậu uống rượu, không được lái xe.” Lãnh Lệ nói.

Vì có toà núi băng Lãnh Lệ này ở đây, không khí có chút cứng đờ.

Phượng Lưu giao Claire cho Cung Tự, vỗ vỗ vai Ngô Thiên Lượng: “Thiên Lượng, cậu và chị Quyên đưa Tự về, Cung tổng đưa Claire, được chứ?” Ánh mắt dò ý Cung Tự.

“Không thành vấn đề, chưa say đâu.” Cung Tự gật gật đầu.

Giúp Ngô Thiên Lượng kéo Chu Tự lên xe, nhìn chiếc xe từ từ chạy đi, Cung Tự trầm tư nhìn hướng Phượng Lưu và Lãnh Lệ đi, Phượng Lưu thật sự đang được Lãnh Lệ bao dưỡng? Cũng không đúng, theo tính cách Phượng Lưu biểu hiện ra ngoài, chắc không phải người làm người khác lo lắng. Nhìn vẻ mặt của Lãnh Lệ hình như không vui lắm, không biết có xảy ra chuyện gì hay không. Được rồi, không nghĩ nữa, hắn rất thích thẳng thắn nhóc Phượng Lưu này, sau này có gì xảy ra có thể giúp đỡ hắn. Kéo Claire không yên lên xe, hắn xoa xoa khuôn mặt ngốc nghếch kia, một trận nhức đầu, tên phiền toái này.

5. Chương 5

Mà sự thật có vẻ không như Cung Tự nghĩ.

Phượng Lưu biếng nhác ngồi phía sau cho tỉnh rượu, đầu ngón tay nhịp nhẹ đùi, híp mắt phượng không biết suy nghĩ gì.

Lãnh Lệ toàn thân căng thẳng lái xe. Buổi sáng khi thiếu gia ra khỏi nhà, tùy ý nhét trứng rung vào thân thể hắn, nó bị mở mạnh nhất khi Phượng Lưu lên xe. Lại trải qua cả ngày làm việc, tối hôm qua mới thử thuốc thân thể sao có thể chịu nổi, hắn chỉ có thể cắn răng giữ nửa thân trên vững vàng, hai đùi lại không ngừng run lên.

Về nhà, Lãnh Lệ miễn cưỡng quỳ xuống muốn giúp Phượng Lưu đổi giày, lại bị một đá của Phượng Lưu gạt ngã. Tiếng va chạm thanh thúy của dây thắt lưng đánh vào da thịt vang lên. Lãnh Lệ chỉ có thể điều chỉnh tốt tư thế, để dây lưng dừng trên người nhiều nhất, để chủ nhân phạt hết giận.

Phượng Lưu thật tức muốn chết. Lãnh Lệ nhiều lần liên tục tự làm theo ý mình, có còn để chủ nhân là hấn vào mắt không. Tức giận xông đến nào lại thêm uống chút rượu, nên Phượng Lưu đánh không hề có kết cấu, chỉ muốn xả giận, đến lãnh tĩnh bình thường đều ném sau đầu. Cho nên, khi Phượng Lưu đánh mệt, dừng tay, Lãnh Lệ cảm thấy toàn thân đều đau nhức, động thân thể một chút cũng làm thân thể kháng nghị. Nhưng xem từ bên ngoài chỉ thấy quần áo tây trang thực hỗn độn, nhìn không ra cái gì khác. Chẳng qua hai má và cổ áo rộng mở hơi lộ ra chút dấu đỏ.

Trong khi Phượng Lưu còn đang thất thần, Lãnh Lệ đã nhịn đau, bò lại trước người hấn quỳ tốt, nâng tay hấn lên, cẩn thận liếm láp.

Phượng Lưu thuận tay nâng đầu Lãnh Lệ lên nhìn gương mặt bị thương thất thần của Lãnh Lệ.

Từ mắt trái kéo đến khóe môi, một đường vết đỏ sưng lên. Thấy Phượng Lưu nhìn hấn, Lãnh Lệ gọi lên khóe miệng nở nụ cười, trong nháy mắt núi băng tan rã, thật chói mắt.

“Thiếu gia, xin cho phép nô giúp ngài thoa thuốc.” Lãnh Lệ liếm liếm khóe miệng bị thương, cầm thuốc ra cầu xin nhìn Phượng Lưu, cầm được tay Phượng Lưu, lấy ngón tay hấn nhẹ nhàng đụng vào, trong mắt tràn ngập đau lòng.

Phượng Lưu rút tay về, nhìn sang chỗ khác, không tiếp tục nhìn kẻ làm lòng người ta mềm đi – Lãnh Lệ. Phượng Lưu ngồi xuống sofa, chuyển động bàn tay, phát hiện trên bàn tay mình xuất hiện ba đường vết đỏ. Có lẽ do vừa rồi không khống chế tốt lực đánh, nên làm mình bị thương.

“Thiếu gia,” Lãnh Lệ hoảng hồn, không biết làm sao.

Phượng Lưu nhắm mắt lại, xoa xoa huyết Thái Dương có chút đau, phát hiện Lãnh Lệ không có động, mở mắt ra nhìn nhìn hấn, lạnh lùng nói: “Còn chưa lặn lại đây.”

“Vâng, vâng.” Lãnh Lệ cuống quýt cầm lọ thuốc ra, quỳ như cũ, cẩn thận thuốc lên miệng vết thương.

Vĩnh viễn đều như vậy, mặc kệ hấn bị thương nặng thể nào, hấn đều sẽ không để ý, ngược lại trên người mình có chút vết thương, Lãnh Lệ đều sẽ đau lòng muốn chết. Giả dối, làm như chân thành với mình lắm vậy.

Nghĩ nghĩ, rượu lại phát huy tác dụng, trong mơ mơ màng màng hấn cảm giác được người ôm lên, sau đó thì không biết gì nữa.

‘Thiếu gia..... Chủ nhân,’ Lãnh Lệ si mê xoa mặt Phượng Lưu. Khuôn mặt này không có tao nhã như ngày

thường, không có băng lãnh tàn nhẫn lúc phần nộ. Mắt phượng nhắm, che khuất vẻ lạnh lùng, tuấn mi giãn ra, càng lộ vẻ thoải mái ấm áp, khoe miệng hơi cong, không phải giả dối cũng không phải cười lạnh. Đây chính là biểu tình hân nhĩn thấy ngày đầu gặp nhau, người ấy ngủ say dưới tàng cây, ngủ ở cánh đồng hoa oải hương xinh đẹp. Lãnh Lệ không khống chế được cúi xuống, môi nhẹ nhàng chạm vào nơi mềm mại, lạnh lạnh, giống thạch trái cây vậy. Lãnh Lệ cười hạnh phúc. Quả nhiên, chủ nhân không thay đổi, cho nên mặc kệ chủ nhân đối với hân ra sao, hân.....

“Chủ nhân, Lãnh Lệ sẽ vĩnh viễn theo ngài.”

6. Chương 6

Khi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào phòng, một ngày mới lại bắt đầu.

Nụ hoa nhỏ vừa hé, giọt sương trong suốt trượt xuống bãi cỏ mơn mơn, chim chóc líu ríu kêu đùa. Cảnh đẹp tươi mát động lòng người biết bao, mà hình ảnh dời đến trên giường Phượng Lưu, lại là.....

“Ừm,” Thật thoải mái, ẩm ướt mềm mềm. Phượng Lưu mơ mơ màng màng kéo lấy nơi ấm áp ấn lại gần hơn, khổ hạ dùng lực đỉnh càng sâu, trườn động vài cái, thoải mái bắn ra.

Lãnh Lệ nhĩn xuống phản ứng muốn phun sinh lý, cổ hết sức mở to miệng đã tê mĩ, giúp chủ nhân ra vào càng dễ dàng. Cho đến khi chất lỏng tràn ngập khoang miệng.

Ngoan ngoãn nuốt tinh dịch xuống, Lãnh Lệ vươn đầu lưỡi ra liếm sạch dục vọng của Phượng Lưu, quỳ tốt.

Phượng Lưu nằm một lát hưởng thụ dư vị tình dục, mở ánh mắt mĩng lung, không nhĩn một người khác trong phòng, vào phòng tắm tắm rửa. Khi tắm rửa xong, đại não ở trạng thái người chết của Phượng Lưu cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

“Thiếu gia, bữa sáng chuẩn bị xong ” Lãnh Lệ quỳ cạnh cửa, cúi đầu chờ mệnh lệnh.

Phượng Lưu lưỡi biĩng liĩc nhĩn hân, còn chưa hết giận, không muốn để ý đến hân.

Bị “Đồng hồ báo thức” đặc thù đánh thức, tắm rửa, hưởng thụ bữa sáng. Đây là chuyện cố định mỗi buổi sáng của Phượng Lưu. Về phần trừng phạt sau đó, lão tử tâm tình không tốt, người cũng đừng nghĩ có thể thoải mái.

Lúc này, Lãnh Lệ bị ngĩm mình trong nước thuốc nóng bỏng, ngón tay siết chặt cạnh bồn tắm trắng nhĩt, môi bị tra tấn rỉ máu.

Phượng Lưu không vui, nắm tóc Lãnh Lệ ấn vào trong nước. Đến khi người cuối cùng khổng chế không được bắt đầu giãy dụa, mới không nhanh không chậm nhắc người lên, ném xuống đất, tựa vào vách tường, nhìn Lãnh Lệ không ngừng ho khan thổ dốc. Thật sự là một làn da tốt. Trên người rối loạn, chần chịt những vết đỏ sưng lên do dây lưng để lại. Nơi có chút nghiêm trọng còn có thể nhìn thấy tơ máu. Một điều may mắn là tối hôm qua dùng dây lưng đánh, tương đối khoan dung, mới không đến mức da tróc thịt bong. Mà so sánh với những thứ này, rõ rệt nhất vẫn dấu tay màu tím đỏ trên cổ.

Nhìn dáng vẻ chật vật của Lãnh Lệ, Phượng Lưu không có một chút thương hại. Ánh mắt lạnh băng, cũng chỉ là một con chó nuôi ở chỗ đó mà thôi.

Nhắc chân đạp trên lồng ngực Lãnh Lệ: “Người biết sai ở đâu chưa?”

Lãnh Lệ cố gắng nén ho khan: “Thiếu gia, khụ khụ, nô sai ở làm theo ý mình.”

“Sai” Phượng Lưu hung hăng đạp xuống một đạp, “Nói lại”

“Nô sai ở can thiệp vào cuộc sống của thiếu gia,” Nói còn chưa xong, Phượng Lưu lại đạp xuống một đạp.

“Sai”

“Khụ khụ” Khóe miệng Lãnh Lệ tràn ra máu tươi, đau đớn khiến hai tay nắm chặt thành quyền, cũng không dám che ngực nói, “Nô ngu dốt, xin thiếu gia, khụ khụ, nói rõ”

“Ngu xuẩn” Phượng Lưu đứng dậy, bóp chặt cổ Lãnh Lệ để trên mặt đất, “Sau này không được tìm người giám thị ta nữa, biết chưa?”

“Thứ tội nô không thể tuân mệnh, bọn họ đến để bảo vệ an nguy của thiếu gia ” Lãnh Lệ lắc đầu, kiên định từ chối.

Nguy hiểm nheo mắt phượng, ánh mắt Phượng Lưu lạnh băng, dần dần siết chặt ngón tay.

Nhìn thấy mặt Lãnh Lệ đỏ bừng vì không thể hô hấp, trong mắt đen vẫn lộ kiên trì, không chịu buông bỏ, Phượng Lưu thả tay vút người trên mặt đất, xoay người ra ngoài. Không thể làm hấn chết, làm chết rồi sau này không chơi được nữa. Không phải tức hay không, chỉ là một con chó mà thôi. Cầm lấy ly rượu lưu ly, tiện tay ném ra ngoài.

Hắn huỷ hơn phân nửa phòng khách, cảm thấy vẫn chưa nguôi giận, còn muốn tìm vài thứ hả giận. Vừa lúc này, Chu Tư gọi điện đến nói người trong đoàn làm phim muốn đến nơi quay phim trước vài ngày để làm quen. Cho nên yêu cầu đến sớm hơn năm ngày, hỏi Phượng Lưu khi nào xuất phát.

Phượng Lưu suy nghĩ, cảm thấy nên ra ngoài hít thở không khí, cũng không để ý tới Lãnh Lệ vừa rồi còn

quỳ ở góc phòng khách, nhìn hấn làm vài thứ, rồi đi ra cổng.

“Chủ nhân” Lanh Lệ thực ra còn đang trong trạng thái mê mang, lỗ tai ong ong, trước mắt mờ mịt, quỳ ở đây chỉ vì sợ Phượng Lưu trong lúc vô ý tự làm mình bị thương. Cuộc nói chuyện điện thoại vừa nãy, hấn một chút cũng không nghe vào lỗ tai, bây giờ thấy Phượng Lưu muốn đi, cái gì cũng mặc kệ, vội vàng nhào qua ôm lấy hai chân Phượng Lưu, “Đừng đi, đừng bỏ tiểu Lanh.”

“Lanh Lệ, buông tay.” Ánh mắt Phượng Lưu lạnh như băng nhìn Lanh Lệ. Tiểu Lanh! Đã từng như thế. Lúc Lanh Lệ ngửa đầu nhu thuận gọi chủ nhân, mình sờ đầu tiểu Lanh Lệ, chính là gọi hấn như vậy. Ha, châm chọc biết bao. Bây giờ nghe được xưng hô này chỉ có thể nhớ đến lần phản bội đau tận đáy lòng ấy.

Lanh Lệ lắc đầu, nước mắt trong suốt theo từng cái lắc đầu rơi xuống, mềm cả người, nhưng tay lại càng thêm dùng sức ôm chặt.

Nhìn Lanh Lệ như vậy, tim Phượng Lưu truyền đến đau đớn đã lâu không xuất hiện. Hấn mạnh mẽ rút chân ra, cũng không quay đầu lại rồi đi. Hấn sợ một khi quay đầu sẽ giống như trước mềm lòng.

Mà hấn không biết, Lanh Lệ ở phía sau, dùng hết sức lực còn lại, ngã xuống, cố gắng một lúc, vẫn không thể đứng dậy, trước mắt bỗng tối đen, nằm im không nhúc nhích.

7. Chương 7

“Anh Lục, đây khách sạn đoàn làm phim thuê. Hai người ở một phòng. Có điều, anh Chu đã thương lượng với đạo diễn trước, anh có thể ở một mình một phòng.” Ngô Thiên Lượng báo cáo từng lời từng lời với Phượng Lưu. Lần đầu tiên làm việc này, cậu có chút cứng ngắc. Chu Tư kia đúng lúc lại bị nhà cha hấn bắt về. Chị Quyên có hoạt động công ích phải tham gia. Có thể yên tâm cũng chỉ có Ngô Thiên Lượng. Cho nên chỉ có thể làm khó người hầu tiểu Ngô bạn trước bạn sau. May mắn, Phượng Lưu không phải người mọi chuyện đều phải sắp xếp chăm sóc, bằng không thì đã có điều sai sót nhỏ nhặt. Tóm lại, chuyện cũ vẫn làm người ta nghĩ lại mà sợ. Đến lúc đó trừ chuyện Chu Tư thương lượng lúc trước, thì không còn chuyện gì cần Ngô Thiên Lượng bận tâm.

“Không cần, hai người ở một phòng là được rồi,” Phượng Lưu buông kịch bản, xoa xoa huyết Thái Dương.

Ngô Thiên Lượng có chút không hiểu, căn cứ theo nguyên tắc hài tử giỏi thì phải hỏi, hỏi ra nghi hoặc: “anh Lục, một người ở không tốt à? Vì sao muốn ở cùng người khác”

“Bởi vì.....” Phượng Lưu nhìn bạn nhỏ Ngô Thiên Lượng hiểu kì, cảm thấy buồn cười. Quả nhiên vẫn đứa nhỏ. Vừa định giải thích thì bị vị khách không mời mà đến đánh gãy.

“Ui, đây không phải Lục thiếu gia sao. Đứa bé đáng yêu này là bạn cùng phòng của cậu hả?” Giọng điệu không rõ hấn có ý gì. Nói một nửa lại gõ gõ đầu mình “Xem trí nhớ của tôi này, Lục thiếu gia sao có thể

giống chúng ta ở hai người chứ, người ta là có đặc quyền.”

“Tùng, bớt gây chuyện đi! Quên kết cục của đạo diễn Trần và tiểu Diêu rồi hả?” Một thiếu niên gương mặt coi như thanh tú lôi kéo cánh tay của người bạn miệng đầy châm chọc, nhỏ giọng khuyên bảo. Giọng nói thật sự rất nhỏ, chẳng qua vừa đủ làm cho người ở đây đều có thể nghe được mà thôi. À, quên nói. Ngay lúc cái gì Tùng kia bước đến châm chọc, mọi người đã xúm lại đây. Ra về chuyện khó tránh khỏi sẽ làm người vây xem, đem nỗi đau của người thành niềm vui của mình. Thật thông minh nha ~ Xem kịch vui lại không tốn tiền.

Phượng Lưu không để ý bọn họ, để cho bọn họ nói đi. Không phải tính tình Phượng Lưu tốt, cũng không phải lấy đại cục làm trọng. Lúc người ta tìm đến cửa muốn gây chuyện, dẹp mẹ phong độ thân thiện đi, dẹp mẹ công tử tôn quý ôn nhu đi, lão tử đánh người trước rồi tính sao. Có điều, chẳng nhẽ chó cắn bạn một cái, bạn còn cắn trả nó sao? Không sai, Phượng Lưu cảm thấy nói bọn chúng là chó là còn coi trọng bọn họ. Tóm lại, chó nhà mình mạnh hơn bọn chúng nhiều. Nhớ tới người nào đó, Phượng Lưu bỗng khó chịu.

Vì thế, Phượng Lưu giữ chặt gương mặt thiếu nhi đỏ bừng, muốn cãi lại của Ngô Thiên Lượng, nguẩy nguẩy lỗ tai, ôn nhu hỏi bé Ngô trong tay: “Thiên Lượng, cậu có nghe chó đang sủa không?”

Bé Ngô nhìn Phượng Lưu ôn nhu vô tội, cảm thấy cậu sắp cố nén cười muốn nội thương, cậu sao chưa từng phát hiện mặt đen tối như vậy của anh Lục. Tuyệt đối là chịu ảnh hưởng của anh Chu độc miệng. Nghĩ đến đây, Ngô Thiên Lượng còn tự đồng tình gật gật đầu, tự cho là sự thật.

Cách xa ở nhà, người đại diện Chu Tư hắc hơi một cái thật lớn, xoa xoa mũi, nghĩ: ‘Ai nhớ đến mình vậy. Nhất định là Lục gia không có mình thì không quen. Quả nhiên, mình phải giải quyết ông già nhanh một chút, trở về hầu hạ vị tổ tông kia.’ Sửa sang lại trang phục, xác định ông già cuối cùng không đưa ra được lý do, Chu Tư đi ra cửa ăn bữa ăn gia đình nhất định nhiều đồ ăn đến ăn không kịp thở. Chỉ có thể nói, đây là chuyện đau lòng.

“Mày, mày nói ai là chó? Phượng Lưu, người khác gọi mày Lục thiếu gia, mày còn tưởng mình là thiếu gia hả, mày bị người bao dưỡng ... Bị người bao dưỡng” Kể châm chọc đầu tiên kia là người nóng nảy. Bị lời nói của Phượng Lưu kích thích chịu không nổi, mắng chửi người, mắng đến một nửa lại nói những lời bất nhã, giận xấn tay áo muốn đánh nhau với Phượng Lưu. Đúng lúc này, một đám người từ khách sạn đi ra.

Đi trước trong đám người là một người đàn ông lôi thôi hơn bốn mươi tuổi. Đừng coi thường người đàn ông không nên thân này, hắn mới mười mấy tuổi đã biểu hiện ra tài năng đạo diễn xuất sắc, hai mươi lăm tuổi đã giành được giải thưởng đạo diễn giỏi nhất. Từ đó, chỉ cần phim hắn quay, vị trí đứng đầu năm ấy tuyệt đối là hắn. Chỉ có thể nói, hắn là quái tài. Lúc này, hắn cau mày, sắc mặt kia có thể nói là thối, rống to về phía bên này: “Sao vậy, ồn cái gì, ở bên ngoài mất mặt. Ngạn Tùng, Tiền Giang?”

Phượng Lưu nguẩy nguẩy lỗ tai, cười bất đắc dĩ. Bạn già này vẫn tinh lực tràn đầy như vậy à. Nhìn hai tên nhóc bên cạnh ỉu xiu như mèo nhỏ, nhu thuận cúi đầu nghe dạy dỗ. Quả nhiên, đạo quý chưa cũ.

“Đạo diễn Lục, chuyện này không thể trách chúng tôi, một cây làm chẳng nên non phải không? Cậu ta cũng có sai.” Mắt Tiền Giang xoay tròn, thấy Phượng Lưu còn nhàn nhã ngồi một bên xem kịch vui, nhất thời độc ác tố cáo.

Ngạn Tùng bên cạnh mạnh mẽ kéo hẳn ra sau, đi lên trước sâu sắc mà cung kính nói: “Đạo diễn Lục, là tôi nhìn cậu ta không vừa mắt đi trêu chọc cậu ta trước. Không suy xét kỹ hậu quả là lỗi của tôi, xin đừng trách Tiền Giang và Phượng Lưu.”

“Phượng Lưu?!” Nghe lời nói của Ngạn Tùng, ánh mắt mọi người đều nhìn về Phượng Lưu đang đứng một bên chuyện không liên quan đến mình.

Bị mọi người nhìn chằm chằm, biết đã không thể không quan tâm đến những thứ xung quanh, từ từ đứng dậy, đến trước mặt vỗ vỗ vai đạo diễn Lục: “Lục lão đầu, tức giận hại thân. Đừng giận đừng giận.”

“Nhóc Lục!” Lập tức phản ứng lại đây, chỉ tay vào Phượng Lưu, “Cậu mới là lão đầu, cả nhà cậu đều là lão đầu!”

Nhìn ngón tay run rẩy không ngừng sắp chạm vào mặt mình, tuân theo truyền thống tốt đẹp kính già yêu trẻ, Phượng Lưu bổ thêm một câu: “Được được, tôi là lão đầu,” Lại bất đắc dĩ nhỏ giọng nói thầm “Tôi là lão đầu, vậy anh lớn hơn tôi hai mươi tuổi tính cái gì.”

“Cậu! cậu.....” Lục Nhất tức đến nói không nên lời, may mắn thân thể hẳn khoẻ mạnh, không có bệnh tim.

“Lục thiếu, đã lâu không gặp, không ngờ cậu thật sự làm diễn viên.” Một người đàn ông nho nhã khoảng ba mươi tuổi từ trong đám người sau lưng Lục Nhất đi ra, dáng người cũng không phải quá xuất sắc, Trong giới giải trí, nhiều lắm được cho là thanh tú, nhưng lại làm cho người cảm thấy rất sạch sẽ, càng nhìn càng có hương vị, càng có mị lực. Đây chính là Hoắc Thanh Hoa, một trong ba ảnh đế hiện nay. Hoắc Thanh Hoa đi ra chào hỏi Phượng Lưu, còn dùng tay vuốt vuốt lưng chào hỏi đại đạo diễn chào hỏi, sợ hẳn giận sinh bệnh.

“Hoa đại ca, đã lâu không gặp, anh vẫn phong độ như trước nha.” Phượng Lưu cũng ôn nhu cười cười, khôi phục hình tượng quý công tử ôn nhu “Đại đạo diễn Lục, ở đây đông người, chúng ta đi khách sạn ôn chuyện, anh sẽ không giận thật chứ.”

“Tức giận với cậu, tôi sớm bị tức chết rồi,” Đại đạo diễn Lục cũng không run rẩy nữa, thu tay lại “Đi, đều trở lại vị trí làm việc của mình đi, nhìn náo nhiệt cái gì. Ngạn Tùng, Tiền Giang, Thanh Hoa, nhóc Lục, các cậu đi theo tôi.” Nói xong, nhẹ nhàng thoải mái dẫn người đi.

Chỉ để lại một đám người mắt to trừng mắt nhỏ. Quả nhiên, diễn viên tốt nhất là đạo diễn.

Hình ảnh chuyển tới trong phòng, năm người ngồi, không khí có chút xấu hổ.

“Vừa rồi cuối cùng xảy ra chuyện gì?” Cuối cùng cũng là Hoắc Thanh Hoa hiền hoà đánh vỡ trầm mặc.

Phượng Lưu che miệng Ngạn Tùng, ngăn chặn lời nói hẳn định nói, cười khoát tay: “Không có gì, chỉ đùa giỡn mà thôi,”

Nếu Phượng Lưu không muốn truy cứu nữa, bọn họ cũng sẽ không tiếp tục thảo luận đề tài này. Lục Nhất cầm lấy thẻ phòng ném về kẻ làm hấn vừa hận vừa yêu kia: “Cầm đi. Nếu nhóc Chu trả tiền phòng, vậy cậu tự ở cho tốt đi.”

“Không cần, tôi ở với thằng nhóc này” Phượng Lưu kéo Ngạn Tùng qua, không để ý tới phản kháng của hấn, chà đạp một cái, “Đã quyết định làm vậy, tôi đi về nghỉ ngơi trước, mới đến hành lý còn chưa cất. Tiểu Tùng, theo giúp tôi đi sắp xếp lại hành lý.” Nói rồi, kéo người đi mất, phản đối của Ngạn Tùng căn bản là không ai để ý tới.

“Đạo diễn Lục, Ngạn Tùng ở chung với tôi, này.....” Giọng nói Tiền Giang khó xử.

“Được thôi, cậu chuyển đến ở với Thanh Hoa đi” Lục Nhất đối với Phượng Lưu cũng thật bất đắc dĩ, thở dài quyết định.

“Được, Hoa ca, xin chiếu cố một chút.” Nén hưng phấn, Tiền Giang vội vàng đáp ứng.

Lục Nhất, Hoắc Thanh Hoa, Phượng Lưu ba con hồ ly này dễ dàng đùa giỡn sao? Ngu ngốc, muốn hãm hại Hoắc Thanh Hoa, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết.

8. Chương 8

Cửa đóng che lại cuộc nói chuyện, nghe Tiền Giang cứ như vậy mà bỏ mình đi, Ngạn Tùng cũng không phản đối nữa, theo Phượng Lưu đến phòng số 8826.

“Anh Lục, em cuối cùng biết anh vì sao ở một mình một phòng rồi” Ngô Thiên Lượng vẫn ở một bên giúp Phượng Lưu sắp xếp hành lý, vừa làm vừa nói, “Nhưng mà, anh Lục, vì sao để hấn vào đây ở.” Liếc trộm Ngạn Tùng, đối với chuyện Ngạn Tùng mắng thần tượng anh Lục của mình, Ngô Thiên Lượng vẫn rất để ý.

Phượng Lưu không quan trọng cười cười, coi Ngạn Tùng đang buồn bực trên giường là không khí, căn bản không giống biểu hiện thân mật vừa rồi, hoàn toàn không để mắt đến: “Thiên Lượng, không nên nhìn người chỉ nhìn bề ngoài. Tính tình Ngạn Tùng nóng nảy, không mưu mô, chẳng qua là bị lợi dụng. Cậu đó, còn cần học hỏi nhiều hơn.”

Nghe Phượng Lưu nói xong, Ngô Thiên Lượng bỗng nhiên không phản ứng, rầu rĩ tiếp tục xếp đồ, không nói nữa.

Phượng Lưu cảm thấy kỳ quái, đi qua xoa xoa đầu hấn, hỏi: “Làm sao?”

“Anh Lục, em có phải rất ngốc không, anh Chu, chị Quyên ở đây, anh cái gì cũng không cần nói, chuyện gì cũng không cần làm, giao cho bọn họ là được, mà em thì chỉ làm phiền anh, cái gì cũng không biết.” Càng

nói, đầu Ngô Thiên Lượng càng thấp, càng nói, giọng càng nhỏ.

“Thiên Lượng, cậu còn nhỏ,” Phượng Lưu cũng bị chọc cười, “Lúc trước, chuyện của cậu đều có người giúp cậu lo liệu ổn thoả. Cậu là thiết kế giới thời trang tôn quý, cậu làm gì cũng không ai phản đối. Có điều, nếu không học cách ứng xử sau này sẽ chịu thiệt. Nhưng cậu cũng đừng buồn, trải qua nhiều, tiểu Thiên Lượng cũng sẽ biết nhiều.” Phượng Lưu gõ gõ đầu Ngô Thiên Lượng, ngăn cản cậu tự ái trách mình.

“Anh Lục, em biết, em sẽ cố gắng học tập, sẽ không gây thêm phiền phức cho anh!” Bé Ngô nhiệt huyết trở lại, kiên định gật đầu, quyết định sau này cố gắng gấp bội.

Phượng Lưu gật đầu, để bé Ngô vô cùng nhiệt tình tiếp tục sắp xếp lại, còn mình thì chạy vào phòng tắm tắm rửa.

“Lời đồn và sự thật về các cậu không giống nhau” Căn phòng im lặng, đây là câu đầu tiên Ngạn Tùng nói từ khi vào phòng.

“Tất nhiên rồi, những gì báo chí nói đều là không thể tin.” Ngô Thiên Lượng liếc trắng Ngạn Tùng, lau mồ hôi, lãnh ngạo ngẩng lên gương mặt trẻ em, hoàn toàn không có nhu thuận như ở trước mặt Phượng Lưu.

Lúc này, mới làm Ngạn Tùng cảm thấy được, người hầu nhỏ mới hai mươi tuổi này là nhà thiết kế trang phục nổi tiếng quốc tế. Có điều, vì sao Ngạn Tùng cảm thấy, giờ phút này Ngô Thiên Lượng lại đáng yêu như thế chứ.

Phượng Lưu cảm thấy không nên vì giận mà đến nơi này trải nghiệm. Tuy nói non xanh nước biếc phù hợp để giảm đi buồn bực, nhưng thật quá nhàm chán. Bây giờ chỉ là mọi người ăn ý hợp tác, trừ độc kịch bản nói lời kịch, thì hoàn toàn không có chuyện cần làm. Cả ngày không có việc gì, sắp buồn đến sinh bệnh, Phượng Lưu kéo gối đầu qua chà đạp một lúc. Đều tại lãnh lệ không tốt, nhất định phải chọc mình giận. Chuyện đáng ăn mừng là, một mặt ngây thơ như thế của Phượng Lưu không ai thấy được. Ngạn Tùng tên nhóc kia không biết sao gần đây thích quần Thiên Lượng. Hôm nay, Thiên Lượng lại bị mượn đi nói lời kịch. Cho nên, nhàn rồi nhàm chán lẫn lộn trên giường, hoàn toàn là vì người nào đó lười.

“Lục đại gia, đi ra ăn cơm.” Ngạn Tùng vào cửa đã bắt đầu gào to.

Ngô Thiên Lượng cuống quýt che miệng của hắn, làm dấu im lặng. Đến khi Ngạn Tùng gật đầu tỏ vẻ chấp nhận, mới buông tay ra, tay chân rón rén đẩy toa ăn đến trước bàn cơm bắt đầu ra ngoài dọn cơm.

Ngạn Tùng đầy mặt mắt hứng ngồi vào bên cạnh: “Cậu không phải nhà thiết kế trang phục à, vì sao còn phải phụ trách chăm sóc hắn.” Đến khi nhận được cái nhìn chăm chăm của Ngô Thiên Lượng, Ngạn Tùng tuy bất mãn, vẫn hạ giọng nhỏ lại.

“Đoàn chúng ta không có trợ lý. Trước kia đều do anh Chu và chị Quyên chăm sóc anh Lục. Lần này bọn họ bận chuyện, đương nhiên tôi phải tới chăm sóc anh Lục.” Ngô Thiên Lượng rất tự hào, cảm thấy đây là một chuyện rất vĩ đại. Có thể chăm sóc anh Lục thần tượng của mình, giấu lại đã hạnh phúc, mình cũng

có thể giúp đỡ được.

“Ê ê, vậy cũng không cần tự mình đưa đồ ăn đến phòng chứ. Cậu ta cũng không phải làm không được.” Ngạn Tùng thật không rõ tên ác ma kia có gì tốt, có thể làm Thiên Lượng sùng bái như thế. Được rồi, mình thừa nhận Phượng Lưu rất có mị lực.

Ngô Thiên Lượng chuẩn bị tốt mọi thứ, lại giúp Phượng Lưu bới cơm: “Anh Lục rất kén ăn. Mấy món này đều là lãnh tống sai người đưa tới, tôi sẽ không nấu cơm.”

“Thiên Lượng,” Ngạn Tùng có chút khó mở miệng, “Phượng Lưu không phải bị lãnh tống bao dưỡng thật chứ?”

“Sao có thể, anh Lục.....” Ngô Thiên Lượng nghe được nóng nảy, ánh mắt hồng hồng, muốn nhào lên đại chiến ba trăm hiệp với Ngạn Tùng.

Phượng Lưu ở một bên lắng nghe nãy giờ giữ chặt Ngô Thiên Lượng, ngồi xuống cầm dưa ăn mấy miếng đồ ăn, nhớ tới những lời vừa nghe, lại khó chịu. Người nói Lãnh Lệ có phải thích bị hành hạ không hả. Mình thiếu chút nữa lấy mạng của hắn, tên kia vậy mà còn quan tâm mình ăn ngon không. Người khó chịu, nhìn thấy người khác vui vẻ lại càng khó chịu. Vì thế....., Phượng Lưu nhanh chóng tiếp tục ưu nhã lấp đầy bụng. Trong lúc ăn, một câu cũng chưa nói. Chỉ đến khi ăn no xong, mặt không chút thay đổi nói câu “Tôi chính là bị bao dưỡng. Hơn nữa không biết xấu hổ ôm đùi cầu bị thượng.” Sau đó, xoay người trở về nằm trên giường bất động.

Ngô Thiên Lượng hung hăng nhéo thắt lưng Ngạn Tùng một cái, muốn khuyên nhủ Phượng Lưu. Có điều Phượng Lưu vẫn không nói lời nào. Ngô Thiên Lượng chỉ có thể lại đi ra don bàn, mặc kệ Ngạn Tùng tự nói chuyện một mình, còn mình thì không để ý tới hắn.

Nơi này cách âm cũng không tốt lắm, Phượng Lưu nằm trên giường cũng có thể tưởng tượng những gì xảy ra bên ngoài. Ngạn Tùng nhất định gấp đến độ xoay quanh. Quả nhiên, nhìn thấy người khác đau khổ, niềm vui không mời tự đến, bản thân bây giờ thích nhiều.

Cuối cùng một ngày thanh nhàn trôi qua, có người vui vẻ cũng có người buồn bã. Ngày mai sẽ phải bắt đầu bận rộn lu bù đây.

9. Chương 9

“Nói đùa, nơi này là chiến trường. Để một tiểu hoàng tử được nuông chiều từ bé làm tướng quân, bệ hạ muốn nước Đại Hạo ta mất nước sao?” Vị tướng quân già võ mạnh bàn, chỉ vào thiếu niên đang ngồi trên ghế mềm, thưởng thức chén rượu.

Không khí nơi đó thật không hợp với chỗ này. Trên chiếc ghế dài mềm mại, một thiếu niên mặc y phục

trắng nằm nghiêng, khoảng 18 – 19 tuổi. Cổ tay trắng bóc như ngọc. Dáng người đơn bạc, yếu đuối. Hân khệp hờ khoe mắt phượng, trong thanh tú lại xen lẫn mị hoặc, giống như nam sủng nuôi trong nhà vương công quý tộc, sao có thể mặc áo giáp ra trận giết địch.

“Đúng, một thư sinh mặt trắng yếu đuối như vậy, không thể chịu nổi lại được trọng dụng.” “Bệ hạ nói lời này là lấy mạng chúng ta ra đùa à.” “Chẳng lẽ nước ta đã mất, người còn có thể dùng.” Lời nói nối tiếp nhau, không ai xem trọng tiểu hoàng tử yếu đuối này. “Người nói người ở hoàng cung cơm ngon áo đẹp không chịu, chạy ra chiến trường làm gì.”

“Đủ rồi, đây là thiết huyết quân quy sao? Có khác gì cái chợ đâu.” Tiểu hoàng tử vẫn xem mọi chuyện không liên quan đến mình cuối cùng lên tiếng, “Ta làm tướng quân, tuy cũng không phải chuyện mà người và ta mong muốn. Có điều, nếu ta đã đến đây, các người phải nghe ta. Dù ta có bảo các người đi chết.” Tiểu hoàng tử mở ánh mắt, lấp lánh vô số ánh sao, đầy ôn hòa, khoe miệng mang ý cười, ngữ khí cũng rất ôn nhu. Chẳng qua người ở đây đều bị khí thế kia làm chấn động, trong phút chốc lặng ngắt như tờ. Bộ phim này nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng khó, toàn bộ diễn viên chủ yếu dùng người mới. Điều này phải xem năng lực của đạo diễn và sự chịu khó của diễn viên. Một màn vừa rồi, Phượng Lưu biểu hiện rất tốt, cũng không làm đạo diễn đau đầu, nhưng những người khác, đạo diễn Lục quan tâm nhìn bọn nhỏ đổ vài tầng mồ hôi.

Cả bộ phim kể về nhị hoàng tử Hạo Phong bị đại hoàng tử Hạo Phi tiến cử, bị ép bắt đắc dĩ đi chiến trường, dùng võ công cao cường, thông minh mưu kế mà hàng phục chúng tướng sĩ luôn bất mãn hấn, lập được công lớn. Sau nhân lúc tiên hoàng băng hà, trợ Tứ hoàng tử Hạo Nghĩa đăng cơ hoàng đế. Cuối cùng vì không muốn công cao trấn chủ, ngay sau khi Hạo Nghĩa ngồi ổn giang sơn, cùng ái thê quy ẩn. Đường nhiên, trong đó không thể thiếu khó khăn trắc trở, vương phi Mộng Dịch chính là lúc bị thương nặng ở Lạc Nhai mà quen được.

Trừ nhân vật chính Hạo Phong do Phượng Lưu diễn thì Hạo Phi, Hạo Nghĩa, Mộng Dịch đều là những nhân vật quan trọng, nếu diễn không tốt sẽ ảnh hưởng đến chất lượng của bộ phim.

Lục Nhất mặt co mày cau, hận đến mọc thêm vài sợi tóc trắng. Không biết bây giờ để Hoắc Thanh Hoa chọn kịch phân vai cho diễn viên nam thứ tám tạm được không, hấn hối hận muốn chết.

“Lục lão đầu,” Phượng Lưu vỗ vỗ bả vai đạo diễn Lục đang trong trạng thái ai oán, bị ánh mắt ai oán kia nhìn hoảng sợ, “Sao hả? Thất tình?”

“Cút, cậu mới thất tình. Quan hệ của ông và vợ không thể phá vỡ.” Lục Nhất đẩy tay Phượng Lưu ra, tức giận trừng hấn, “Có chuyện gì, không có việc gì cách xa tôi một chút, đang đau đầu đây.”

“Giận quá vậy, tôi muốn hỏi một chút. Bộ phim này trước kia không phải nói do Trần Ngụy làm đạo diễn à? Sao lại trở thành anh?” Phượng Lưu bị ghét bỏ cũng không giận, kéo chiếc ghế dựa kề bên ngồi, anh chẳng phải ghét bỏ sao, không cút.

Nghe được vấn đề này, Lục Nhất trầm mặc, suy nghĩ một lát mới nói: “Được rồi, tôi không nói thì cậu sớm muộn gì cũng biết. Trần Ngụy không biết làm sao chọc tới Lãnh tổng công ty các cậu, bị ép phải nhảy lầu. Còn diễn viên đóng vai Hạo Nghĩa Diêu Khả bị hủy dung, nếu không cũng không thể đến lượt Ngạn Tùng.”

Dừng một chút, Lục Nhất tới gần bên tai Phượng Lưu bổ sung một câu “Cậu cẩn thận một chút, tôi cuối cùng cảm thấy Lãnh tổng làm chuyện này có liên quan đến cậu. Lần này Lãnh tổng tìm tôi làm đạo diễn có thể là vì tôi quen biết với cậu.”

“Không có chuyện gì đâu, tôi sẽ chú ý. Ngược lại là anh, mấy diễn viên mới này thực làm người ta phát sầu đi, tôi giúp anh dạy dỗ một chút, anh nhớ nợ tôi nhân tình đấy nhé.” Ánh mắt Phượng Lưu lóe ra, không tiếp tục vấn đề này nữa, mà cười trêu chọc Lục Nhất.

“Cút đi, ông không cần cậu giúp.” Lục Nhất đập kịch bản qua khuôn mặt đáng ăn đòn của Phượng Lưu, tên nhóc này một chút cũng không biết tôn trọng người lớn tuổi, toàn đùa giỡn mình.

Phượng Lưu nhận được kịch bản, giơ giơ, xoay người cười tránh ra, giống như vốn không để chuyện vừa rồi trong lòng.

Đóng phim cả ngày, Phượng Lưu có chút mệt mỏi, tắm rửa xong thì ngã lên giường, Ngạn Tùng còn chưa trở về, chắc lại luyện tập nữa đi, thật là đứa nhỏ vất vả.

Ring ring, ring ring, ring ring ring, ring ring ring ring, ring ring ring ring

Mò lấy di động, nhìn xem số điện thoại hiển thị, tên đáng chết, đã trễ thế này gọi điện thoại làm gì.

“Lục thiếu, đã ngủ chưa?”

“Còn chưa, chuẩn bị ngủ, có chuyện?” Hàm ý là có chuyện mau nói, không có chuyện gì mau cúp.

“Rất mệt phải không, không kiên nhẫn như vậy. Lãnh tổng hôm qua té xỉu ở phòng làm việc, có người muốn công hấn đi bệnh viện, còn chưa đựng tới người đã tỉnh. Lúc đó hấn bị té ngã, lúc ấy thiếu chút nữa xong rồi. Mọi người khuyên Lãnh tổng đi bệnh viện, nhưng đều vô dụng, chỉ về nhà.”

“Cậu muốn nói cái gì, nói trọng tâm.” Nghe Chu Tư dong dài đều về Lãnh Lệ, Phượng Lưu không kiên nhẫn.

“Các người đến cùng sao vậy, hấn làm sao trở thành như vậy.”

“Không có chuyện gì, cậu đừng quản là được, tôi không chịu thiệt thòi.” Phượng Lưu tuyệt không muốn nói về Lãnh Lệ.

“Vây được rồi, cậu cũng kiểm chế chút, tâm Lãnh tổng rất lạnh, không phải người dễ trêu chọc”

“Ừm” Phượng Lưu giọng mũi hừ ra một tiếng, xem như đồng ý.

“Những lời tôi vừa nói cậu đầu nghe không vào phải không. Được rồi, cậu ngủ sớm một chút đi. Cúp đây.” Phượng Lưu ném điện thoại sang một bên, nằm trên giường có chút ngủ không được. Vốn mấy ngày này, sức lực đã mất khá nhiều, nhưng hôm nay nghe được chuyện Trần Ngụ lại châm thêm lửa. Lãnh Lệ sao cứ liên tục phạm sai lầm như vậy chứ, mãi không hối cải. Bệnh không chữa, đây là đang tỏ vẻ bất mãn với mình hả? Hay đang uy hiếp mình trở về?

10. Chương 10

Cuối cùng, Phượng Lưu vẫn trở về, giúp Lục Nhất dùng phương pháp nhanh nhất tới luyện tốt người mới, lại thêm vài giờ diễn. Hai tháng quay phim, cứ thế ngắn lại trong một tháng đã xong. Những cảnh quay sau đó không có vai của hắn, Phượng Lưu không để ý đến, thu dọn hành lý trở về. Đạo diễn Lục và đám diễn viên bỏ một tháng, cõi lòng đầy oán niệm đem hai mắt gấu trúc tiễn chân ôn thân.

Trở về, Phượng Lưu đâu cũng không đi, vội vã đi thẳng đến công ty. Phượng Lưu bảo taxi đậu ở cổng công ty, mang theo kính đen xuống xe, bỗng nhiên dừng bước, vì sao mình phải mệt chết mệt sống vội vã trở về quần chết sống của người nọ chứ, gần đây đầu óc bị dần sao, mình rõ ràng hận hắn.

Nghĩ là nghĩ như thế, Phượng Lưu vẫn đến phòng làm việc của Lãnh Lệ, không thể để hắn chết nhẹ nhàng như vậy được. Vì thất thần, Phượng Lưu không gõ cửa, trực tiếp bước vào. Bình thường hắn sẽ không quên lễ phép cơ bản, ai biết bên trong có người khác không.

“Ra ngoài,” Lãnh Lệ nghe được tiếng mở cửa, cũng không ngẩng đầu, vẫn đang xem văn kiện chất thành đống trên bàn.

“.....” Phượng Lưu vốn không muốn lên tiếng trả lời, đóng chặt cửa, thuận tay khóa lại, rồi nhàn nhã bước đến sofa bên cạnh ngồi xuống.

Lãnh Lệ không như ý nghe người đi ra, chau mày. Hắn không thích người khác vi phạm mệnh lệnh của hắn, nâng mắt, ánh mắt lạnh băng như băng đao nhìn vào người tới, lúc nhìn thấy Phượng Lưu nháy mắt mềm xuống, trở thành một vũng nước, không có một chút sức sát thương nào. Lãnh Lệ quỳ xuống, di chuyển lại rót ly trà cho Phượng Lưu, cúi đầu: “Thiếu gia, mừng ngài trở về, nô thất trách, xin thiếu gia trách phạt.”

Phượng Lưu ra hiệu cho Lãnh Lệ ngẩng đầu, lại không ra lệnh gì thêm, chỉ cầm ly trà nhấp một ngụm, không tệ, Long Tỉnh, cảm thấy ấm vừa thích hợp, hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve trên khuôn mặt có vẻ tái nhợt gầy yếu của Lãnh Lệ, giống như thương tiếc người yêu. Giây tiếp theo, hắn không chút thương tiếc tạt nước trà trong ly lên.

Nước tạt vào mặt Lãnh Lệ, theo cổ chảy vào áo sơ mi, thấm ướt một mảng lớn. Trà vừa thích hợp uống, cũng không quá nóng. Mặt chỉ hơi hơi nóng đỏ, có chút đau đớn.

“Nói một chút đi, vì sao té xỉu không đi gặp bác sĩ.” Phượng Lưu buông chén trà, thả chân lên trên bàn trà, thoải mái tựa vào sofa.

Lãnh Lệ cũng không lau mặt, vẫn không nhúc nhích giữ tư thế quỳ: “Thưa thiếu gia, ngài không cho phép, nô không dám tự tiện chữa bệnh.”

“Vậy à? Người đang trách ta?” Phượng Lưu xuyên tạc ý tứ của Lãnh Lệ, giọng điệu nghiền ngẫm, lộ ra băng lãnh.

Lãnh Lệ cúi đầu trên mặt đất, giấu xuống hoảng loạn trong mắt: “Nô không dám, là lỗi của nô, xin thiếu gia trừng phạt nô đi.”

Sẽ thỉnh phạt ngay, đầu gối. Phượng Lưu không cần nhìn cũng biết. Người này tuyệt đối một bộ dạng trung thành nghe lời: “Cởi quần áo, bò lên đây.” Ngón tay hấn gõ gõ sô pha.

Lãnh Lệ không dám chần chờ, nhanh chóng cởi quần áo ướt đầm trên người, lại sợ bắn Phượng Lưu, lau lá trà và nước trên người, mới luống cuống tay chân bò lên quỳ trên sô pha.

“Quỳ làm gì, đứng lên, xoay một vòng.” Có thể phạm vi nhìn thấy quá nhỏ, Phượng Lưu không hài lòng, lại ra một mệnh lệnh.

Lãnh Lệ lần này chần chờ nhưng vẫn đứng lên, tay chân trên sô pha rón rén xoay một vòng, vì sợ chạm tới Phượng Lưu, Lãnh Lệ cách xa một chút.

Da thịt Lãnh Lệ màu tiểu mạch khỏe mạnh không thô ráp, cơ bắp rắn chắc hữu lực không mập mạp, eo nhỏ, mông xinh đẹp, hai chân thon dài thẳng tắp.

Ừm, không lưu một chút vết thương, tuy cách một tháng nhưng chén thuốc kia vẫn có tác dụng. Chẳng qua, mới một tháng, người này cũng gầy quá nhiều đi.

Dưới ánh mắt chăm chăm Phượng Lưu, Lãnh Lệ có chút căng thẳng, toàn thân bắt đầu đỏ lên, mông căng thẳng, sau huyết co rút nhanh, như sợ cái gì rút ra. A, rút ra. Đúng rồi, nếu nhớ không lầm, ngày đó tức giận bỏ đi, thứ gì đó không lấy lại, hấn sẽ không..... vẫn không lấy ra chứ.

Nghĩ đến đây, Phượng Lưu một cái giữ chặt cánh tay Lãnh Lệ, kéo người hấn lên đùi, nhẹ tay xoa nắn lên cơ ngực mê người kia, hai ngón tay kẹp lấy một bên điểm nổi lên, kéo ra.

“Ừm a, thiếu..... Thiếu gia,” Lãnh Lệ bị đau đốn ở nơi đó bắt lấy toàn bộ tâm thần, không chế không được rên rỉ lên tiếng, lập tức phản ứng lại, cắn chặt khớp hàm, nhịn xuống càng nhiều rên rỉ để người mặt đỏ tím đập. Lãnh Lệ phỉ nhổ mình. Tiện nhân, mới như thế thôi đã nhịn không được, chủ nhân nhất định sẽ càng chán ghét người thêm.

Thấy Lãnh Lệ biểu hiện đáng yêu như thế, Phượng Lưu bỗng cảm thấy chơi vui, trong lòng cười đến vui vẻ, trong miệng lại lạnh lùng ra lệnh: “Theo ta làm, hầu hạ nơi này của người.” Hấn gõ gõ điểm lộ ra bên kia.

11. Chương 11

“Vâng.” Lãnh Lệ nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt không dám nhìn Phượng Lưu, tay run rẩy chạm vào nơi lộ ra của mình, dùng móng tay nhéo, không chút lưu tình kéo.

Phượng Lưu nhìn thấy Lãnh Lệ ngoan ngoãn nghe lời, vừa lòng chuyển chiến trường, dao động ở bụng một lát, tiếp tục tham nhập xuống dưới.

Hắn vỗ nhẹ mặt trong đùi Lãnh Lệ, Lãnh Lệ ngoan ngoãn tách hai chân ra để Phượng Lưu đùa bỡn càng dễ dàng.

Không để ý tới ‘Bình lính nhỏ’ đang nghiêm kính lễ với mình, tìm được tiểu huyết đóng chặt giữa hai đùi sờ sờ. Tiểu huyết như đáp lại, ngưng ngưng co rút.

“.....” Có chút không thuận tiện đây, Phượng Lưu nhíu mày.

Như biết Phượng Lưu nghĩ gì, Lãnh Lệ giãy dụa đứng dậy, một lần nữa quỳ rạp trên sô pha. Chẳng qua lần này đầu hắn cúi rất thấp, cái mông cao cao nhếch lên, hai chân tách ra, hai tay tách ra hai cánh mông, Phượng Lưu thụt lùi lại.

Tay Phượng Lưu theo cột sống trượt xuống, xuống đến xương chậu đâm vào tiểu huyết phần hồng kia. Tiểu huyết bao lấy đầu ngón tay Phượng Lưu co rút lại lấy lòng. Phượng Lưu cũng không lạnh không nóng nữa, hai ngón tay ra sức đâm mạnh vào tràng bách, đi sâu vào bên trong, rất chặt, rất ướt át, cũng không khó đi vào lắm. Lúc ngón tay đút vào hết, quả nhiên chạm được vật hình cầu co giãn căng tròn, ngón tay hắn giờ trở xấu đẩy đẩy vào bên trong. Thân mình Lãnh Lệ run run, nhưng rất nhanh ổn định thân thể.

“Ngồi lên nào.” Phượng Lưu buông hai chân, ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Lãnh Lệ. Nếu nhớ không lầm, lần đầu tiên của hai người là lúc mình mười bốn tuổi rượu say loạn tính. Đó cũng không phải một lần trải qua tốt đẹp gì. Hôm sau tỉnh lại, hai người mọi chuyện như thường nhưng cũng xấu hổ một đoạn thời gian. Không bao lâu, mình đã đi khỏi chỗ đó, đây xem như mình lần thứ hai muốn hắn.

Nghe được mệnh lệnh đưa ra bất ngờ, Lãnh Lệ khó tin quay đầu nhìn Phượng Lưu. Từ khi tìm lại Phượng Lưu được một năm, Phượng Lưu sẽ đánh hắn, mắng hắn, đùa bỡn hắn giống vừa rồi, nhưng chưa từng làm đến cuối cùng. Mỗi lần tình dục hắn tặng vọt đều sẽ bị Phượng Lưu vô tình ném vào trong nước lạnh. Đây là..... Chủ nhân tha thứ mình sao?

Không thấy được hành động của Lãnh Lệ, Phượng Lưu dục cầu bất mãn có chút bực mình. Hắn đây là không muốn sao? Vừa định nổi giận lại nhìn thấy con người đen kịt ngạc, vui sướng, kích động của Lãnh Lệ. Đúng vậy, bên trong đôi mắt đó không có kháng cự, thậm chí không có bất cứ cảm xúc phản đối nào. Vì vậy, lửa giận của Phượng Lưu nhất thời biến mất vô tung vô ảnh: “Đi lên, ta muốn người, ngoan.” Minh vậy mà dịu dàng dỗ ngọt hắn, thật không bình thường.

Lãnh Lệ chậm rãi trèo lên chân Phượng Lưu, kéo ra quần khóa của Phượng Lưu, móc ra từ quần lót Tiểu Phượng Lưu sớm hùng dũng oai vệ khi phách hiên ngang, dùng cánh tay run rẩy nhẹ nhàng chạm, tiếng thổ dốc càng lớn, cảm thấy trái tim đều sắp nhảy ra ngoài.

Biết Phượng Lưu không thích làm từ sau lưng, Lãnh Lệ chỉ có thể mặt đối mặt với Phượng Lưu, một tay chống thân thể, một tay đỡ lấy lửa nóng dục vọng của Phượng Lưu, tách chân ra, hít sâu một hơi, mạnh mẽ ngồi xuống.

“A, ô ô.” Tuy buổi sáng có bơi trơn qua, nhưng khúc dạo đầu không đủ, mạnh mẽ đâm vào, ai cũng chịu không nổi. Lãnh Lệ có cảm giác như bị đâm xuyên, nhất là viên cầu bên trong đỉnh vào một chỗ phát ra một cỗ điện lưu.

“Ưm hừ ~” Phượng Lưu thoải mái hừ lên tiếng, ướm át bao bọc căng chặt lửa nóng, tràng bích vô cùng co dãn, gắt gao cắn nuốt dục vọng của Phượng Lưu. Loại cảm giác này còn thích hơn cả khoang miệng.

Phượng Lưu đỉnh đỉnh lên, thúc giục Lãnh Lệ động nhanh lên.

Lãnh Lệ chỉ có thể nhanh chóng trầm tĩnh lại, phối hợp với cử động của Phượng Lưu nâng lên rơi xuống. Vì có chút không có sức, cử động của Lãnh Lệ thật sự rất cố sức. Chỉ chốc lát sau, sức lực đã dùng không còn một mảnh. Động tác càng ngày càng thông thả, mồ hôi theo đường cong thân thể ửng phần hồng chảy xuống.

Sảng khoái mà tra tấn, lại nhìn thấy cảnh tượng mê người như vậy, Phượng Lưu không nhẫn nại nữa, phát tay làm những thứ trên bàn trà rơi xuống đất, đặt Lãnh Lệ lên mặt bàn, hấn kéo mở hai chân đến rộng nhất, lại nhanh chóng hung ác cắm vào.

Lãnh Lệ hô hấp dồn dập, tiếng rên rỉ cuối cùng không ức chế được vang ra từ môi đỏ mọng, chân vô lực mở rộng. Cảm nhận được tim mình bùng bực nhảy lên, Lãnh Lệ chưa từng an tâm như giờ phút này. Ít nhất, giờ phút này chủ nhân cần mình.

Lúc một luồng ánh sáng trắng loé ra, Lãnh Lệ rơi vào một mảnh tối đen. Lãnh Lệ biết chủ nhân cuối cùng bắn tinh dịch vào người mình.

Lãnh Lệ nhớ rõ, đây là lần thứ hai bắn tinh của chủ nhân, nhưng từ đầu đến cuối không biết mình tiết bao nhiêu lần. Tóm lại, đó cũng không quan trọng, không phải sao?

Phượng Lưu ném trứng rung phủ đầy tinh dịch của mình lên mặt đất, nhìn Lãnh Lệ ngủ say, bỗng cảm thấy không chân thật. Mình thật sự còn hận hấn như vậy sao? Hấn ở bên mình nhiều năm tuy đánh tuy mắng, nhưng từ đầu đến cuối kiên trì hai nguyên tắc không bỏ mình và bảo vệ an nguy của mình. Mỗi lần hấn mình đây thương tích lại còn lo lắng mình có chịu thương tổn hay không, tim mình đều mềm hoá. Từng chuyện từng chuyện, cho tới bây giờ, mình cũng bắt đầu dao động cái nhìn vững chắc lúc ấy. Có phải hấn không phản bội mình không, cho dù đó là mình tận mắt chứng kiến

Hơn một tháng không ngủ ngon, Phượng Lưu dù tuổi trẻ, thân thể cũng có chút ăn không tiêu. Lúc này kéo Lãnh Lệ lên sô pha, ghé vào lồng ngực Lãnh Lệ. Dục vọng mềm nhũn chôn trong thân thể Lãnh Lệ, mơ mơ màng màng rồi ngủ. Về phần giúp Lãnh Lệ tẩy rửa, Phượng Lưu hoàn toàn không nhớ rõ chuyện này.

12. Chương 12

Phượng Lưu tỉnh lại, nhìn trần nhà ngẩn người năm phút đồng hồ, ý thức dần dần trở lại, hần bỏ gối ôm trong lòng ra, đánh giá người mình, áo ngủ tơ lụa trắng. Ừm, mình thích nhất, lại cảm nhận phía dưới thân thể thực nhẹ nhàng khoan khoái, rõ ràng tẩy rửa qua. Khó trách người có chút khiết phích như mình lại ngủ ngon như vậy. Có điều, bị chuyển đi, mình vậy mà lại không có tỉnh. Quả nhiên mấy năm nay sống an nhàn làm tính cảnh giác giảm đi sao.

“Thiếu gia muốn dùng bữa tối không?” Nhìn Phượng Lưu từ trên lầu đi xuống, Lãnh Lệ cầm cái đĩa trong tay đặt lên bàn, quỳ xuống đất, kéo ghế dựa vô cùng mềm mại ra.

Phượng Lưu ngồi lên ghế dùng chân đùa thăm lông xù dưới đất, lông mềm thật dài bao lấy đôi chân trần trụi, ấm áp. Hần nhìn thái sắc phong phú trên bàn, cầm đĩa beefsteak đã cắt những miếng nhỏ thả xuống đất: “Dùng miếng.”

Vừa lòng nhìn Lãnh Lệ quỳ bò trên mặt đất, dùng miệng ăn những miếng beefsteak trong đĩa, hần cầm lấy dao nĩa bắt đầu hưởng thụ bữa tối. Ngủ một buổi chiều, hần thật sự rất đói.

“Lúc nào trải thảm?” Ăn xong bữa tối, hần cầm lấy một ly sữa, ăn món điểm tâm ngọt, xem phim thần tượng Ác tặc. Đây là thói quen Phượng Lưu sau khi rời đi chỗ đó dưỡng thành. Lúc này Phượng Lưu dựa vào sô pha ngồi ở trên thảm, để Lãnh Lệ nằm trên đùi mình, sờ tóc hần.

Lãnh Lệ có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng vẫn hết sức thả lỏng thân thể, hưởng thụ thời gian ấm áp khó được này. Mình đã rất lâu không tới gần thiếu gia như thế, bây giờ thật sự hạnh phúc không chân thật: “Ngài tỉnh ngủ xong luôn không thích mang dép lê, như vậy sẽ cảm lạnh. Ngài ở đoàn phim mấy ngày này, nô tìm người làm một tấm thảm theo yêu cầu. Nô tự quyết định, xin thiếu gia trách phạt.” Thái độ thành khẩn xin chịu phạt, người lại không đứng dậy, Lãnh Lệ thật sự không muốn nhanh như vậy rời khỏi ấm áp này.

“A, lại tự ý quyết định, nhất định phải phạt. Vậy phạt người tối nay cho ta ôm ngủ, người có lời nào oán hận không?” Vỗ vỗ đầu Lãnh Lệ, Phượng Lưu ôn hoà cười. Xử lý chuyện không tốt xin phạt, làm chuyện tốt làm sao lại xin phạt.

“Vâng.” Lãnh Lệ rầu rĩ lên tiếng trả lời, mặt đỏ đồng đồng, vùi vào lòng Phượng Lưu.

“Đêm mai theo giúp ta đi ‘Bóng Đêm’ một chuyến.” Phượng Lưu bỗng nhiên nhớ tới cái gì.

“Vâng.” Mệnh lệnh của chủ nhân, Lãnh Lệ làm sao có thể không tuân theo.

Bóng Đêm, giống như tên, nơi này chân chính là thế giới của đêm tối, tuy trên danh nghĩa chỉ là một quán bar đồng tính luyến ái nho nhỏ.

Người chủ quán bar là người phụ nữ điên, xem như người duy nhất mà Phượng Lưu cứu ra từ chỗ treo đầu dê bán thịt chó do anh ba biến thái của hắn làm chủ. Nếu bỏ qua việc cô ta có vài ham mê biến thái, Phượng Lưu thật sự rất thương thức cô.

Phượng Nhan tên mà Phượng Lưu đặt cho cô. Cô là một hủ nữ không hơn không kém, lập chí tìm ra một người đẹp, xem đủ loại đủ kiểu trai đẹp làm tình. Mà Bóng Đêm đã thỏa mãn mơ ước của cô. Nơi này có nhiều dạng trai đẹp chất lượng tốt nhất, công thụ đều có. Chỉ có bạn không thể tưởng được, ở đây không gì là không có. Quán bar, nhà hàng, khách sạn, phòng đấu giá nô lệ, thậm chí quán cà phê, cái gì muốn có đều có. Đương nhiên, một nơi nghe cao cấp như vậy thì làm sao có thể không quy củ. Phượng Nhan có ba quy củ: Một, quan trọng phải có là đẹp trai, nét đẹp xin lỗi xã hội thì cũng xin lỗi bạn vào không được; Hai, quan trọng phải có tiền, không có tiền bạn làm sao tiêu phí? Mau rút đi; Ba, gây chuyện giết không tha. Nơi này của bà đều là bảo bối, dám gây chuyện, đây không phải muốn sống không bằng chết chứ. Trên đây đều là chính Phượng Nhan nói, không liên quan đến tác giả.

Lúc này, Phượng Lưu ở một góc hẻo lánh của quán bar lắc lư ly rượu nhìn quanh toàn quán, có một đoạn thời gian không tới, mấy tên mặt người dạ thú này càng làm càn đây, lại có thể ở trong này trực tiếp làm, trước kia còn biết vào phòng che giấu nha, chẳng lẽ Phượng Nhan bị phá sản?

Cảm thấy có người tới gần, còn chưa thấy mặt, người tới đã bị Lãnh Lệ ngăn lại, qua bảy tám chiêu đến khi một người bị té lăn trên đất.

“Lãnh Lệ, lại đây.” Khi dao ngắn trên tay Lãnh Lệ muốn cắt qua yết hầu yếu ớt kia, Phượng Lưu vẫn thờ ơ bỗng lạnh nhạt lên tiếng.

Lãnh Lệ nghe lời thu lại dao ngắn, quỳ bên chân Phượng Lưu, nhược điểm toàn thân đều lộ ra trước mặt Phượng Lưu.

Người kia vừa mới còn trong một đường sống chết bồi hồi, sửa sang lại dưới váy công chúa thoải mái, đưa tay đẹp như vậy, dĩ nhiên là nữ, cô gái đẹp nằm sấp đến sô pha hai tay ôm chặt cổ Phượng Lưu ghé vào bên tai thổi khí: “Lục ca ca, tiểu trung khuyến nhà anh tuyệt không thương hương tiếc ngọc, đều làm người ta đau.” Người nọ chính là Phượng Nhan, tuy giọng nói cô đáng yêu, trong hoạt bát lại mang theo quyền rũ, trong thoải mái lại mang phong vận. Có thể nói, diễn vai trong ngoài không đồng nhất đến mức tận cùng. Phượng Nhan nhìn trong mắt Lãnh Lệ đều loé ánh sáng xanh.

Phượng Lưu không để ý cô, nhắc chân gợi cảm Lãnh Lệ lên ma sát, nhìn Lãnh Lệ ngoan ngoãn ngẩng đầu, thậm chí cọ cọ giày mình, Phượng Lưu mới mở miệng: “Người của tôi, cô ít mơ tưởng đi.” Ngón tay nâng khuôn mặt trái xoan của người đẹp lên, Phượng Lưu hôn lên môi anh đào một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, giọng nói hết sức ôn nhu như người yêu nỉ non với nhau.

Phượng Nhan lại run rẩy, nhanh chóng rút lui ra nhưng vẫn chậm một bước. Dao ngắn vừa rồi Lãnh Lệ thu lại không biết khi nào đến tay Phượng Lưu, rắn chắc đặt ở cánh tay Phượng Nhan. Đây là cảnh cáo, Phượng Nhan biết. Không hổ là người trong nhà, thân thủ thật tốt, hơn nữa thật cmn ngoan nha. Nếu không phải Phượng Lưu không muốn giết cô, cô bây giờ đã là một cái xác băng lãnh.

“Thật không ôn nhu, không chạm vào tiểu trung khuyển của anh có thể chứ, hủ hu, người ta thật là số khổ.” Phượng Nhan anh anh giả khóc “Ai u, Lục ca ca, Lục gia của em ơi, anh nhẹ tay.” Phượng Nhan đau đến mặt nhăn thành một cục, gọi ra tiếng, lấy tay gạt gao che cánh tay, máu tươi cuộn cuộn không ngừng từ miệng vết thương chảy ra. Thì ra, Phượng Lưu ghét Phượng Nhan ầm ĩ nên dùng lực rút dao ngắn ra.

Nhìn máu trên ngón tay, Phượng Lưu chán ghét nhăn mi lại thả tay đưa tới bên môi Lãnh Lệ. Lãnh Lệ ngoan ngoãn vươn đầu lưỡi liếm liếm ngậm vào miệng mút vào. Phượng Lưu quấy ngón tay, trêu đùa đầu lưỡi Lãnh Lệ, chơi đùa, khoe miệng vẫn bao lấy. Lãnh Lệ không kịp nuốt, nước miếng theo khoe môi từ từ chảy xuống. Nhìn Phượng Lưu cười, Lãnh Lệ cảm thấy chỉ cần chủ nhân vui vẻ, bảo hần làm gì cũng được.

Phượng Nhan nhìn chủ tớ người ta chơi vui vẻ, hoàn toàn không để ý tới mình sắp mất máu quá nhiều, muốn bắn chết hai tên này. Có điều hai người này đều không phải cô trêu vào được.

13. Chương 13

“Có chuyện gì không?” Phượng Lưu tựa vào sô pha, miễn cưỡng ban thưởng liếc nhìn Phượng Nhan.

Thật cmn mị hoặc, dựa vào dựa vào, đây chính là tố chất trời sinh mị hoặc đáng khinh bỉ, đáng tiếc, Phượng Nhan ai oán nói thầm. Đến khi nhìn thấy ánh mắt băng lãnh của Lãnh Lệ quảng đến đông lạnh muốn run rẩy, cô mới trở lại bình thường: “Anh Lục, em tối nhắc nhở anh, 10 giờ là buổi triển lãm bán thuốc mới của anh, anh nhất định phải nhớ qua xem đó.” Phượng Nhan nháy mắt ra hiệu, cô lại biết, Lãnh Lệ là kim bài sát thủ của chỗ đó, 11 tuổi bắt đầu đi theo bên cạnh Phượng Lưu. Nhìn xem hai người này vừa rồi ở chung, nói không chút quan hệ da thịt cô cũng không tin. Không biết Lãnh Lệ có vinh hạnh thụ thuốc mới dưới kia chưa ~ “VẬY À? TÔI SẼ ĐI,” Phượng Lưu không chút để ý đáp ứng, nắm tóc Lãnh Lệ kéo đến bên người hôn lên môi đỏ mọng ngon miệng kia. Lãnh Lệ phối hợp quỳ thẳng thân thể, mở miệng để Phượng Lưu công thành chiếm đất muốn làm gì thì làm.

Phượng Nhan che trái tim đập rộn, mắt loé ánh sáng xanh nhưng vẫn kiềm chế ham muốn ở lại, cô nhanh chóng rút lui khỏi, nhìn nhiều bị diệt khẩu thì mất nhiều hơn được. Cô nhất định phải đi nhìn xem máy theo dõi ở các phòng để an ủi tâm hồn dục cầu bất mãn. Kéo kéo chiếc váy công chúa trên người dính máu, đây quần áo cô mới mua, cứ như vậy báo hỏng. Về phần miệng vết thương còn đang đổ máu, vết thương nhỏ mà thôi không cần để ý, băng bó xong thay quần áo, cô còn muốn đi xem triển lãm bán hàng đó.

Gọi là triển lãm bán hàng cao cấp thực ra phải gọi là điều giáo nô lệ, để nô lệ mới uống thuốc sau đó thầy điều giáo tại đó điều giáo để vài ông chủ lớn xem, vừa lòng thì thuốc kia tuyệt đối sẽ dễ bán. Mà thuốc của Phượng Lưu luôn luôn được hoan nghênh nhất. Nghe nói là thuốc mới của Phượng Lưu, đại sảnh triển lãm bán hàng đêm nay tương đối náo nhiệt.

Cho nên đợi khi Phượng Lưu mang theo Lãnh Lệ đến triển lãm bán hàng, căn bản tìm không thấy chỗ ngồi, trên dưới tầng ba ngồi đầy. Đây là phải làm sao..... Cuối cùng, Phượng Lưu chỉ có thể bất đắc dĩ đi sau đài, đứng nhìn hẩn thà về nhà ngủ. Hậu trường có phòng thủy tinh đặc chế, nơi này có thể nhìn đến trên đài, những nơi khác lại không nhìn thấy mọi thứ trong phòng thủy tinh. Không thể không nói, con nhỏ Phượng Nhan kia rất biết hưởng thụ.

Kết quả vừa đến hậu trường, Phượng Lưu đã bị người kéo lại: “Lục gia, thật lâu không tới gặp người ta.”

Phượng Lưu nhìn qua, người tới mái tóc đen dài, mắt hồ ly hẹp dài, mặt trái xoan người đẹp phương Đông, nam sinh nữ tượng, khoe mắt còn có cái bớt hoa đào đỏ, lúc này hơi hơi bĩu môi, gương mặt hồng nhật, đôi môi mê người.

“Tiểu hồ ly, hôm nay không làm việc à? Sao lại đến đây chơi đây.” Phượng Lưu nhìn dáng vẻ ủy khuất của hẩn cười sờ sờ đầu hẩn, có chút kinh ngạc có thể gặp hẩn ở đây. Người đẹp mắt hồ ly này được gọi Tô Đát Kỷ, tên thật Tô Mộc, đầu bài của “Bóng đêm”. Có điều đừng nhìn dáng vẻ dụ thụ này, kỳ thật là quỷ súc công, hơn nữa kỹ thuật tương đối tốt, thật được M thụ hoan nghênh.

“Em đến xem anh Mộc Ngôn diễn xuất, hơn nữa em rất ngạc nhiên về thuốc mới lần này.” Tô Mộc cọ cọ tay Phượng Lưu vui vẻ kéo hẩn vào bên trong “Hôm nay nô lệ mới lại là anh Mộc Ngôn tự mình điều giáo nha ~ tuyệt đối rất phấn khích.”

Khó trách triển lãm bán hàng hết chỗ đâu, danh tiếng của mình thêm kỹ thuật của Mộc Ngôn, được người thích rất bình thường. Phượng Lưu sờ sờ cằm đi theo Tô Mộc.

Lãnh Lệ nhìn thấy người không biết kia kéo tay chủ nhân nhà mình và thái độ dung túng của Phượng Lưu, trong lòng có chút khó chịu. Chủ nhân cũng từng như vậy đối với mình, là mình không biết quý trọng, hại chủ nhân tức giận mới bị vứt bỏ. Lãnh Lệ cảm thấy tim lại đang đau, lại không lộ ra dị thường, yên lặng đi theo phía sau Phượng Lưu.

“Anh Mộc Ngôn, anh xem ai tới.” Tô Mộc nghịch ngợm che ánh mắt Mộc Ngôn, kéo hẩn đến trước người Phượng Lưu mới buông ra, nhìn mặt than của Mộc Ngôn trong nháy mắt vết rạn, trên mặt đùa dai đạt được ý muốn cười xấu xa. Không hợp với bề ngoài của Tô Mộc, người này còn có tính trẻ con.

Mộc Ngôn thật ngây dại, sau đó là vui sướng: “Sư phụ, ngài thật lâu không tới.” Buông roi da và nửa mặt nạ bạc trong tay, gương mặt bình thường của Mộc Ngôn kích động đến đỏ ửng, lại có chút mị sắc không thể nói nên lời. Khuôn mặt của Mộc Ngôn không xấu cũng không quá đẹp, ở chỗ khắp nơi đều là người đẹp, thật có chút không đủ nhìn. Có điều dựa vào một thân khí chất lãnh khốc cấm dục và kỹ thuật, hẩn ở trong này vẫn được đề mắt.

“Một năm gần đây hơi bận rộn, không có thời gian tới đây. Bây giờ tôi không phải có thời gian đến gặp các cậu sao.” Phượng Lưu kéo Lãnh Lệ qua dựa vào trên người hẩn, có chút mệt mỏi. Cảm thấy Lãnh Lệ vì ngứa mình trượt chân mà ôm eo mình, Phượng Lưu cũng không biểu hiện ra bất mãn. Thật ra từ sau khi Lãnh Lệ tìm được mình, đã hơn một năm không tới Bóng Đêm. Chưa nói cái khác, chủ yếu là Lãnh Lệ bám quá chặt, mỗi ngày phiền Phượng Lưu dạy dỗ hẩn còn chưa đủ, làm gì có thời gian qua Mỹ giải trí.

Như là nghĩ đến cái gì, Mộc Ngôn chờ mong nhìn Phượng Lưu, đem roi da và mặt nạ đưa hẳn: “Sư phụ đi thôi, sau khi em xuất sư đã không thấy được sư phụ điều giáo.” Xem sư phụ điều giáo, đó dứt khoát chính là đang thưởng thức nghệ thuật, vẻ đẹp lãng ngược phát huy đến tận cùng.

Lãnh Lệ nghe Mộc Ngôn đề nghị thì thật kháng cự. Từ lúc bước vào hậu trường hẳn vẫn không có cảm giác tồn tại, hẳn nắm thật chặt tay Phượng Lưu, thậm chí vì mất khống chế chú ý làm Phượng Lưu có chút đau.

Khuỷu tay Phượng Lưu chạm vào, cảm thấy cơ thịt của Lãnh Lệ căng thẳng trong nháy mắt, hẳn không buông tay ra, lại nhẹ lực đạo, cũng không để ý tới hẳn nữa, đẩy tay Mộc Ngôn về lắc lắc đầu: “Tay hơi đau, tôi không muốn hủy thuốc của mình, tôi còn muốn bán giá cao, tiền dùng để dưỡng lão đây, cậu mau lên dài đi, đám dê béo đang chờ đó.” Tỉ mỉ chạm vào cánh tay Lãnh Lệ, Phượng Lưu ý bảo Lãnh Lệ đuổi kịp, đi vào phòng thủy tinh.

“Nha, gia, thật là, cũng không chơi với tiểu hồ ly.” Cửa khoá chắn lại oán giận của Tô Mục bên ngoài.

14. Chương 14

Phượng Lưu xoay người, một bàn tay tát lên mặt Lãnh Lệ, Lãnh Lệ theo lực đánh té xuống đất, tư thế tiêu chuẩn quỹ dưới chân Phượng Lưu, một bộ thái độ nhận sai. Phượng Lưu ghét nhất dạng này của hẳn, giống như mình ngược đãi hẳn.

“Ta có phải quá sủng ngươi, để ngươi bắt đầu không nhận rõ thân phận của mình không?” Phượng Lưu đi vào căn phòng trống rỗng, những vật kia quá mức bắt mắt trên cái giá, thò ngón tay mơn trớn từng vật nhỏ kỳ lạ, không chút để ý hỏi.

Lãnh Lệ vẫn giữ trầm mặc.

“Hửm?” Phượng Lưu không hài lòng hừ nhẹ một tiếng, nhướn mày nhìn về phía Lãnh Lệ.

Lãnh Lệ bỗng nhiên ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào ánh mắt Phượng Lưu, trong con ngươi tràn đầy chăm chú: “Thiếu gia, ngài muốn trừng phạt nô tỳ thế nào cũng được, có thể đừng đi điều giáo người khác nữa được không, nô tỳ sẽ thật ngoan, ngài muốn điều giáo làm sao cũng được.” Lãnh Lệ bò đến trước người Phượng Lưu, muốn giữ chặt ống quần Phượng Lưu lại bị né tránh.

Phượng Lưu quăng roi hoa thử tay, sau đó mạnh mẽ quất vào tay đang vươn ra của Lãnh Lệ, nháy mắt sưng lên một đường. Ừm, roi này không tệ. Tinh tế sẽ không rách da, quất lên lại thật đau.

Phượng Lưu nhìn bốn phía xung quanh, tay không cầm từ trong một cái hộp ra ba viên châu nhỏ bắn riêng về ba góc ẩn, vừa lòng nghe được ba tiếng vang nhỏ.

“Cởi quần, nằm sấp.” Phượng Lưu ra lệnh.

Lãnh Lệ không có một chút kháng cự, sợ Phượng Lưu đợi lâu không kiên nhẫn, hần nhanh chóng cởi quần, hạ thấp thân thể nhếch mông lên, quay lưng lại với Phượng Lưu quỳ xuống.

Phượng Lưu quất một roi, dùng chân đá đá mông Lãnh Lệ. Lãnh Lệ hiểu ý, lại nâng lên một chút.

“Đếm.” Phượng Lưu điều chỉnh tốt cường độ một roi quất xuống, đánh ra một đường roi sưng đỏ.

“Một, cảm ơn thiếu gia ban thưởng.” Lãnh Lệ áp chế tiếng hô thiếu chút nữa kêu ra, khẽ cắn môi, đếm vang dội rõ ràng.

“Hai, cảm ơn thiếu gia ban thưởng.” Lại một roi quất xuống, lần này có chuẩn bị, đếm nhanh hơn lần trước rất nhiều.

.....

“Bốn mươi chín, cảm ơn thiếu gia ban thưởng.” Phượng Lưu quất một roi lại một roi xuống, không roi nào trùng nhau lại chặt chẽ nằm cùng nhau, kết thành một mảnh. Lúc này cổ họng Lãnh Lệ đã kêu khàn khàn, dấu sưng đỏ đã trải rộng toàn bộ mông, từ kẽ mông tách ra, dưới ngọn đèn chiếu xuống có chút tỏa sáng.

Phượng Lưu điều chỉnh góc độ từ đuôi đến đầu, roi đều nhau, vừa lúc dừng trong khe rãnh, thậm chí roi còn quất lên tiểu Lãnh Lệ.

Lãnh Lệ sớm bị Phượng Lưu điều giáo làm thân thể mất cảm lạ thường, nào chịu nổi kích thích này, hai chân như nhũn ra không ổn, run run, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, dục vọng phía trước cũng dần dần thức tỉnh cứng lên phân nửa: “Um ~..... Năm, năm mươi.” Hần đếm chậm chạp lấp bắp không có hơi.

Phượng Lưu không vui, lấy roi chỉ vào chiếc bàn thấp bên cạnh: “Đi lên, ngồi xổm.” Minh trừng phạt cũng không phải để hần hưởng thụ.

Lãnh Lệ thấy mình lại chọc Phượng Lưu tức giận thì có chút hoảng loạn, hung hăng nhéo dục vọng không cố gắng của mình, hần đau đến cuộn thân thể lên, sắc mặt thê thảm, mồ hôi lạnh chảy ra, cũng không dám chậm trễ làm theo lời mà bò lên trên bàn rồi quỳ xuống.

Phượng Lưu cũng không muốn quan tâm hần thế nào, hần ngồi xuống đất dựa vào bàn thấp, tay chống đầu nhìn ra ngoài.

Bên ngoài điều giáo đang đến cao trào: Tiểu nô lệ trẻ tuổi hai chân mở ra bày thành một đường thẳng tắp. Linh khẩu bị cắm vào một cây gậy nhỏ không phát tiết được, dâm thủy chảy ra một chút. Hai điểm trước ngực đeo chiếc khuyên trong suốt sáng ngời, có vết xước, nhất định rất khó chịu. Đầu hơi ngửa ra sau, lộ

ra chiếc cổ cong duyên dáng và yết hầu không rõ lắm. Trong miệng ngậm thứ cực lớn, thô to, màu tím đỏ dữ tợn, bắt chước rất giống. Nước miếng không kịp nuốt vào, theo khóe miệng từ từ chảy xuống, đến cằm, lồng ngực, bụng. Toàn thân cậu đã bị roi quất đến rách da, miệng vết thương rất nhỏ, trên thân thể non nớt lưu lại màu máu mĩ lệ. Mộc Ngôn mặc bộ đồ trắng, mặt nạ màu bạc che khuất nửa khuôn mặt, môi mỏng nhếch, lãnh khốc không có tình người, hắn dùng cán roi nâng cằm tiểu nô lệ, đến gần bên tai nói gì đó không biết. Chỉ thấy tiểu toàn thân nô lệ dần dần ửng hồng, gắt gao nhắm hai mắt lại, run run rẩy rẩy thò tay xuống dưới sờ sờ huyết khẩu, lại muốn lùi ra thì bị một roi của Mộc Ngôn quất lên điểm trước ngực, thân thể nhỏ run run không dám cãi mệnh lệnh nữa, mở to mắt đầy sương mù mê man nhìn chăm chăm phía trước, tay lần nữa thò vào tiểu huyết co rút, theo mệnh lệnh của Mộc Ngôn móc ngoáy, thêm ngón tay ma sát đến khi cúc hoa nở rộ, dịch ruột non trong suốt theo hai chân chảy xuống sàn. Lúc này Mộc Ngôn mới ra mệnh lệnh kế tiếp. Tiểu nô lệ tách chân nằm sấp quỳ trước người Mộc Ngôn, quay ngang với người xem, nuốt mát xa bóng đang kịch liệt hoạt động trong tay Mộc Ngôn vào sau huyết, phối hợp với trườn động của Mộc Ngôn mà vận vẹo eo. Môi đỏ mọng bé nhỏ hơi mở ra thổ lộ những âm thanh rên rỉ. Vật lớn trong miệng làm nước bọt chảy xuống mặt đất. Trong đôi mắt to chảy ra nước mắt, mặt nhỏ xuất hiện biểu tình sung sướng. Nơi này hiện ra dâm uế, mê người, Phượng Lưu thậm chí có thể nhìn thấy mấy tên ban ngày ra vẻ đạo mạo nuốt nước miếng, yết hầu hoạt động, đoán chừng đã có người bắn ra rồi.

15. Chương 15

Phượng Lưu nghiêng đầu, nhìn nhìn Lãnh Lệ. Do ngồi xổm, cái mông hắn bị thương đành phải đặt trên đùi, điều này giống như lửa cháy đổ thêm dầu. Lãnh Lệ bây giờ hoàn toàn dựa vào một chút nghị lực ở nơi đó chống đỡ. Hắn nắm lấy tóc Lãnh Lệ, kéo người lên đặt trên tường thủy tinh, để Lãnh Lệ nhìn ra ngoài, ngón tay thò vào sau huyết Lãnh Lệ. Chỗ đó vì vừa rồi bị quật đã sưng đỏ lên, đi vào có chút không dễ nhưng Phượng Lưu vẫn cứng rắn chen vào.

Phượng Lưu bám vào trên lưng hắn, ngậm vành tai Lãnh Lệ: “Người nói, bên ngoài có thể nào sẽ nhìn thấy bộ dáng dâm dăng của Lãnh tổng như vậy không ha ~” Hạ thân của Lãnh Lệ không gì che lại, tây trang caravat trên người mặc dù có chút hỗn độn nhưng vẫn còn mặc rất tốt, nơi xấu hổ sau huyết bị Phượng Lưu đùa giỡn, phía trước vậy mà đứng lên, thực sự có một loại đẹp mâu thuẫn.

Lãnh Lệ cười khế, cũng không giãy dụa, ngược lại tách chân ra để Phượng Lưu chơi càng dễ dàng: “Mọi thứ của nô đều của thiếu gia, chỉ cần thiếu gia muốn, nô đều sẽ vâng theo, cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ. Đây là vinh diệu của nô.”

“Không thú vị.” Phượng Lưu mới sẽ không thừa nhận, nghe những lời này trong lòng hắn nổi lên từng chút ngọt ngào, mình sớm đã vô tâm. Mất hứng thú trêu đùa, Phượng Lưu buông Lãnh Lệ ra “Mặc quần áo vào, trở về.” Hắn ngáp một cái, ừm, có chút mệt mỏi.

Lãnh Lệ nhanh chóng mặc quần áo vào nhìn Phượng Lưu lười biếng nằm trên thảm, hắn cung kính quỳ bên cạnh hỏi thăm: “Thiếu gia, cần nô ôm ngài ra ngoài không?”

“Ừm” Hừ nhẹ một tiếng, hắn dựa vào lòng Lãnh Lệ tìm vị trí thoải mái mà nhắm mắt ngủ.

Sợ ồn đến Phượng Lưu, Lãnh Lệ tránh mọi người, đi cầu thang xuống bãi đỗ xe, nhẹ nhàng thả người

xuống ghế sau cầm chân mỏng ra đắp lên người Phượng Lưu. Tất cả động tác này giống như đối đãi với một món đồ trân quý dễ vỡ. Lãnh Lệ sắp xếp tất cả, vẫn không yên tâm mà kéo Phượng Lưu vào lòng, nhẹ giọng gọi: “Ảnh tam.”

“Vâng” Một người bỗng nhiên xuất hiện, quỳ ngoài cửa xe.

“Lái xe.” Lời ít mà ý nhiều ra lệnh, trấn an Phượng Lưu ngủ không yên.

Xe khởi động chạy trên đường. Mà lúc này, lông mi Phượng Lưu run rẩy lại không hề có động tĩnh.

Từng ngày từng ngày trôi qua, Phượng Lưu thật không có việc gì để làm. Minh vốn không thiếu tiền, lúc trước làm diễn viên chỉ cho vui thôi, đóng phim, tham gia tiết mục văn nghệ, nhận vài quảng cáo, thì chơi xấu nói một mớ, muốn về nhà nghỉ ngơi. Người ta có quan hệ với tổng tài, còn có ai dám nói gì. Cho nên giờ này khắc này, Phượng Lưu đang nằm ở nhà ăn hoa quả, xem TV, mà Lãnh Lệ cũng ở nhà, đang trần trụi thân thể tập hít đất.

Phượng Lưu mới nghĩ ra chủ ý mới: Từng cái hít đất lấy tiểu Lãnh Lệ chạm vào điểm chuẩn. Mỗi một lần, tiểu Lãnh Lệ lại vùi vào những sợi lông thật dài của thảm, ma sát, ẩm áp xoa xoa, càng chạm càng tỉnh thần. Nhưng mà chỉ là không đạt được điểm kia, bồi hồi bên cạnh cao trào, thống khổ giây dựa, lại bị Phượng Lưu ra lệnh, không bắn ra không cho ngừng, đã khoảng một giờ rồi. Dù Lãnh Lệ chịu qua huấn luyện, thể lực cường hãn cũng có chút chống đỡ không nổi, mặt đầy ửng hồng, hô hấp dồn dập, mồ hôi lâm li, thân thể run rẩy.

“Thiếu, thiếu gia, ưm a.....” Lãnh Lệ tạm dừng một lát lại bị một đá đập lên mông. Để nam căn bên ngoài, đưa tay tiến vào tiểu huyết vừa lúc đỉnh lên một điểm nọ, tiểu Lãnh Lệ run run, dâm dịch cuối cùng bắn ra. Tay chân Lãnh Lệ cuối cùng chống đỡ không nổi thân thể nhũn ngã ra đất.

“Chắc chắc, cái này nên cho vào dùng giúp đỡ từ bên ngoài không, không thì một lần nữa?” Phượng Lưu đề nghị như không có gì, không ác liệt, dùng chân ma sát vài cái, tiểu Lãnh Lệ lại không để ý đến ý muốn của Lãnh Lệ mà đứng nghiêm, kính lễ với Phượng Lưu. Lúc Phượng Lưu còn đang suy nghĩ làm sao đùa giỡn Lãnh Lệ thì di động đang yên tĩnh vang lên, Phượng Lưu chỉ có thể mất hứng bĩu môi, ngồi khóa vào thắt lưng Lãnh Lệ mà bắt điện thoại.

“Âu Dương tiểu thiếu gia, có thể mời ngài ra gặp mặt không?” Đầu kia điện thoại là giọng nói xa lạ.

“Vậy à? Có chuyện gì không?” Phượng Lưu nhăn mi lại, thật lâu không nghe đến xưng hô này.

“Tiểu thiếu gia đến khách sạn Phong Thành phòng số 852 sẽ biết thôi.” Đối phương cũng không muốn lộ ra.

“Có vẻ rất thú vị đây, được, tôi đồng ý.” Trên mặt Phượng Lưu cười đến sáng lạn, ý cười lại chưa đến đáy mắt, con ngươi đen trầm gợn sóng mãnh liệt.

“Cám ơn tiểu thiếu gia chấp nhận, vậy không quấy rầy tiểu thiếu gia ...” Đối phương cúp điện thoại.

Phượng Lưu cảm di động trầm tư, giọng nói này mình có thể xác định chưa từng nghe qua. Vậy ai sẽ biết thân phận của mình đây. Mặc kệ là ai, chuyện này xảy ra cũng rất thú vị đó.

“Thiếu gia” Lãnh Lệ lâu không nghe tiếng động, có chút bất an.

“Ta đi ra ngoài một chuyến, người ngoan ngoãn ở nhà, cho ta mượn xe.” Phượng Lưu trấn an sờ sờ đầu Lãnh Lệ, cũng không giải thích mà đứng lên cầm chìa khóa xe cạnh cửa rồi đi ra ngoài.

Lãnh Lệ luôn cảm thấy trong lòng bất an, lại không thể vi phạm mệnh lệnh của Phượng Lưu, hắn chỉ có thể ở lại đợi trong nhà.

16. Chương 16

Kỹ thuật lái xe của Phượng Lưu rất tốt, lại thích đua xe tốc độ, rất nhanh đã đến khách sạn Phong Thành, vừa định đi thang máy lên lầu thì bị một cô gái trang điểm đậm kéo lại.

Phượng Lưu có đôi chút thích sạch sẽ, chịu không nổi nhất là hương nước hoa quá nồng, trước lúc bị giữ chặt đã lui ra một bước né tránh cánh tay kia.

Cô gái cũng biết quan sát sắc mặt, thấy vậy cũng không dựa vào gần nữa, ngược lại cách xa một chút: “Tiên sinh là Âu Dương Phong Lưu?”

“Ừm.” Phượng Lưu gật đầu, cảm thấy cô gái này cũng không tệ lắm.

“Vậy xin tiên sinh theo tôi đi.” Cô gái đi vào thang máy trước.

Phượng Lưu và cô gái rất dễ dàng tìm đến phòng 852, cô gái tra thẻ phòng, làm động tác mời vào.

“Cô không vào à?” Thấy cô gái chưa có ý cùng vào, Phượng Lưu thật ra không phải quá ngạc nhiên, cô gái này có chút bản lĩnh, nhưng cũng không phải quá lợi hại, hắn không phải người muốn tìm hấn.

Cô gái cười cười, lắc đầu: “Tôi là tiếp viên ở đây, được vị khách ở phòng 852 yêu cầu mang tiên sinh tới nơi này.” Cô gái nói xong lời muốn nói thì bước giày cao gót bỏ đi. Phượng Lưu cũng không khó xử cô nữa, xoay người vào phòng.

Vào phòng, cảnh tượng bên trong thật ngoài dự kiến của Phượng Lưu, cũng không phải không bình thường

mà là bình thường đến quỷ dị. Bởi, bên trong vốn không có người, ngay cả dấu hiệu có người vào qua cũng không có. Người nọ đến cùng gọi mình đến làm gì. Đang lúc Phượng Lưu không biết tiếp theo nên đi hay ở, TV bỗng nhiên mở ra, tiếng động bên trong gọi lên chú ý của Phượng Lưu.

“Lãnh Lệ, cậu hay thật, vậy mà dấu em trai tôi lâu như vậy.” Một người đàn ông mặc tây trang màu trắng thản nhiên ngồi trên sofa.

Lãnh Lệ không để ý đến hắn, chuyên chú dùng muỗng khuấy cà phê.

Người đàn ông thấy Lãnh Lệ không để ý tới hắn cũng có chút tức giận, không còn ưu nhã, ánh mắt âm lãnh: “Lãnh Lệ, đừng tưởng rằng cậu cao quý, còn không phải chỉ là một con chó mà Âu Dương Phong Lưu nuôi.” Người đàn ông vừa nghĩ, cố ý lộ ra biểu tình kinh sợ “Ai nha, xem này, tôi quên. Ngài lại là con trai độc nhất nhà họ Hướng, đã là chủ nhà Âu Dương chúng tôi, Âu Dương Thanh tôi làm sao có thể trêu vào được. Có điều, Hướng thiếu gia, cậu nói, nếu em trai tôi biết thân phận của cậu sẽ nghĩ thế nào, nhà họ Hướng vì đập ngã thù địch mà để đại thiếu gia đi nằm vùng. Cậu đem thể lực nhà Âu Dương cho tôi, bằng không...”

“Không có chuyện khác, tôi đi trước.” Phượng Lưu buông muỗng cà phê, ngắt lời Âu Dương Thanh, cũng không giải thích, cầm lấy tây trang trên lưng ghế dựa chuẩn bị đi ra.

Âu Dương Thanh vội đứng dậy giữ chặt cánh tay Lãnh Lệ, bị cái nghiêng vai xinh đẹp của Lãnh Lệ ném xuống đất.

“Cậu sẽ không sợ tôi đi nói cho Âu Dương Phong Lưu sao?” Âu Dương Thanh nằm khó thở trên mặt đất, la lớn về phía Lãnh Lệ.

“Anh có bản lĩnh, có thể đi nói.” Bước chân Lãnh Lệ dừng một chút, không quay đầu, bỏ đi. Hình ảnh trở thành những bông hoa tuyết, Phượng Lưu ngồi trên sofa vẫn không nhúc nhích. Hắn có thể nhìn ra video này không phải qua chỉnh sửa. Điều này chứng tỏ mọi thứ bên trong đều là thật. Ngồi một lát, Phượng Lưu mơ mơ màng màng ra khỏi phòng, ngồi trên xe chạy ra khách sạn.

Trên đường trở về, Phượng Lưu nghĩ lại tất cả mọi chuyện vừa rồi thấy được, bỗng nhiên cảm thấy mình là đồ ngốc. Lãnh Lệ đối xử tốt với mình một chút thì mình sẽ luân hãm, bắt đầu tìm lý do cho hắn, không tự chủ được mà tưởng tin muốn ỷ lại vào hắn. Sở Mạt Nhi lúc trước chết thế nào mình quên sao, hắn đã sớm đã phản bội mình. Không đúng, Lãnh Lệ tiếp cận mình vẫn luôn có mục đích, làm sao có thể tồn tại phản bội chứ, trung thành vốn từ vừa bắt đầu đã không có.

Vừa nghĩ chuyện vừa lái xe nên Phượng Lưu không nhìn thấy một chiếc xe hơi từ chỗ rẽ nhanh chóng chạy đến. Đến khi phản ứng lại đã không còn kịp rồi, chỉ chuyển tay lái sang phải, hai chiếc xe đã đụng vào nhau.

Người ta nói, thật trùng hợp, trước mắt một vùng máu đỏ. Sao thế này, tối đen, làm Phượng Lưu cũng không biết cái gì nữa.

17. Chương 17

Lúc Lãnh Lệ chạy theo tới, chỉ nhìn thấy Phượng Lưu cả người đầy máu bị đẩy vào phòng cấp cứu. Lãnh Lệ chạy đến chụp mạnh vào cửa phòng cấp cứu.

“Tiên sinh, tiên sinh, xin ngài đừng như vậy.” Hai bác sĩ giữ chặt Lãnh Lệ, muốn khuyên hấn đi chỗ khác, lại thấy ánh mắt của Lãnh Lệ, trong nháy mắt buông tay ra không tự chủ được mà lui về sau vài bước.

Lãnh Lệ lạnh lùng nhìn bọn họ, ánh mắt sung máu đỏ tươi, trong đó không một chút tình cảm, lạnh giống kết băng, sắc mặt trắng bệch gần như điên cuồng, hấn mấp máy môi mỏng: “Cút!”

Một chữ, hai bác sĩ lão đảo bò lết rời khỏi cửa phòng cấp cứu, cuối cùng không ai dám tới gần.

Lãnh Lệ để đầu vào cửa phòng cấp cứu, thân thể vô lực trượt xuống ngã ngổ trên mặt đất, yếu ớt cuộn lại thân thể, trong miệng nỉ non “Chủ nhân, chủ nhân.....”, đèn đỏ phòng cấp cứu sáng chói mắt, Lãnh Lệ cứ như vậy ngồi dưới đất giống như đứa bé rách nát không hề có sức sống.

Máu, tất cả đều là máu, máu loang ra cả người cậu con trai. Lãnh Lệ chần chờ một chút rồi đến gần, lúc thấy rõ mặt cậu con trai, đồng tử mở to, hấn chạy qua ôm thân thể ấy vào lòng, che lại miệng vết thương đổ máu. Không được, máu còn đang chảy, cần bản không ngừng được: “Chủ nhân, chủ nhân, ngài tỉnh tỉnh, nô sai rồi. Nô không bảo vệ ngài tốt, ngài mau đứng lên trừng phạt nô đi.”

Nước mắt theo khóe mắt trượt xuống, một giọt lại một giọt rơi xuống, tràn đầy trên cơ thể đổ máu của Phượng Lưu. Cầu xin, kêu khóc, lại không thể đổi được đáp lại của chủ nhân. Hấn run rẩy vươn ra cánh tay dính đầy máu, đưa đến dưới mũi Phượng Lưu. Không có, không có hô hấp. Trong nháy mắt, Lãnh Lệ như điên rồi, hấn nắm chặt Phượng Lưu: “Không!”

“A! Đứng!” Lãnh Lệ ngồi mạnh dậy, hô hấp nặng nhọc, Lãnh Lệ mờ mịt nhìn nhìn bốn phía, sờ sờ nước mắt trên mặt “Chủ nhân!” Từng chút chóng tay, xông ra phòng.

“Vừa rồi người được cấp cứu đâu?” Lãnh Lệ nhìn phòng cấp cứu trống trơn, giữ chặt một bác sĩ trực ban.

Bác sĩ ngáp một cái, liếc nhìn Lãnh Lệ, không nhanh không chậm mở miệng: “Người nào chứ, cả buổi tối. Tối nay còn chưa có bệnh nhân đưa tới.”

“Chính là người con trai bị tai nạn xe, nói mau, hấn ở đâu?” Lãnh Lệ nhéo áo bác sĩ, đẩy người đặt trên tường điên cuồng lay động.

Bác sĩ trực ban kia bị dọa choáng váng, liều mạng lắc đầu: “Tôi không biết, tôi thật sự không biết cậu đang nói cái gì? Ách.....”

Lãnh Lệ bóp chặt cổ bác sĩ, dần dần chặt lại, ánh mắt một mảnh máu đỏ.

Mặt bác sĩ trực ban dần dần đỏ lên, hô hấp càng ngày càng khó khăn, trông trắng mắt trợn lên.

“Lãnh tổng, Lãnh tổng,” Bí thư của Lãnh Lệ – Hoa Thiên cầm đồ ăn trở về nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì cuống quýt ném túi đồ, giữ chặt Lãnh Lệ. Một người bình thường làm sao có thể kéo nổi Lãnh Lệ.

Lãnh Lệ đã không còn chú ý những thứ khác, hắn bây giờ chỉ có một ý niệm, chủ nhân, hắn muốn nhìn thấy chủ nhân. Lãnh Lệ đẩy Hoa Thiên “Phượng Lưu ở đâu?” Ánh mắt đỏ máu gắt gao nhìn chăm chăm bác sĩ trực ban, con người ảm đạm không ánh sáng.

Hoa Thiên đụng vào tường, che ngực, nghe Lãnh Lệ nói mới hiểu được tình huống “Lãnh tổng, Lục thiếu gia đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, qua vài ngày thì có thể chuyển tới phòng bệnh bình thường.”

Con người Lãnh Lệ loé ra ánh sáng, buông bác sĩ ra kéo Hoa Thiên lên: “Mau dẫn tôi đi.” Nghe Phượng Lưu không có việc gì, tuy Lãnh Lệ đã trở về vẻ băng lãnh trước kia nhưng giọng nói vẫn mang theo vội vàng. Không thấy Phượng Lưu bình an, hắn vĩnh viễn không thể yên tâm.

Bác sĩ liều mạng hô hấp, há mồm thở dốc, che cổ đã chuyển sang màu tím, ho khan không ngừng. Mà lúc này, Hoa Thiên được Lãnh Lệ bỗng nhiên kéo lên, sau lưng đau đến hút không khí, cũng không dám chần chờ nữa, hắn dẫn Lãnh Lệ đến phòng bệnh của Phượng Lưu. Gặp được một người sắp như vậy, bạn có thể nói cái gì, được rồi, Lãnh tổng chỉ có đối xử với Lục thiếu gia mới có thể không bình thường. Bình thường chính là băng lãnh như một cỗ máy.

Đứng ở cửa, Lãnh Lệ đặt tay trên cửa sổ thủy tinh thật dày, hầnhẹ nhàng phác hoạ, hồ băng băng lãnh rút đi, mang theo ôn nhu quyến luyến. Chủ nhân, may quá ngài không sao.

Phòng bệnh vĩnh viễn như vậy, vách tường tuyết trắng, giường tuyết trắng, gối đầu tuyết trắng, chăn tuyết trắng, bức màn tuyết trắng, nơi nơi đều thuần trắng, thuần túy đến nỗi làm người ta sợ hãi. Phượng Lưu im lặng nằm trong phòng bệnh trắng xoá, trên trán quần vải thưa thật dày, đùi phải quần thạch cao, trên người gắn đủ loại dụng cụ, đưa mắt nhìn lại, thật sự rất dọa người. Phượng Lưu đã chuyển tới phòng bệnh bình thường, bệnh tình ổn định.

Lãnh Lệ ghé trên giường ngủ, bỗng nhiên cảm thấy tay nắm hồ giặt giặt, lập tức đã tỉnh táo lại, hắn vui mừng kinh ngạc nhìn Phượng Lưu rồi ấn nút đầu giường.

Chỉ thấy lông mi Phượng Lưu run rẩy, từ từ mở mắt, ánh mắt đen thuần túy chớp chớp, mờ mịt nhìn Lãnh Lệ đang quỳ bên giường kích động, hắn nghiêng đầu mỉm cười ngọt ngào. Mặc dù có chút suy yếu nhưng lại cười đến rất ngọt.

Lãnh Lệ ngẩn ngơ, bị mê mang một thời gian dài có tinh thần trở lại. Sau ý thức trở về, tự hỏi, Lãnh Lệ cảm thấy có chút không đúng, hắn khẩn trương cầm lấy tay Phượng Lưu: “Chủ nhân, ngài có khỏe không?”

Tuy chủ nhân cười thật đẹp, nhưng chủ nhân sẽ cười vui vẻ với mình như vậy, thật sự quá không bình thường.

18. Chương 18

“Chủ nhân? Là bảo tôi sao? Anh là ai?” Phượng Lưu tay nắm lấy tay Lãnh Lệ lung lay, hiếu kì hỏi.

Lãnh Lệ mở to tròn mắt, đã khiếp sợ không biết nói gì cho phải. Vừa lúc bác sĩ bước vào, Lãnh Lệ cũng không còn chú ý đợi mệnh lệnh của Phượng Lưu mà vội vàng đứng lên kéo bác sĩ qua kiểm tra cho Phượng Lưu. Kết quả kiểm tra rất rõ ràng, đám bác sĩ bị tầm mắt băng lãnh của Lãnh Lệ gắt gao nhìn chăm chăm, mồ hôi lạnh ứa ra, sau lưng nhồn nhột, cuối cùng chỉ có thể lắp bắp nói cho Lãnh Lệ. Phượng Lưu bị tai nạn giao thông, đầu bị thương nặng dẫn đến mất trí nhớ, hơn nữa đầu óc hạ xuống chỉ như đứa bé bảy tuổi, lúc nào khôi phục chỉ có thể xem tự bản thân Phượng Lưu.

Lúc này, bác sĩ đều bị điều ra ngoài, dụng cụ cũng đều ở yêu cầu của Phượng Lưu tạm thời để đó không dùng. Lãnh Lệ quỳ bên giường, nhìn Phượng Lưu cười đến đầy mặt ngây thơ, trong nhất thời không biết nên vui hay nên buồn. Chủ nhân trở thành như bây giờ, quên hết mọi chuyện, đáng lý phải đau lòng nhưng tâm lý lại nhịn không được vui mừng. Chuyện của Sở Mạt Nhi, chuyện video, chủ nhân đều không nhớ rõ, vậy chủ nhân sẽ không vứt bỏ mình.

Phượng Lưu xoa gương mặt cứng đờ của Lãnh Lệ, trong mắt đầy ý cười: “Vì sao anh lúc nào không cười chứ, bản mặt bộ đáng một chút cũng rất khó coi.” Phượng Lưu bắt màn bữu môi, kéo khóe miệng Lãnh Lệ ra.

Lãnh Lệ hồi phục tinh thần, nhìn thấy dáng vẻ tức giận đáng yêu của Phượng Lưu bỗng nhiên nghĩ thông suốt. Thật ra chỉ cần chủ nhân còn ở đây thì cũng đã rất tốt rồi, về phần khôi phục cứ thuận theo tự nhiên đi.

Lãnh Lệ nhu hòa biểu tình trên trên mặt, từ từ nhếch môi cười như băng tuyết tan rã, khóe mắt cong cong rất đẹp: “Chủ nhân, ngài có cảm thấy nơi nào không thoải mái không? Muốn uống nước không, có muốn ăn cơm không?”

“Tôi tên là Chủ Nhân hả? Vậy anh tên gì?” Phượng Lưu nghi hoặc nghiêng nghiêng đầu, mang theo tính cách trẻ con.

Lãnh Lệ bật cười, cảm thấy Phượng Lưu như vậy lại nghĩ tới đứa trẻ bốc đồng mới gặp kia: “Ngài tên là Phượng Lưu, là chủ nhân của Lãnh Lệ. Ngài có thể gọi nó là tiểu Lãnh.” Cuối cùng có thể không kiêng nể gì gọi hần là chủ nhân mà không bị chán ghét, nhưng mình có thể hi vọng xa vời sao, hi vọng xa vời rằng chủ nhân lại gọi mình tiểu Lãnh như xưa sao?

“Tiểu Lãnh, tôi đói. ” Phượng Lưu ôm chặt cổ Lãnh Lệ làm nũng, mặt đối mặt với Lãnh Lệ chỉ cách khoảng cách một bàn tay.

Mặt Lãnh Lệ mặt lập tức đã đỏ, đến Phượng Lưu gọi tiểu Lãnh cũng chưa nghe được, chỉ cảm thấy rất xấu hổ, cũng không dám lui ra.

“Nha, tiểu Lãnh, anh bị bệnh hả? Mặt sao bỗng nhiên hồng hồng.” Phượng Lưu quan tâm chạm trán mình vào trán Lãnh Lệ “Bị bệnh phải xem bác sĩ nga.”

“Chủ, chủ nhân, nô, nô, đi, đi lấy cơm cho ngài.” Lãnh Lệ lấp bắp hận không thể tìm cái lỗ mà chui vào, bây giờ chủ nhân mất trí nhớ, thuần khiết giống đứa bé, mình khẩn trương cái gì chứ.

“Nhanh đi, tôi sắp chết đói rồi này” Bị Lãnh Lệ giảng ra đề tài, Phượng Lưu sờ bụng xep xep, cũng quên truy cứu Lãnh Lệ có bị bệnh không.

Lãnh Lệ nghe mệnh lệnh cuống quýt tới bên cạnh bàn, mút cháo thịt nạc trứng muối trong bình giữ ấm vào bát, lại cầm muỗng đút Phượng Lưu ăn cháo. Cơm nước xong lại bị Phượng Lưu vô lại kéo đòi ngủ cùng, Lãnh Lệ nhìn người ngủ say trong lòng, hết sức an tâm.

Ngay lúc Lãnh Lệ tựa vào gối đầu, ngón tay cách không khí miêu tả gương mặt Phượng Lưu, bên ngoài vang lên tiếng ồn ào. Lãnh Lệ trấn an Phượng Lưu bị ồn không ngủ được an ổn, nhẹ nhàng đắp chăn cẩn thận cho người trên giường rồi đi ra ngoài.

“Dừng tay.” Lãnh Lệ đề thấp giọng, nhưng lại vô cùng khí thế, nghe được lời nói của hắn, hai bên đều ngừng tay.

“Các người đến đây làm gì.” Lãnh Lệ quét mắt nhìn những người ở đây, dĩ nhiên là Chu Tư và cô gái gặp được ở Bóng Đêm.

Phượng Nhan không nói gì mà sửa sang lại váy công chúa hồng phấn hơi có chút hỗn loạn, trang điểm thoải mái tiểu loli (*tiểu loli là mấy bé gái khoảng 12 tuổi*). Nếu không phải vừa đánh nhau cùng vài bảo vệ thân hình cường tráng, biểu hiện ra cay nghiệt như vậy.

“A Lưu sao rồi, anh để chúng tôi vào xem.” Chu Tư nhéo cổ áo Lãnh Lệ, cũng không quan tâm đến cái gì hình tượng nữa, cmn, anh em của ông quan trọng nhất.

Lãnh Lệ gạt tay Chu Tư xuống rồi lui ra sau một bước: “Không cần, tôi sẽ chăm sóc hắn cẩn thận, mời các người về cho.”

“Dựa vào, người ông không an tâm là anh.” Chu Tư còn muốn xông lên liều mạng. Lãnh Lệ này có bao nhiêu ngoan, hắn vẫn biết một chút, thật sự hắn không an tâm Phượng Lưu lúc này ở lại trong tay đối phương.

Phượng Nhan thấy ánh mắt ám ám, sát khí của Lãnh Lệ gắt gao chăm chăm Chu Tư thì cuống quýt giữ chặt Chu Tư, cười khoát tay với Lãnh Lệ: “Anh Lãnh Lệ, đừng nóng giận, chúng tôi không gặp là được,

anh chăm sóc anh Lục cẩn thận.” Nói xong cô kéo Chu Tư bỏ đi, Chu Tư dù sao cũng là người của gia tộc lớn, biết hôm nay không thể gặp được Phượng Lưu, cũng cùng Phượng Nhan ra ngoài.

19. Chương 19

“Thế nào?” Đến cổng bệnh viện, Phượng Nhan và Chu Tư liền tách ra. Phượng Nhan lên xe, bị mọi người đang chờ trong xe vây quanh.

“Còn có thể thế nào, không gặp được anh cả.” Phượng Nhan nhún vai tỏ vẻ bất lực.

Mộc Ngôn nhăn lại mi: “Lão đại mất trí nhớ, hơn nữa trí lực thoái hóa đến bảy tuổi, lúc nào có thể khôi phục chưa biết.”

“Vậy làm sao đây” Tô Mục tựa vào lòng Mộc Ngôn, kéo quần áo Mộc Ngôn, mặt nhỏ đau khổ nhăn nhó.

“Rau Trộn, đừng lo lắng, Lãnh Lệ kia yêu anh cả đến thăm, hẳn sẽ chăm sóc tốt cho anh cả.” Phượng Nhan tuyệt không lo lắng.

Mộc Ngôn và Tô Mục nhìn nhau, bỗng nhiên cảm thấy cũng không gì lo lắng “Vậy chúng ta cứ mặc kệ như vậy à?” Nhưng mà cứ bỏ mặc anh cả như vậy có phải có chút không phúc hậu quá không?

Phượng Nhan liếc nhìn bọn họ ý tứ rất rõ ràng, vậy các cậu cứ đi quản đi. Hai người thực sáng suốt không nói.

Mấy cái này đều không quan trọng, hình ảnh quay lại phòng bệnh.

Lãnh Lệ mở cửa phòng ra đã nhìn thấy Phượng Lưu xoa mắt ngồi dậy, mê man sương mù che kín cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, vội vàng chạy qua ôm người vào lòng.

Phượng Lưu an tâm tìm tư thế thoải mái tựa vào, nói mơ hồ không rõ “Tiểu Lãnh ra ngoài làm gì, bên ngoài rất vui à.”

Lãnh Lệ vỗ lưng Phượng Lưu dịu dàng trả lời: “Không có gì, ngài ngủ tiếp một lát, bây giờ sẽ không ồn đến ngài nữa.”

“Ừm” Phượng Lưu cọ cọ, từ từ nhắm hai mắt, chỉ chốc lát sau đã đi vào giấc ngủ.

Ở bệnh viện hơn nửa tháng, đến khi chút xương chân hơi hơi bị thương đều hoàn toàn lành lại, băng vải

trên đầu cũng tháo ra, Phượng Lưu mới vui vẻ xuất viện chuyển về nhà Lãnh Lệ ở.

Nhìn thấy trang viên lớn như vậy, đẹp như vậy, phạm vi hoạt động của Phượng Lưu trước đó cùng lắm chỉ trong tường rào bệnh viện, hần hiểu kì nhìn quanh, khi nhìn thấy mảnh đất đầy oải hương như biển hoa, Phượng Lưu vui thích dang tay nhào tới lẫn qua vài vòng, hần nhìn Lãnh Lệ luôn đi bên cạnh mình, Phượng Lưu cầm một bó hoa oải hương cười vui vẻ.

Nụ cười của Phượng Lưu chính là toàn thế giới của Lãnh Lệ. Lãnh Lệ quỳ rạp xuống trước người Phượng Lưu, kéo bàn tay đang cầm bó hoa oải hương của Phượng Lưu lên, sùng kính luyến mộ hôn lên mu bàn tay: “Chủ nhân, nô vĩnh viễn đi theo bên cạnh ngài, thề sống chết không rời.”

Phượng Lưu khó hiểu vì sao Lãnh Lệ bỗng nhiên nghiêm túc nói những lời như vậy, nghiêng nghiêng đầu, cầm oải hương trong tay đặt trên lỗ tai Lãnh Lệ, che cái miệng nhỏ nhắn cười trộm.

Tiếng cười vui thích tràn ngập trang viên làm nơi yên tĩnh này bỗng nhiên đầy sức sống.

Từ sớm hôm nay, Lãnh Lệ đã đi ra ngoài, nói với Phượng Lưu rằng đi gặp người rất quan trọng. Phượng Lưu không hiểu lắm, đi ra ngoài sao còn phải nói với mình. Sau khi Lãnh Lệ ra khỏi, Phượng Lưu cũng không tiếp tục rối rắm về vấn đề này nữa, kéo Đại Ngốc lên, bắt hần cùng chơi với mình, một trang viên lớn như vậy đang chờ mình thám hiểm đó.

Đại Ngốc, là gọi ảnh nhất, trêu cợt thế nào cũng không phản ứng, cuối cùng Phượng Lưu giận, không để ý hần nữa, tự mình đi chơi.

“Lục thiếu gia, nên ăn cơm rồi” Đại Ngốc khom người đứng ở dưới tàng cây, có nề nếp, giọng nói cũng không nghe ra biểu tình.

Phượng Lưu nằm trên thân cây hóng mát bĩu môi, Đại Ngốc thật không thú vị, vẫn là tiểu Lãnh thú vị chút. Nghĩ đến tiểu Lãnh, Phượng Lưu có chút nhớ hần, từ lúc mở to mắt đến bây giờ, đây là lần đầu Lãnh Lệ rời khỏi hần. Phượng Lưu từ trên cây nhảy xuống, không để ý Đại Ngốc, vòng thẳng qua hần trở lại biệt thự. Trên bàn cơm đã đặt bát đĩa gọn gàng, Phượng Lưu không thú vị gắp một miếng cá. Vừa bỏ vào miệng, Phượng Lưu đã nhăn lại cả khuôn mặt nhả ra hết, mặt nhỏ trắng bệch, hần liều mạng uống hai ly nước lớn mới hoà tan hết vị tối trong miệng, áp chế cảm giác muốn nôn khan, thứ gì khó ăn quá, trước kia tiểu Lãnh chưa bao giờ cho mình ăn loại khó ăn thế này.

Phượng Lưu càng nghĩ càng đau lòng, vô cùng nhớ Lãnh Lệ, hần vỗ bàn đẩy hết những thứ trên bàn xuống đất rồi chạy ra ngoài ngồi ở bậc thang trước biệt thự. Hai tay Phượng Lưu ôm đầu gối, ánh mắt mở to nhìn xa xa.

Hửm? Phượng Lưu sờ sờ mũi, dính nước, một giọt hai giọt.....nói tiếp nhau. Dưới đất dần dần bị lấp đầy những hạt mưa, nối nhau thành một mảnh, trên người hần đều ướt, có chút lạnh, Phượng Lưu co người lại không muốn cử động, có chút tủi thân. Tiểu Lãnh bỏ mình lâu như vậy mà cũng không trở về, Đại Ngốc còn khi dễ mình.

“Lục thiếu gia, mưa rồi, trở về đi.” Bóng ô che khuất Phượng Lưu, là giọng nói của Đại Ngọc, Phượng Lưu bây giờ không muốn nghe.

Phượng Lưu có chút khó chịu, nói không nên nguyên nhân, dùng sức gạt chiếc ô che trên đỉnh đầu ra, hần lạnh lùng nói một chữ “Cút”, rất có khí thế, tựa như Phượng Lưu lúc trước khi không mất trí nhớ, dọa Đại Ngọc giật mình, thật lâu chưa phục hồi tinh thần.

Lãnh Lệ trở về nhìn thấy cảnh tượng thế này: Phượng Lưu thu nhỏ người lại thành một đoàn, ngồi trên bậc thang, ánh nhất đứng thẳng một bên, hai người đều bị mưa làm ướt sũng. Mắc mưa!

Lãnh Lệ phản ứng lại cuống quýt chạy qua kéo Phượng Lưu ôm vào lòng.

Út sũng, lạnh như băng, Phượng Lưu bị ôm trong lòng lạnh phát run, Lãnh Lệ trong cơn giận dữ, một đá ảnh nhất đang quỳ trên mặt đất ngã lẩn, chân đạp trên đầu của hắn: “Một trăm roi. Nếu có thể sống thì về tổng bộ huấn luyện một lần nữa.” Giọng nói lạnh lùng làm ảnh nhất sợ hãi, nội dung bên trong càng làm cho người khiếp sợ.

“Tiểu Lãnh?” Lúc này, ý thức của Phượng Lưu đã có chút mơ hồ, cảm thấy thật khó chịu, bệnh nặng mới khỏi, thân thể có chút suy yếu, làm sao chống lại cái băng lãnh của cơn mưa kia “Thả tôi xuống, không cần anh lo.” Phượng Lưu giãy dụa nhưng hiển nhiên có chút vô lực.

Lãnh Lệ không để ý tới ảnh nhất nữa mà đi vào biệt thự, cánh tay ôm chặt sợ Phượng Lưu ngã xuống, hần nói nhẹ nhàng “Chủ nhân, để nô giúp ngài cởi quần áo ướt ra, tắm rửa một cái sẽ thoải mái.” Nói rồi hần cởi sạch quần áo Phượng Lưu thả vào bồn tắm đã chuẩn bị nước ấm.

Phượng Lưu bất mãn vuốt nước, bị Lãnh Lệ dỗ dành, cực kỳ khó khăn mới tắm xong, đến khi Phượng Lưu được bọc kỹ lưỡng trong khăn tắm thả vào giường, đắp chăn cẩn thận, quần áo của Lãnh Lệ cũng ướt hơn phân nửa.

Tiêu hao hết sức lực, Phượng Lưu đã mơ mơ màng màng ngủ, Lãnh Lệ sờ sờ trán Phượng Lưu, nóng bỏng phát sốt, may là trước khi tắm đã gọi bác sĩ.

Đợi xử lý tốt mọi chuyện, Phượng Lưu bớt sốt một chút, Lãnh Lệ mới rảnh rỗi, miệng đối miệng đút một chút nước Phượng Lưu uống, lại chỉnh chỉnh băng hạ sốt. Sợ Phượng Lưu trong lúc ngủ mơ không chú ý động tay, Lãnh Lệ dùng tay mình nhẹ nhàng đè xuống, quỳ bên giường, chống cằm trên tay nâng đầu nhìn Phượng Lưu. Mặt nhỏ ửng hồng, cánh môi mỏng có chút tái nhợt hơi hơi chu, theo hô hấp khép mở. Vì nóng lên khó chịu, Phượng Lưu gãi gao nhẩn mày. Nhìn thấy vậy, Lãnh Lệ thật đau lòng vươn tay nhẹ nhàng xoa đôi mày nhú chặt của Phượng Lưu, một lần lại một lần kiên nhẫn vuốt ve, muốn vuốt nó dần ra.

20. Chương 20

Hôm sau, Lãnh Lệ mở mắt ra, hần nhìn gương mặt phóng đại trước mắt cười thỏa mãn, hôn hôn lên trán Phượng Lưu. Ừm, rất tốt, hạ sốt rồi.

Hần đứng dậy xoa xoa hai chân có chút run lên vì máu không lưu thông rồi dịch lại chăn giúp Phượng Lưu, sau đó đi ra ngoài chuẩn bị bữa sáng.

Không bao lâu, Phượng Lưu cũng tỉnh dậy xoa xoa hai mắt ném băng hạ sốt ra, hần bịu môi, để chân trần mặc áo ngủ cứ thế đi ra ngoài. Thân thể có chút yếu, một lát đã thấy Lãnh Lệ đang bận rộn trong phòng bếp.

“Chủ nhân, thức dậy rồi à? Còn có chỗ nào không thoải mái không, bằng không hay đi lên giường nằm nghỉ ngơi đi.” Lãnh Lệ giúp Phượng Lưu sửa lại áo ngủ hơi trễ xuống, kéo ghế dựa bên cạnh ra.

“Hừ” Phượng Lưu quay đầu không thèm nhìn Lãnh Lệ mà tự ngồi vào một chiếc ghế dựa khác rồi cầm muống lên ăn cháo. Hần sẽ không chỉ dựa vào cho ăn là bỏ qua đâu, thích ăn cháo hạt sen táo đỏ nhất, ừm, ngon, lại ăn một chén.

Lãnh Lệ nhìn Phượng Lưu biểu hiện tính trẻ con quay ót về phía mình, bát không lại đẩy về phía mình, hần buồn cười mức thêm giúp hần rồi đưa lại trước mặt hần.

Phượng Lưu nghiêng mắt nhìn lén Lãnh Lệ, đến lúc nhìn thấy mắt Lãnh Lệ đầy ý cười thì lại nhanh chóng dời ánh mắt, bịu môi: “Hừ” Bỏ một muống cháo vào miệng, đầu óc lại dời đến chỗ Lãnh Lệ, kết quả nóng đến đầu lưỡi, lung tung nuốt xuống lại bị sặc “Khụ khụ, khụ khụ” Hần ho tê tâm liệt phế, mặt đỏ tai hồng, mắt đầm nước mắt.

Lãnh Lệ cuống quýt đưa nước qua, nhẹ nhàng vỗ lưng Phượng Lưu giúp thuận khí, trong lòng một trận ảo não tự trách. Đều tại mình không chăm sóc tốt chủ nhân, sao lại đưa cháo nóng như vậy cho chủ nhân chứ, đáng ra nên thổi nguội trước.

Phượng Lưu ném ly nước ra rồi chạy bước nhỏ lên lầu.

Lãnh Lệ cũng không dám đi theo vào, bất chấp những mảnh thủy tinh của chiếc ly bị ném vỡ đầy đất, hần lập tức quỳ trên mặt đất, thủy tinh đâm vào đầu gối, trong nháy mắt máu nhiễm đỏ lên chiếc quần vàng nhạt.

Chút đau đó so với trừng phạt phải chịu trước kia không đáng kể chút nào. Lãnh Lệ cần đau đớn giúp mình nhớ kỹ sai lầm, sửa lại sai lầm, nếu không thể chăm sóc tốt chủ nhân, mình sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Sóng trước chưa yên, sóng sau đã tới. Phượng Lưu trốn trong phòng nửa ngày cũng chưa ra, đến giờ ăn cơm Phượng Lưu vẫn chưa có động tĩnh. Sợ Phượng Lưu tức giận, Lãnh Lệ chỉ có thể phái ảnh tam đi gọi người, đáp án nhận được lại là, không ai đáp lại.

Cái này Lãnh Lệ cảm thấy không đúng, hấn cuống quít chạy lên tìm, lại vì mất máu quá nhiều mà té ngã xuống đất. Lãnh Lệ đợi không được một phút một giây cầm lấy mảnh vỡ thủy tinh bên cạnh hung hăng cắm vào đùi, đau đớn khiến đôi chân chết lặng khôi phục tri giác, Lãnh Lệ bò lên, nghiêng ngả lão đảo, lên lầu mở cửa phòng Phượng Lưu ra.

Không có, không có, khắp nơi đều không có, người phải đi bên cạnh chủ nhân cũng không thấy tin tức, căn bản liên hệ không được.

Đều tại mình quá mức tự tin, cho rằng trong trang viên sẽ không gặp chuyện không may, mình thật đáng chết. Là chủ nhân khôi phục trí nhớ nên không cần mình hay chủ nhân bị thù địch của mình bắt cóc, mặc kệ là nguyên nhân nào, Lãnh Lệ đều cảm thấy không thể chấp nhận được. Chỉ ngẫm lại thôi, đã có một dòng khí tảo bạo chuyển động trong thân thể.

Lãnh Lệ miễn cưỡng nén lại tảo bạo sắp bùng nổ, hấn tỉnh táo lại điều động tất cả cấp dưới đưa ra lệnh: Không tiếc bất cứ giá nào, dùng thời gian ngắn nhất tìm được Phượng Lưu.

Bên kia luống cuống tay chân, gà bay chó sủa, đào ba thước đất, mà Phượng Lưu thì sao, lúc này đang trong phòng Chu Tư. Hấn về phòng không lâu đã bị người của Phượng Nhan chuốc mê choáng, đưa đến chỗ Chu Tư. Hai người kia, đương nhiên là đưa người đang mê choáng đến vùng ngoại thành hoang vu.

“Ê, cô gái, A Lưu không sao chứ?” Nhìn Phượng Lưu trên giường hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh dậy, Chu Tư hỏi Phượng Nhan đang nhàn nhả uống trà.

“Đừng gọi tôi là cô gái,” Phượng Nhan liếc mắt trừng Chu Tư “Hấn không sao, lượng thuốc mê có chút nhiều, không suy xét đến thân thể hấn bây giờ đang yếu, yên tâm, không có tác dụng phụ.”

“Vậy bây giờ làm sao đây? Mang A Lưu đi khỏi nơi này đi” Chu Tư lo lắng Lãnh Lệ tìm tới đây, hấn không thể đảm bảo Lãnh Lệ sẽ không tổn thương tới Phượng Lưu. Đừng quên bây giờ Phượng Lưu lại hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ mình.

Nghe vậy, Phượng Nhan liếc mắt nhìn Chu Tư như nhìn thẳng ngốc: “Cậu cảm thấy, đến đây có thể tránh được phạm vi thể lực của Lãnh Lệ? Chờ hấn đến đây đi.” Nhà Ấu Dương và nhà họ Hướng, có thể nắm quyền chỗ đó, không phải chỉ có bề ngoài.

Nghe Phượng Nhan nói vậy, Chu Tư cảm thấy mấy người bạn của Phượng Lưu này thật không đáng tin lắm “Vậy các người mang A Lưu ra làm gì?”

“Không phải cậu muốn gặp mặt một lần à?” Ý tứ là, tốn nhiều công sức như vậy chỉ là mang ra cho cậu nhìn.

Tôi giết, Chu Tư thật muốn chửi tục, nhưng cũng biết cô gái này không phải người dễ chọc. Chờ thì chờ đi, nhưng cô hạ thuốc mê nhiều như vậy, đến nói một câu cũng không nói được nha, thật đúng là nhìn một chút.

Cho nên khi Lãnh Lệ mang người xông vào nhà Chu Tư, những gì hắn nhìn thấy chính là Phượng Lưu nằm trên giường, Chu Tư và Phượng Nhan nhàm chán ngồi ở bàn bên cạnh chơi xúc xắc.

Lãnh Lệ không coi ai ra gì đi qua xem xét tình trạng của Phượng Lưu trước, phát hiện chỉ mê man. Nhắc tới trong lòng cũng thoáng buông, hắn nhẹ nhàng ôm lấy Phượng Lưu chuẩn bị đi khỏi.

Trong lúc đó, Chu Tư và Phượng Nhan cũng không phải không muốn nói, mà là ngay từ đầu đã bị người Lãnh Lệ mang đến khống chế, vậy mà còn chặn miệng, có chút đạo đức nghề nghiệp được không, nào có ai không để người ta nói chuyện.

“Nếu có lần sau, tôi sẽ không bỏ qua cho các người.” Đi tới cửa, Lãnh Lệ dừng bước, tầm mắt băng lãnh đảo qua hai người tràn ngập sát khí, làm cho kẻ bị nhìn toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Phượng Lưu tự cảm thấy được gì đó, hắn cau mày, lại vì hiệu quả thuốc quá mạnh mà giật giật, nhưng không tỉnh lại.

Trong lòng có động tĩnh, Lãnh Lệ lập tức dịu ánh mắt lại rồi gạt những sợi tóc trên trán Phượng Lưu ra, yêu thương hôn hôn trán hắn, mới cất bước một lần nữa.

Đối xử khác biệt vậy mà coi được sao! phía sau Chu Tư và Phượng Nhan đang khóc thầm trong lòng.

21. Chương 21

Về nhà nằm ở căn phòng trống trải, Lãnh Lệ cảm thấy mình có chút khống chế không được ý muốn hủy diệt hết tất cả. Khủng hoảng khổng lồ thiếu chút nữa mất đi Phượng Lưu đang không ngừng mở rộng chiếm cứ lấy lý trí, hai tay không tự giác ôm chặt hắn.

“Đau” Hiệu quả thuốc vừa qua Phượng Lưu tỉnh lại, bị hai tay mãnh mẽ ôm chặt trở nên rất đau, hắn lấy tay đẩy lồng ngực Lãnh Lệ ra. Bình thường Lãnh Lệ tuyệt đối sẽ theo lực đẩy mà buông tay, nhưng bây giờ, đây không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu.

Lãnh Lệ cảm thấy người trong lòng đang giãy dụa, hắn càng bắt an hơn, sợ hãi triệt để chiến thắng lý trí. Khủng hoảng nhiều năm như vậy dần dần gia tăng lập tức bùng nổ. Lãnh Lệ áp Phượng Lưu trên giường, lấy caravat trói chặt tay không ngừng giãy dụa của Phượng Lưu, bắt đầu lung tung lôi kéo quần áo trên người Phượng Lưu.

Phượng Lưu bị dọa, liều mạng lắc đầu, nước mắt từ khóe mắt trượt xuống gối đầu ướt đẫm, nức nở: “Đừng, anh, anh, buông tôi ra, buông ra, hu hu.”

Nhìn thấy Phượng Lưu khóc nháo, Lãnh Lệ dùng ngón tay lau đi nước mắt của hắn, thương tiếc hôn xuống

người Phượng Lưu, mắt, mũi, má, cổ, xương quai xanh, lồng ngực, bụng..... Từng chút hôn xuống, thẳng đến ngậm dục vọng của Phượng Lưu, Lãnh Lệ không chuyển mắt nhìn mặt Phượng Lưu, miệng lưỡi ra sức lấy lòng Tiểu Phượng Lưu. Ánh mắt Lãnh Lệ lộ ra si mê, điên cuồng, giãy dụa, thống khổ, tuyệt vọng.....

Hắn vươn đầu lưỡi ra, từ đỉnh liếm đến gốc, lại đem hai cầu hàm trong miệng cẩn thận chăm sóc mỗi một góc như nhắm nháp mỹ vị.

“Ưm” Sau khi mất trí nhớ, Phượng Lưu chưa từng hưởng qua tư vị tình dục, hắn kêu rên lên tiếng, tay nắm chặt caravat giữa đầu thở dốc. Khóe mắt còn vươn nước mắt chưa khô, ánh mắt mê man, hơi thở hỗn loạn, hắn căn bản không biết tình cảnh bây giờ của mình.

Lãnh Lệ nhận được cổ vũ, phun ra dục vọng của Phượng Lưu, do dự né tránh cánh môi, hắn hôn lên khoé môi, không được Phượng Lưu cho phép, cho dù mất lý trí Lãnh Lệ cũng không dám hôn lên môi Phượng Lưu.

“Tiểu Lãnh, khó chịu.....” Phượng Lưu mở to mắt, nhìn Lãnh Lệ, hạ thân căng đau không có miệng lưỡi an ủi đang kêu gào, đối mặt với cảm giác chưa bao giờ có được, không biết làm sao cho phải.

Lãnh Lệ cười liếm hôn trên người Phượng Lưu, đối xử hết sức dịu dàng với Phượng Lưu, lại đối xử với mình hết sức thô bạo, sợ Phượng Lưu đợi khó chịu, hắn thò tay ra sau mở rộng qua loa, rồi đỡ dục vọng của Phượng Lưu hung hăng ngồi xuống.

“Đau, hu hu, đau quá, buông tôi ra” Hậu huyết căng chặt gắt gao cắn Phượng Lưu, sắp bầm, cảm giác đau đón đánh thẳng lên đại não, trong mắt Phượng Lưu rưng rưng, lại bắt đầu giãy dụa.

Lãnh Lệ làm sao có thể để Phượng Lưu chạy thoát, hắn bây giờ rất cần cảm nhận được sự tồn tại của chủ nhân, khẩn cấp muốn chủ nhân tiến vào chiếm giữ, cảm nhận đau đón lẫn vui thích mà chủ nhân mang cho hắn, chỉ có như vậy hắn mới cảm thấy chủ nhân cần hắn, còn ở bên cạnh hắn.

Hắn hít sâu, cố gắng thả lỏng cơ thể, Lãnh Lệ mở rộng chân, sắc mặt tái nhợt, trong miệng không kìm được thổ lộ rên rỉ, lên xuống phập phồng liều mạng phun ra nuốt vào, dịch trắng nhũ và đỏ tươi ở huyết khẩu giao nhau từ từ chảy ra, kéo cơ thể Phượng Lưu làm các loại tư thế, liều chết triển miên.

Hôm sau Phượng Lưu cuộn mình ở góc ôm chần, trên vai trần trụi bên ngoài phủ đầy dấu răng hôn cắn đầy đặc.

“Chủ nhân, ngài để nô giúp ngài thoa thuốc đi.” Lãnh Lệ cầm thuốc, từ từ tới gần Phượng Lưu, thử đưa tay.

Thân thể Phượng Lưu mạnh mẽ run lên lại rút lui ra sau, tay siết chặt chần bên dưới, liều mạng lắc đầu.

Lãnh Lệ nhìn vết thương đầy người của Phượng Lưu, cũng bất chấp nhiều như vậy, mạnh mẽ ôm người vào

lòng, ngăn chặn tay chân giãy dụa.

Phượng Lưu kịch liệt giãy dụa tiêu hao hết sức lực, cảm xúc kích động, cuối cùng chịu không nổi lại hôn mê bất tỉnh.

Lãnh Lệ yêu thương vuốt ve gương mặt tái nhợt của Phượng Lưu, hận không thể giết mình. Làm sao có làm chuyện như vậy với chủ nhân. Động tác hần nhẹ nhàng giúp Phượng Lưu thoa thuốc, đắp chăn cẩn thận rồi quỳ bên cạnh chăm sóc.

Sau khi tai nạn giao thông bị thương khỏi lại, thân thể Phượng Lưu vốn đã yếu, hơn nữa hôm qua phát sốt vừa hết, lại bị hạ thuốc mê, sau đó một phen mây mưa không biết làm bao nhiêu lần, thân thể triệt để ăn không tiêu. Sốt vừa giảm lại liên tục sốt vài lần, hần nằm trên giường suốt hai ngày đến mức tay chân như nhũn ra, đứng cũng đứng không vững, Lãnh Lệ cũng quỳ suốt hai ngày.

Đáng mừng là trừ ngày đầu Phượng Lưu thật sự bị dọa đến nỗi không lấy lại tinh thần, phản ứng cường liệt, sau đó được Lãnh Lệ chăm sóc chu đáo và dung túng tùy đánh tùy mắng, Phượng Lưu cũng không sợ hấn như vậy nữa, chỉ sinh khó chịu không để ý tới hấn.

Phượng Lưu chỉ nhìn Lãnh Lệ đã khó chịu, chuyện ngày đó trở thành ác mộng, mỗi khi nhớ tới, Phượng Lưu đã nhịn không được tức giận và sợ hãi.

“Tất”, một bàn tay của Phượng Lưu in trên mặt Lãnh Lệ, đánh rất mạnh, trong lòng bàn tay của Phượng Lưu đều đỏ.

“Chủ nhân giận nô, cứ việc trừng phạt nô, đừng để bị thương mình, nô tự đánh.” Lãnh Lệ cũng không nường nạy, xoay tròn tay, mạnh mẽ đánh vào mặt mình, đánh liên tục, một tiếng rồi một tiếng giòn vang trong căn phòng có chút trống trải lại phá lệ rõ ràng. Chỉ chốc lát sau má đã sưng thành đầu heo, khóe miệng chảy máu.

“Anh làm gì, tôi bảo anh tự đánh sao.” Phượng Lưu giữ chặt tay Lãnh Lệ, khó thở hổn hển “Không cho đánh.” Phượng Lưu sờ sờ gương mặt sưng đỏ của Lãnh Lệ, lau khóe môi dính máu của hấn, cảm thấy lòng có chút đau, thật kì quái.

“Vâng.” Lãnh Lệ ngoan ngoãn ngửa đầu, trong lòng áy náy. Chủ nhân, xin tha thứ nô, dùng sự mềm lòng của ngài bây giờ để được tư cách ở bên ngài, nô thật sự không thể rời khỏi ngài, nô sẽ sống không được.

Kéo người ngồi xuống, Phượng Lưu lấy thuốc trị thương lại ngốc nghếch thoa lên mặt Lãnh Lệ, lại xấn lên quần cũng dính máu. Quả nhiên, đầu gối đã máu thịt mơ hồ. Ngày đó quỳ gối trên mảnh vỡ thủy tinh lâu như vậy không cẩn thận xử lý, lại quỳ hai ngày, hai cái đùi này không bị phể đi chỉ có thể nói thân thể Lãnh Lệ rất tốt. Phượng Lưu nhẹ nhàng thoa thuốc, nhắm mi, trách cứ Lãnh Lệ không biết yêu quý thân thể.

Toa thuốc xong, ăn cơm xong, không có việc để làm.

Lăn lăn trên nệm, Phượng Lưu kiềm chế không được, thật nhàm chán, hần bữu môi kéo tay Lãnh Lệ lắc lắc: “Tiểu Lãnh, chúng ta đi khu vui chơi đi, được không hả ~” Hần xoa xoa cặp mắt phượng hẹp dài kia, mở to đáng thương hề hề. Lúc này Phượng Lưu cũng không nhớ rõ ác mộng, cứ trẻ con vĩnh viễn như vậy, chuyện không vui sẽ quên mau.

“Được.” Phượng Lưu yêu cầu, Lãnh Lệ làm sao có thể từ chối, lập tức đáp ứng.

“Nhưng này làm sao đây?” Phượng Lưu vốn nghe được Lãnh Lệ đáp ứng rất vui vẻ, xoa xoa khuôn mặt sưng đỏ của Lãnh Lệ, có chút khó xử, “Ừm, vậy mang mặt nạ đi,”

Vì thế lúc Lãnh Lệ và Phượng Lưu tay nắm tay đi ra ngoài, trên mặt mang theo một mặt nạ đầu heo, đây là cái loại mặt nạ heo hiệp sĩ trong hoạt hình. Về phần chân bị thương, sao có quan trọng bằng Phượng Lưu.

“Tiểu Lãnh, anh xem anh xem.” Phượng Lưu một bàn tay kéo cánh tay Lãnh Lệ, một tay chỉ xa xa, “Nhìn đẹp quá, tôi muốn ăn!” Kem đủ mọi màu sắc giống như cầu vồng vậy, rất xinh đẹp.

Vừa lòng cầm lấy kem, vươn đầu lưỡi liếm liếm, lạnh lạnh ngọt ngào thơm thơm, ừm, ngon, Phượng Lưu ăn chút kem rồi nhìn quanh bốn phía bắt đầu tìm kiếm mục tiêu kế tiếp: “Tàu lượn kia!” Phượng Lưu đưa kem vào tay Lãnh Lệ, chạy đi xếp hàng, Lãnh Lệ nhìn kem trong tay, nhẹ nhàng liếm rồi cười trộm.

“Này, tiểu Lãnh, anh đang làm gì?” Phượng Lưu quay đầu thấy Lãnh Lệ còn ngốc ngốc đứng ở xa xa, không hài lòng.

“A, không có gì” Lãnh Lệ hồi thần, cuống quýt đuổi kịp.

Ngồi trên tàu lượn, tóc bị gió thổi lên: “A a a a a a” Phượng Lưu vui vẻ hô to, hưng phấn lung lay tay đang nắm lấy tay Lãnh Lệ, kề sát tai hần “Thích quá hà!”

Xuống tàu lượn, Phượng Lưu lại chạy đến cái búa lớn: “Đi, mục tiêu kế tiếp, cái búa lớn!”

Lãnh Lệ sững nịch nhìn Phượng Lưu kéo mình chạy đông chạy tây, chân đau đớn đã chết lặng. May là mình mặc quần đen, hần mỉm cười, đau đớn là cái gì. Lãnh Lệ cảm thấy dù cứ chạy theo chủ nhân như vậy, mình cũng cam tâm tình nguyện.

“Chủ nhân” Lãnh Lệ nhẹ nhàng gọi Phượng Lưu.

“Hửm?” Phượng Lưu quay đầu nghi hoặc nhìn hần.

“Không có gì” Như vậy thật tốt.

Cuộc sống như vậy thật ám áp quá nhẹ nhàng quá. Có điều, thật sự sẽ vẫn tiếp tục như vậy sao?

22. Chương 22

Hôm nay nhà Lãnh Lệ chào đón một vị khách. Vị khách kia Phượng Lưu rất không thích. Không có lý do gì cả, chỉ là đáng ghét, nhìn gương mặt với nụ cười ôn hòa kia đã muốn xông lên xé ra.

“Lưu Nhi, ở chỗ cháu Lãnh có khỏe không? Nhưng tốt hơn đừng gây phiền toái cho cháu Lãnh.” Vị khách kia giống như rất quen thuộc với Phượng Lưu, như một trưởng bối hòa ái, nhìn thấy Phượng Lưu đã đưa tay muốn sờ đầu của hắn.

Phượng Lưu né tránh, nằm sấp vào lòng Lãnh Lệ, vùi đầu vào lồng ngực Lãnh Lệ, hấn nhắm mắt làm ngơ tuyệt không thèm liếc nhìn người nọ nữa.

“Âu Dương tiên sinh tới đây có chuyện gì?” Lãnh Lệ sợ Phượng Lưu ngã xuống nên ôm chặt eo hắn để hắn dựa vào thoải mái hơn.

Vị khách cũng chính là Âu Dương Kính, tứ thúc của Phượng Lưu, nhìn dáng vẻ dịu dàng, ngoan ngoãn nằm trong lòng Lãnh Lệ của Phượng Lưu, ánh mắt lóe lóe, hấn cười càng thêm ôn hòa: “Cháu Lãnh, tôi đến thăm Lưu Nhi, anh cả chết sớm, đứa nhỏ này là cháu trai mà cha tôi thích nhất, cha tôi qua đời mới sáu năm, tôi làm thúc thúc nhận lời chăm sóc tốt cho Lưu Nhi.”

Ghê tởm, Phượng Lưu nghe cũng sắp muốn nôn, ông chú này là ai, một câu một câu gọi mình Lưu Nhi, thật đáng ghét. Phượng Lưu không vui, tay không tự giác nắm eo của Lãnh Lệ hung hăng nhéo.

Cảm giác đau bên hông, cơ thịt Lãnh Lệ căng thẳng, Phượng Lưu lập tức sợ nhéo làm tay đau nên trầm tĩnh lại sờ sờ đầu Phượng Lưu, con người đen lạnh lùng nhìn Âu Dương Kính. Mình vĩnh viễn sẽ không quên, ả Sở Mật Nhi kia là do Âu Dương Kính phái đến bên cạnh Phượng Lưu. Người này lòng lang dạ thú, uy hiếp người và vật của Phượng Lưu. Lãnh Lệ sao có thể để gã sống, trước kia còn không tìm được cơ hội, bây giờ.....

Ánh mắt Lãnh Lệ như một hồ nước lạnh, sâu không thấy đáy, làm người ta không hiểu bên trong đến cùng ẩn giấu cái gì. Phượng Lưu từng nói hấn nhìn thấy con người ấy của Lãnh Lệ, dù lúc ấy Lãnh Lệ mới mười một tuổi.

Bị đôi mắt đầy hàn khí nhìn chằm chằm, dù Âu Dương kính là lão hồ ly cũng có chút sợ hãi. Có điều gã lại nghĩ đến lợi thế trong tay, lòng thoáng nhẹ nhõm rồi liếc mắt nhìn Phượng Lưu: “Cháu trai.” Câu này Âu Dương Kính mới mở miệng đã bị ngắt lời.

“Tôi muốn đi ngủ một giấc.” Phượng Lưu bỗng nhiên từ trong lòng Lãnh Lệ đứng lên, hung hăng cắn môi Lãnh Lệ, cũng không quay đầu lại mà đi lên lầu. Mới vừa rồi, lúc ánh mắt người nọ nhìn mình, làm cả

người nhện không được buồn nôn. Sao tiểu Lãnh qua lại với người như thế, mới nhìn đã biết không phải người tốt gì. Phượng Lưu đóng sầm cửa, khó chịu đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng quyết định đi tắm rửa, bớt giận.

Mà trong phòng khách, sau khi Phượng Lưu đi, Lãnh Lệ có chút lo lắng. Sao chủ nhân lại vô duyên vô cớ tức giận. Có điều... mắt như lưỡi dao bắn về Âu Dương Kính, ánh mắt lão hồ ly này vừa nảy là ý gì?

“Cháu Lãnh, thật dễ nói chuyện.” Âu Dương Kính bị cái nhìn của Lãnh Lệ làm trong lòng sợ hãi, ngoài miệng lại trêu chọc Lãnh Lệ: “Cháu trai tôi rất cao ngạo, không ngờ bị cháu dạy dỗ nghe lời như vậy, không biết cháu dùng cách gì?” Thực ra, Âu Dương Kính thật rất hiếu kì, gã thèm nhỏ dãi Phượng Lưu đã lâu. Thậm chí không tiếc thủ đoạn sử dụng cả cách kẻ đơn, kém chút nữa bại lộ quân cờ Sở Mạt nhi. Cuối cùng lại không ngờ rằng Phượng Lưu vậy mà dám mạnh mẽ bấu ngón tay vào đùi để giữ ý thức rồi bỏ chạy. Thật nghĩ không ra, một người như vậy làm sao trở nên ngoan ngoãn thế.

Lãnh Lệ nghe lời này, ánh mắt nheo lại nguy hiểm, đưa tay mạnh mẽ nắm đầu Âu Dương Kính kéo xuống mặt bàn trà, hần móc ra súng lục trong lòng, để trên huyết Thái Dương của Âu Dương Kính.

“Cậu, cậu không thể giết tôi. Đúng rồi, cậu không dám. Tôi có bằng chứng cậu đầu cơ trục lợi vũ khí quân đội, cũng có bằng chứng cậu giết Âu Dương Thanh và video kia nữa! Cậu không dám giết tôi. Cậu không dám giết tôi, không dám.” Âu Dương Kính cử động một cái cũng không dám, không tự giác ngưng thở, cố gắng trấn định, tay sờ sờ mồ đến ẩm trà, vung lên từ sau lưng đập vào đầu Lãnh Lệ.

Lãnh Lệ làm sao có thể chút cảnh giác ấy cũng không có, sớm đã phòng bị tốt, hần phản đòn bắt được cánh tay Âu Dương Kính, dùng lực vặn vẹo đánh xuống.

Nhìn Âu Dương Kính đau đến nổi mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống, trong miệng kêu rên lên tiếng, Lãnh Lệ khinh thường cười lạnh cúi xuống, ghé gần tai Âu Dương Kính: “Âu Dương Kính, ngày thoải mái của mày quá nhiều, mới đau chút đã chịu không nổi, còn muốn đấu với tao? Đây là chính mày tìm đến cửa. Đừng quên, bây giờ nhà Âu Dương và nhà họ Hướng đều bị chưởng khống trong tay tao. Ai dám thu bằng chứng của mày? Về phần cái video kia thì không cần mày phí tâm, chủ nhân sẽ không xem nữa.” Lãnh Lệ dùng súng nện trên huyết Thái Dương của Âu Dương Kính. Người lập tức đã ngất đi. Lãnh Lệ chà xát súng lục trên người gã, ném người trên mặt đất, không thể để trong nhà dính máu.

“Ảnh tam, dẫn đi. Trong mười ngày đừng để hần chết.” Lãnh Lệ quỳ cạnh ấm trà cẩn thận từng chút nhặt lá trà bỏ vào thùng rác. Nhìn vệt nước kia, hần khẽ nhăn hai hàng lông mày, lại bắn.

Bên kia, ảnh tam xuất hiện lại rồi đi, cũng không quấy rầy Lãnh Lệ. Ai biết thiếu chủ có thể tâm tình không tốt bắt hần khai đao không, ít nói ít nhìn thì có thể sống thoải mái chút.

Lãnh Lệ chùi rửa sạch sẽ ấm trà, lại đặt về chỗ cũ rồi mới lên lầu gõ cửa phòng Phượng Lưu.

Đợi rất lâu bên trong cũng không có động tĩnh, nhớ tới chuyện lần trước, Lãnh Lệ có chút kinh hoảng, vừa định gõ tiếp thì cửa phòng đã mở mạnh ra.

23. Chương 23

“Vào đi!” Phương Lưu nổi giận đùng đùng. “Thật chướng mắt.” Phương Lưu xoay người vào phòng, ôm gối ôm chà đạp một hồi.

Phương Lưu vừa tắm xong, tóc ướt còn đang nhỏ nước. Lãnh Lệ nhìn thờ dài đi tới ngăn tủ phía trước, từ ngăn dưới cùng cầm khăn mặt khô và máy sấy ra, trùm khăn mặt lên đầu Phương Lưu, hẩn nhẹ nhàng lau: “Chủ nhân, tắm xong không làm khô tóc sẽ đau đầu.” Lau đến khi tóc không nhỏ nước nữa, Lãnh Lệ mở máy sấy ra, ngón tay luồn vào giữa hàng tóc nhẹ tay kéo thả sợi tóc. Gió thổi nhẹ nhàng trên da đầu, Phương Lưu cảm thấy cả người ấm áp, thoải mái quá. Phương Lưu cũng không từ chối mà nằm trong lòng Lãnh Lệ: “Tôi không thích người kia.” Hẩn bĩu môi, buồn rầu nhăn mi lại, biểu cảm chán ghét không cần nói cũng có thể hiểu.

“Nô bảo đảm, người đó sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt chủ nhân nữa.” Động tác trên tay Lãnh Lệ không một chút tạm dừng rồi cung kính trả lời. Đúng vậy, người chết sẽ không xuất hiện nữa.

Buồn ngủ mông lung, được câu trả lời vừa lòng, Phương Lưu che miệng lại ngáp một cái.

Trên mặt sau khi tắm rửa đồ ỉm, áo ngủ lơ lửng mặc trên người theo động tác nâng tay của Phương Lưu mà trượt xuống, bả vai bên phải hơi lộ ra. Lãnh Lệ cúi đầu vừa lúc có thể từ cổ áo mở rộng nhìn thấy hai quả viên bên trong, cảnh xuân chợt tiết, tay Lãnh Lệ không tự chủ di chuyển xuống dưới.

“Anh làm gì!” Phương Lưu bị đôi tay chơi đùa trên người làm bưng tỉnh, hẩn có chút sợ hãi rút lui thân thể rồi nhúm mày phồng miệng mất hứng “Đừng, đau lắm.” Trải qua chuyện lần trước làm Phương Lưu có chút kháng cự. Cái đó cũng không phải tuyệt vời bao nhiêu, thậm chí có thể được gọi là đáng sợ.

Lãnh Lệ không có ý dừng lại động tác trước mặt, đầu lưỡi liếm liếm trên bụng Phương Lưu trấn an: “Ngoan, sẽ không đau.” Giọng nói có chút không rõ, ba ngón tay đã thò vào sau huyệt của mình. Để Phương Lưu đau một lần, Lãnh Lệ đã nhận được bài học, mỗi ngày đều khuếch trương. Hơn nữa, mình tuyệt đối sẽ không xúc phạm tới chủ nhân nữa, dù ngay cả lúc mất đi lý trí.

Vừa mới bắt đầu, Phương Lưu còn làm những động tác phản kháng mãnh mẽ, sau này thoải mái cũng thuận lý thành chương. Cúi khô lửa bốc, hết sức căng thẳng.

“Chủ nhân, ngài động một chút, được không?” Lãnh Lệ há to miệng thở dốc, ôm Phương Lưu xoay người đổi vị trí. “Ừm ừ”, dục vọng cứng rắn nóng bỏng dạo qua một vòng trong thân thể, Lãnh Lệ kêu rên lên tiếng.

Phương Lưu mờ mịt nhìn Lãnh Lệ, không biết làm sao cho phải, hẩn nằm úp sấp trên người Lãnh Lệ. Học theo cách làm của Lãnh Lệ, trước tiên hẩn chạm vào môi Lãnh Lệ liếm liếm, Lãnh Lệ ngoan ngoãn mở miệng.

Đầu lưỡi len lỏi vào trong miệng Lãnh Lệ, có vật trở ngại, mềm mềm, Phượng Lưu cảm thấy thứ kia tạo xúc cảm rất tốt, hắn đưa đầu lưỡi mình chơi đùa bên trong. Thời gian dài, có chút không thở nổi, hắn đưa tay đẩy đẩy lồng ngực Lãnh Lệ, Lãnh Lệ lập tức ngưng miệng lưỡi không dây dưa nữa.

Phượng Lưu từng ngậm từng ngậm hô hấp không khí trong lành, khóe môi nhếch lên, cúi đầu nhìn thứ lộ ra phía dưới tay, hắn hiểu kì kéo kéo.

“Ừm a...” Lãnh Lệ rên rỉ lên tiếng.

“Chủ nhân.” Giọng nói Lãnh Lệ mất đi băng lãnh, mềm mềm nhu nhu mang theo giọng mũi.

Phượng Lưu cảm thấy chơi vui, hắn há miệng ngậm, dùng răng kéo kéo, sau khi nghe tiếng rên rỉ càng lớn, hắn như nhận được cổ vũ cứ hút hút trên đùa.

Chơi một lát, Phượng Lưu ủy khuất bĩu môi, căng đau qua, kế tiếp phải làm sao đây.

Lãnh Lệ sủng nịch cười, hai tay yếu ớt ôm eo Phượng Lưu, tùy hấn ép buộc.

Phượng Lưu thấy Lãnh Lệ cười mình thì tức giận đưa tay che mắt hấn lại, cũng không quan tâm nên làm sao, hấn cắn một ngụm trên lồng ngực Lãnh Lệ, đến khi nếm thấy mùi máu tươi mới nhả ra rồi lấy ngón tay đem giọt máu chảy ra vẽ loạn, không khống chế tốt cường độ, miệng vết thương chảy ra càng nhiều máu. Hạ thân mới rút ra lại độc ác đâm thẳng vào. Một dòng nước xiết từ chỗ kết nối giữa hai người ủa ra, cảm thấy nơi chặt chẽ nới ra, có đường đi, Phượng Lưu bắt đầu không hề có tiết tấu cử động thân thể, khoái cảm chồng chất, mồ hôi lâm li.

Lãnh Lệ nắm chặt chắn dưới thân, mặt đầy ửng hồng, trong miệng thổ lộ những lời rên rỉ để người ta nghe mà mặt đỏ tim đập, khóe miệng mang nét cười, nước mắt lại chảy không ngừng. Đây coi như là được chủ nhân yêu thương phải không?

Cuối cùng, một dòng cực nóng trong thân thể vọt tới chỗ sâu nhất, phun ra mầm móng đục vọng. Một đến nỗi Phượng Lưu ghé vào người Lãnh Lệ miễn cưỡng cọ cọ, híp mắt không muốn động dảy.

“Chủ nhân, nó mang ngài đi tắm, được không?” Một tay Lãnh Lệ xoa mồ hôi chảy như biển trên người Phượng Lưu, một tay ôm eo Phượng Lưu rồi nhẹ giọng hỏi.

“Ừm.” Phượng Lưu hừ nhẹ một tiếng tỏ vẻ trả lời, lưỡi biếng mang theo giọng mũi đầy đặc, co chân biếng nhác.

Lãnh Lệ nhẹ nhàng thả Phượng Lưu trên đệm, cũng không để ý dòng chất lỏng theo đùi chảy xuống, thân thể trần trụi đi vào phòng tắm, điều chỉnh nước ấm, cho nước chảy đầy bồn, lại trở về ôm ngang Phượng Lưu rồi cùng nhau ngồi vào dòng nước ấm áp, giúp Phượng Lưu rửa sạch thân thể.

Được dòng nước ầm áp vây quanh như trở lại trong bụng mẹ vậy, hắn thật thoải mái an tâm. Một đôi tay trên người hoạt động, không nhẹ không nặng mát xa, Phượng Lưu xoay người đổi tư thế thoải mái tựa vào trong lòng Lãnh Lệ cọ cọ, hắn buồn ngủ rồi. Trước khi mê man, Phượng Lưu nhỏ giọng than thở: “Tiểu Lãnh, mệt quá.”

Lãnh Lệ kê sát vào, nghe rõ nội dung, hắn bật cười lại cúi đầu chăm chú xoa những dấu hôn nhỏ loang lổ trên người Phượng Lưu. Một trận ảo não, mình lại không khống chế được lực đạo, ngày mai ứ máu, chủ nhân sẽ lại đau. Xem ra đêm nay phải xoa thuốc mát xa. Vì thế, dấu răng trên người Lãnh tổng lại bị chính hắn hoa hoa lệ lệ không nhìn.

Mà góc Lãnh Lệ nhìn không thấy, Phượng Lưu đang ngủ say, khóe miệng gợi lên một nụ cười châm chọc, rất nhanh đã trở về bình tĩnh, dường như đó chỉ là ảo giác.

24. Chương 24

Sáng sớm hôm sau, Phượng Lưu ngủ ngon hiếm khi dậy từ rất sớm, toản toản toản, ló đầu từ trong lòng Lãnh Lệ ra, nhìn Lãnh Lệ ngủ say, hắn há miệng cắn bả vai Lãnh Lệ, đến khi Lãnh Lệ hút khí mở mắt, mới ôm chần lăn ra xa xa mà quay lưng lại với Lãnh Lệ, đùa dai trêu chọc được Lãnh Lệ cười trộm.

Thực ra Phượng Lưu vừa động, Lãnh Lệ cũng đã tỉnh, nhưng còn chưa kịp mở mắt đã bị Phượng Lưu hung hăng cắn một ngụm, chạm vào miệng vết thương rỉ máu. Lãnh Lệ lại cong khóe miệng, chủ nhân vĩnh viễn sẽ không ngoài lúc thư giải dục vọng đụng hắn, không biết có thể hi vọng xa vời lưu lại dấu răng không.

Bản hoà tấu Beethoven vận mệnh ngắt ngang thời gian im lặng, Lãnh Lệ cầm di động lên.

“Lãnh Lệ, đừng quên, chiều nay ba giờ, để Lục thiếu gia đến “Thế Giới” tham gia tiệc rượu. Lại không gặp được Lục gia, các fans sắp điên rồi.” Là tin nhắn đến từ Chu Tư, sau khi Phượng Lưu mất trí nhớ, di động vẫn ở trong tay Lãnh Lệ.

Thực ra Lãnh Lệ biết Chu Tư nghĩ ra chủ ý gì, cái gì fans sắp điên rồi, đều là lấy cớ. Còn không phải vì lo lắng Phượng Lưu ở bên cạnh mình xảy ra chuyện gì. Chu Tư cũng không biết quan hệ của bọn họ, lo lắng cũng bình thường, chủ nhân không muốn vài người bạn kia của hắn cuốn vào thâm uyên, Lãnh Lệ sẽ không nhiều chuyện.

Buổi chiều 3:00, khách sạn Thế giới, phòng khách quý ở tầng trên cùng.

Kể đến người đi ăn uống linh đình, nam nam nữ nữ thân phận bất phàm, không phải ông trùm tài chính thì cũng là đám nhân viên quan trọng, không phải nữ cường nhân giới kinh doanh thì cũng là những người ở viện tên tuổi, mà ngôi sao giới giải trí càng là chỗ nào cũng có, bọn họ giờ ly bất chuyện, tươi cười trên mặt cũng sẽ không mất đi.

Lúc Phượng Lưu và Lãnh Lệ đi vào đại sảnh, bốn phía nháy mắt không có tiếng động, ánh mắt mọi người tụ tập đến nơi đây.

Lãnh Lệ mặc một thân tây trang đen, áo sơmi trắng, caravat hoa văn màu lam, kim cương màu xanh ngọc khảm nạm trên caravat loé sáng dưới ngọn đèn, hần sửa sang cẩn thận tỉ mỉ lại mái tóc đen ngắn, đường cong gương mặt tuấn tú góc cạnh lạnh nhạt, thời gian dài chưa hiện lên ý cười, môi mỏng nhếch, không giận mà uy, đầy mị lực lãnh ngạo của kẻ ở địa vị cao cao tại thượng.

Phượng Lưu mặc chiếc áo bành tô xám bạc, chiếc kim gài ngực ruby khắc thành hoa hồng, mái tóc đen ngắn hỗn độn lại không để người ta cảm thấy thất lễ, tự nhiên có một phần ý vị phóng đảng không thể tả được, khoe miệng gợi lên độ cong hoàn mỹ, mắt phượng như sao, làm cả phòng đều thất hồn lạc phách.

Lúc nhìn thấy Phượng Lưu, trong nháy mắt Chu Tư có một loại ảo giác vị thiếu gia này căn bản không mất trí nhớ, chỉ là đang đùa bọn họ. Đến khi nhìn thấy Phượng Lưu nắm chặt ống tay áo Lãnh Lệ mới phủ định ý tưởng rồi tỉnh rồi mù trong lòng.

“Lãnh tổng.” Trước khi mọi người ngây người còn chưa hồi thần, Chu Tư đã kéo hai người đến một góc không dẫn đến sự chú ý của người khác. Bây giờ Phượng Lưu bại lộ trước mặt người khác, nhiều một giây đều có thể đưa đến sai lầm. “Anh đưa Lục gia đến phòng, một trận vừa rồi đủ hù dọa bọn họ. Dù sao, Lục gia không thích xã giao trước mặt người khác là chuyện mọi người đều biết.”

Chu Tư nhìn Phượng Lưu há miệng thở dốc, cuối cùng không nói gì thêm rồi xoay người, giúp Phượng Lưu ứng phó những kẻ có ý nghĩ xấu xa.

Chu Tư xử lý vài người muốn bắt chuyện kia xong, đi đến phòng lại chỉ nhìn thấy một mình Phượng Lưu.

“Lãnh tổng đâu?” Chu Tư thật kinh ngạc, Lãnh Lệ làm sao có thể thả Phượng Lưu ở trong này một mình, hơn nữa dáng vẻ Phượng Lưu có chút..... không đúng.

Phượng Lưu biếng nhác nằm trên sofa, một bàn tay chống đầu, một bàn tay thưởng thức kim gài ngực trước ngực, mắt phượng nhìn chằm chằm Chu Tư, có chút nghiền ngẫm: “Thời gian mới bao lâu không gặp đã không nhớ rõ gia?”

“Cậu không mất trí nhớ?” Chu Tư mạnh mẽ nhào qua, đè trên người Phượng Lưu, nhéo áo.

Phượng Lưu không nhanh không chậm đánh tay Chu Tư ra, sửa sang lại áo: “Mất trí nhớ, có điều, khôi phục lại rồi.”

“Dựa vào, khôi phục làm sao không liên lạc với tôi! Để tôi lo lắng vô ích.” Chu Tư ôm cổ Phượng Lưu chặt vắn, một bộ dạng hung ác, “Cậu không nói rõ ràng, ông với cậu chưa xong”, lại không che giấu được vui sướng nơi đáy mắt.

Phượng Lưu liếc Chu Tư một cái, cũng mặc kệ hành động động kinh của hắn, nhớ lại tình hình khôi phục ký ức đã cảm thấy đáng cười. Lại nói tiếp, hắn đem qua mới khôi phục ký ức.

Phượng Lưu đi vào phòng tắm, đá ngã những thứ bên trong một trận, chai lọ tung toé đầy đất, sau khi phát tiết xong, hắn xả nước rồi bước vào bồn.

Thực ra bồn rất lớn, rất xa hoa, không khá bề bơi là bao, Phượng Lưu ngâm mình bên trong, độ ấm của nước có chút cao, nóng đến nổi làn da phỉm màu phần hồng, thứ thứ ma ma có chút đau. Phượng Lưu chơi một vòng trong bồn, cảm thấy thật nhàm chán, hắn để đầu vào trong nước, ngâm ở trong, trong lúc thật sự khó thở mới lộ đầu ghé vào mép bồn há miệng thở dốc, nước trên tóc theo lồng ngực loã lồ chảy vào trong nước, lắc đầu run run nước trên đầu, mắt bị nước vào có chút đau mắt không mở ra được.

Phượng Lưu sờ soạng bò ra khỏi bồn tắm cầm lấy khăn mặt bên cạnh vừa lau vừa đi ra ngoài, hắn nheo mắt, không sao có thể thấy rõ mọi thứ, vì ngâm trong nước ấm hơi lâu, đầu cũng choáng choáng.

Còn chưa đi được vài bước thì dưới chân hắn đạp phải một cái chai, trọng tâm không ổn nên cả người té lăn trên đất, đầu đập mạnh vào thành bồn.

Một trận trời đất xoay vòng, ý thức Phượng Lưu mơ hồ nửa hôn mê nửa thanh tỉnh, hình ảnh trước mắt như chiếu phim, một đám hình ảnh rõ ràng phát ra một cánh cửa khóa bị mở ra, một lượng thông tin lớn tuôn trào, quả thực muốn nứt vỡ đầu, Phượng Lưu không tự giác cuộn thân thể lại ôm lấy đầu.

Không biết qua bao lâu, Phượng Lưu nằm trên mặt đất giật giật ngón tay, mở mắt, sững sờ nhìn trần nhà trảm mặc một lúc lâu, mới miễn cưỡng nhớ lại chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, đỡ cái ót đau nhức không chịu được, hắn đứng lên dựa vào tường, đau quá, may là không sưng, rồi cẩn thận bước qua một đám chướng ngại vật dưới đất, mở ra vòi hoa sen xối khắp thân mình, ngay sau đó hắn nghe được tiếng đập cửa.

Phượng Lưu lấy khăn tắm trên giá xuống từ từ lau khô giọt nước trên người rồi mặc áo ngủ vào, soi mặt trước gương, cẩn thận làm mất đi vẻ tinh tường, thay vào đó vẻ lơ lửng, giấu đi sự bén nhọn trong mắt mũi, rút đi sự thông minh, hắn nghiêng nghiêng đầu lộ ra nụ cười hồn nhiên, tính trẻ con phồng miệng, nhìn biểu tình ngốc manh của mình trong gương, vừa lòng gật đầu mới đi ra ngoài mở cửa.

25. Chương 25

Âm thanh đẩy cửa thanh ngất ngang hồi ức của Phượng Lưu, hắn điều chỉnh tốt biểu tình rồi quay đầu nhìn về phía cửa.

Lãnh Lệ mang theo một bao đồ ăn vặt nhìn tình hình trong phòng, tay đẩy cửa dừng một chút mới đi vào, hắn đem đồ ăn vặt thả xuống bên cạnh bàn cách Phượng Lưu gần nhất, tự nhiên kéo ra Chu Tư đang đề trên người Phượng Lưu, lôi Phượng Lưu vào lòng.

“Tiểu Lãnh, người này là ai vậy, thật đáng ghét, vào cửa đã nhào lại đây.” Phượng Lưu lui vào trong lòng Lãnh Lệ, ló đầu lên đánh giá Chu Tư, ngoài miệng oán giận.

Chu Tư trợn mắt há hốc mồm theo lực đạo của Lãnh Lệ lui về phía sau vài bước, nhìn Phượng Lưu thay đổi sắc mặt nhanh chóng như thế, còn có chút phản ứng không kịp đây, bây giờ là tình huống nào. Sau khi nhận được tầm mắt đóng băng của Lãnh Lệ, Chu Tư càng là khóc không ra nước mắt. Ai tới cứu hần, tên bạn này bán hần bán rất thống khoái, cho người ta chút thời gian giảm xóc tâm lý không được à.

“Chu Tư, có chuyện gì không?” Lãnh Lệ mở ra một túi khoai tây miếng vị cà chua, cầm lấy một miếng đút vào miệng Phượng Lưu, động tác ôn nhu, khác hẳn với giọng nói băng lãnh khi nói chuyện với Chu Tư.

“Lục gia giao cho anh tôi không yên lòng.” Chu Tư trả lời lãnh tĩnh, biểu tình nghiêm túc đối diện với Lãnh Lệ, không chút nào nhượng bộ, trong lòng lại thầm mắng Phượng Lưu nham hiểm hạ lưu, không lưu tình chút nào giao mối họa này cho mình, mình đã quen với người bạn như vậy sao.

Lãnh Lệ cũng chẳng để ý tới Chu Tư mà đút Phượng Lưu ăn chút khoai miếng, lại cẩn thận cầm ống hút vào hộp sữa để bên miệng Phượng Lưu.

Chu Tư cứ như vậy bị bỏ qua ở một bên, nhìn hai người không coi ai ra gì diễn màn ân ái. Dù Chu Tư da mặt dày nữa cũng có chút chống đỡ không nổi. Chu Tư liều mạng nháy mắt với Phượng Lưu, mà Phượng Lưu an tâm hưởng thụ người khác đút thức ăn cho, căn bản là xem như không thấy. Nê mã (*chửi tục*), đây là bị lơ à.

“Này này, hai người các người đủ rồi nha, khi dễ tôi không tồn tại à?” Chu Tư vung tay lên, dưới cái nhìn của Phượng Lưu nhẹ nhàng thả trên bàn, một tay còn lại néo áo Lãnh Lệ, thu hồi tươi cười: “Chăm sóc cậu ấy cẩn thận, bằng không, tôi sẽ không bỏ qua anh.” Nói xong, Chu Tư xoay người đi sang khoái. Cái này được rồi phải không, vai quần chúng diễn quá dài rồi, nên đi ra.

“Bây giờ mới đi.” Giọng nói trầm của Phượng Lưu không lớn không nhỏ. Chu Tư đi tới cửa, nghe nói thể thiếu chút nữa ngã sắp xuống, vội vàng đóng cửa.

“Tôi quen hần à? Người này thật kì quái nha.” Phượng Lưu nhìn cửa đóng lại rồi nghiêng đầu nhìn Lãnh Lệ.

Lãnh Lệ sủng nịch nhìn Phượng Lưu mê man: “Người đại diện của ngài, Chu Tư, hần sợ nô tay chân vụng về chăm sóc ngài không tốt.”

“Hần mới tay chân vụng về.” Phượng Lưu ôm chặt cổ Lãnh Lệ cười đến vui vẻ “Tiểu Lãnh tốt nhất.”

“Chủ nhân,” Lãnh Lệ bỗng nhiên ôm chặt lấy Phượng Lưu, vùi đầu vào hõm vai Phượng Lưu “Chủ nhân, chủ nhân.....”

Phượng Lưu bị ôm gắt gao rất khó chịu, muốn chuyển động thân thể, lại căn bản di chuyển không được một phân một hào, Phượng Lưu nhăn mi lại, mặt uể oải bĩu môi: “Tiểu Lãnh, anh làm gì, buông tôi ra.”

Lãnh Lệ nhẹ nhàng lắc lắc đầu, không buông tay, ngược lại ôm chặt hơn nữa.

Cái này Phượng Lưu thật sự giận, dưới cái ôm chặt Lãnh Lệ đẩy mạnh một cái, tránh khỏi kiềm chế của Lãnh Lệ rồi ném người xuống sô pha.

Lãnh Lệ bị ném xuống đất, cũng không quan tâm cơn đau trên người, hẩn quỳ ở vị trí Phượng Lưu đưa tay thì có thể đụng tới.

Phượng Lưu nhấc chân đặt trên vai Lãnh Lệ, đá đá mặt Lãnh Lệ. “Phát hiện?” Dùng chân gợi cảm Lãnh Lệ lên, thân thể ngã về phía sau, hẩn biếng nhác tựa vào sô pha: “Ta đã khôi phục ký ức.” Không ngờ rằng nhanh như vậy đã bị phát hiện, hẩn vốn đang nghĩ trả thù một chút cho hả giận.

Lãnh Lệ ngoan ngoãn ngẩng đầu, đôi mắt hồng hồng: “Chủ nhân” Gọi ra miệng mới phản ứng lại, muốn cúi đầu thỉnh tội lại bị Phượng Lưu ngăn trở nên chỉ có thể khép mi. “Thiếu gia, nô biết sai rồi, xin ngài trách phạt.”

Phượng Lưu nhìn bộ dáng sụp mi khép mắt của Lãnh Lệ thì tức giận, một đá đá người ngã ra, đập đầu Lãnh Lệ không để hẩn quỳ dậy. “Làm sao, người không phải rất lợi hại à? Hửm? Cũng biết bắt buộc ta, ta suy nghĩ, đến cùng ai là chủ nhân của người hả.” Giọng điệu của Phượng Lưu nhẹ nhàng, động tác lại không ôn nhu cứ như vậy đập lên đầu Lãnh Lệ nghiền nghiền.

Lãnh Lệ nghe lời này kích động muốn giải thích lại bị Phượng Lưu đập càng thêm dùng sức. Đau, rất đau, Lãnh Lệ nâng nâng tay, không dám lại động, sau đó tỉnh táo lại: “Thiếu gia, ngài vĩnh viễn là chủ nhân của nô.”

“Ta thì không dám, ta chỉ là một minh tinh nhỏ có chút tiếng tăm.” Phượng Lưu cười cười tự giễu “Làm sao có thể đảm nhiệm nổi vị trí chủ nhân của Hường thiếu gia chứ, còn xin Hường thiếu gia đừng nói đùa.” Phượng Lưu bỗng nhiên cảm thấy không còn thú vị nữa, lòng trả thù cũng không có, không muốn dây dưa nữa, buông chân xoay người muốn đi.

Lãnh Lệ ôm lấy mắt cá chân của Phượng Lưu, lần đầu tiên nhìn thẳng vào ánh mắt của Phượng Lưu: “Chủ nhân, có thể lại ôm tôi một lần không.”

Phượng Lưu chưa bao giờ kiên nhẫn nhìn Lãnh Lệ, ánh mắt ám ám: “Hường thiếu gia, Lãnh tổng, anh cứ khiếm thao như vậy.”

“Đúng, nô rất muốn ngài.” Lãnh Lệ cười, cười còn khó coi hơn cả khóc. Lãnh Lệ vẫn chưa bao giờ biểu đạt cảm xúc, còn chưa từng nói ra lời nói lộ liễu như thế.

“Nhưng mà, tôi không thích đồ dơ tiện, thậm chí chán ghét.” Phượng Lưu cũng không động, chỉ nhìn chăm chăm Lãnh Lệ. “Buông tay.”

Nụ cười trên mặt Lãnh Lệ cứng ngắt, từ từ buông lỏng tay ra.

Phượng Lưu xoay người cất bước bỏ đi. Phản bội, luôn làm người ta thống khổ, nhưng nếu phản bội, vì sao còn phải dây dưa với mình, mình còn có thứ gì hấn chưa lấy được sao?

Trong phòng, Lãnh Lệ dần dần buông tay nắm chặt ra, nằm trên mặt đất, che ánh mắt diên cuồng cười to, cười đến nước mắt theo kẽ tay chảy ra. Hấn không dám chạy ra đuổi theo, không dám, hấn sợ lại không chế không được làm ra những chuyện thương tổn chủ nhân, nếu vậy còn không bằng mình hấn chịu đựng dày vò. Lãnh Lệ dần dần cuộn thân thể lại, tay này nắm chặt tay kia, móng tay bấm vào trong thịt, thân thể không ngừng run rẩy.

26. Chương 26

Thay đổi màn ảnh, tầm mắt trở lại trên người Lục thiếu gia của chúng ta.

Phượng Lưu không yên lòng đi ra ngoài, tới cửa, tiếng thét chói tai đưa hồn phách không biết bay tới nơi nào của Phượng Lưu trở về, phản ứng lại đã chậm, nhìn các fans chen chúc xông lên, Phượng Lưu cảm thấy hôm nay ra cửa thật bất lợi, hàng triệu mối hoạ lớn nha.

“Suýt” Phượng Lưu đặt một ngón tay trên môi, các fans nghe lời an tĩnh lại, Phượng Lưu vừa lòng gật gật đầu, “Các người đẹp thân yêu, mọi người ngoan ngoãn, không cần cãi nhau để người khác nghỉ ngơi nha.”

Trong đó một nữ sinh xinh đẹp tóc dài gọn sóng đưa quyển sổ trong tay giao cho người bên cạnh, cầm sổ nhỏ tinh xảo và một hộp quà được gói tinh mỹ, đi đến trước mặt Phượng Lưu: “Lục thiếu gia, chúng tôi chỉ lo lắng cho cậu, nghe nói cậu xảy ra tai nạn giao thông, nhìn thấy thiếu gia không sao chúng tôi cũng an tâm.” Cô chớp chớp mắt to xinh đẹp, đưa hộp quà lên: “Đây là một chút tấm lòng của chúng tôi, Lục thiếu gia cần phải nhận lấy.”

Phượng Lưu bỗng nhiên cảm thấy mấy cô bé này thật đáng yêu nha, hấn nhận lấy hộp quà lắc lắc, bên trong có tiếng vang: “Bên trong có cái gì vậy? Rất quý trọng, tôi nửa đường bị đánh cướp thì làm sao đây.”

“Không phải thứ rất quý trọng, Lục thiếu gia không cần lo lắng.” Các cô bé đều bị chọc cười, cô bé xinh đẹp kia lắc lắc quyển sổ trong tay: “Lục thiếu gia, cậu phải ký tên cho chúng tôi, chúng tôi sao chép lại một phần, như vậy sau này cậu lại mất tích, chúng tôi cũng có cái để tưởng niệm đấy.”

“Cô nhóc nhỏ, còn dám trêu chọc tôi hả?” Phượng Lưu không nhẹ không nặng vỗ vỗ đầu cô bé rồi lấy quyển sổ qua, tháo bút xuống ký tên lên, trả cho cô bé “Các em về hết đi, muộn quá rồi, trẻ con phải ngủ sớm dậy sớm.” Phượng Lưu đi về phía trước, các fans ngoan ngoãn tránh ra một con đường, ngăn lại xe

taxi, Phượng Lưu khoát tay ý bảo các fans rời đi.

Các fans lưu luyến không rời, Phượng Lưu mới nói địa chỉ, xuống xe lại ký tên cho tài xế mới vào cửa tiểu khu.

Đình đông, đình đông, đình đông..... Phượng Lưu cũng không khách khí, dè lại chuông cửa không buông tay, đến khi trong phòng có người ra mở cửa.

“Lục thiếu gia, gia của tôi, sao cậu mới nhanh như vậy đã chạy đến chỗ tôi đây.” Chu Tư nhìn Phượng Lưu nặng nề, trêu chọc, “Chẳng lẽ bị Lãnh tổng đá, đến nơi nhỏ này cầu an ỉ?”

“Tránh ra, hết chuyện đứng ở cửa.” Phượng Lưu đánh giá Chu Tư từ trên xuống dưới “Cậu đây là đang dụ hoặc ai?”

“Dựa vào, còn không phải vì chuông cửa vẫn vang, tôi sốt ruột, tôi lại là trai thẳng!” Chu Tư lúi cúi kéo khăn tắm che lại thân dưới, cùng Phượng Lưu vào phòng đóng cửa.

“Cái dáng người gà bệnh của cậu tôi cũng không cảm thấy hứng thú.” Phượng Lưu ghét bỏ bĩu môi, không liếc nhìn Chu Tư nữa mà xoay người vào phòng Chu Tư giữ lại cho hắn ở.

Gà bệnh! Hắn mỗi ngày đều kiên trì rèn luyện, dáng người vẫn có chút cơ bắp! Chu Tư sờ cơ thịt rắn chắc trên người mình dở khóc dở cười.

Chỗ ở của Chu Tư cũng không phải biệt thự xa hoa, chỉ là một chung cư lớn một chút. Từ phòng ngủ của Chu Tư và Phượng Lưu đến phòng khách, phòng bếp, phòng tắm, tất cả đều do Chu Tư tự mình thiết kế, không xa hoa lại có vẻ ấm áp, Phượng Lưu luôn không nấu cơm mà thường thường đến đây ở. Đúng vậy, Phượng Lưu chuyện gì cũng giỏi ra ngoài nhiều năm như vậy cũng chưa học nấu ăn, hắn có thể sống được hoàn toàn chính là kỳ tích.

Phượng Lưu nằm trên giường lớn màu đen ngầy ngốc nhìn chằm chằm trần nhà, trong đầu tất cả đều là chuyện của Lãnh Lệ. Một người, đến cùng da mặt dày bao nhiêu mới có thể sau hai lần phản bội còn mặt dày mày dạn dây dưa chứ. Nếu nói, Lãnh Lệ đối với mình không có một chút thật lòng, hắn không thể nào thật cẩn thận quỳ trước mặt mình, không hề có tôn nghiêm. Nếu nói, Lãnh Lệ đối với mình là thật lòng, lại làm người ta không nghĩ ra, vì sao Sở Mạt Nhi chết là hắn làm, lừa gạt giấu diếm nhiều năm như vậy là hắn làm. Mình hận nhất là phản bội, nhất là hắn, bởi vì mình ỷ lại hắn, tin nhiệm hắn, bây giờ nghĩ lại tựa như trò cười. Mặt khác, mình vốn dĩ không để ý. Nhà Âu Dương? Mình vốn khinh thường có quan hệ với bọn họ. Sở Mạt Nhi? Á đối với mình quả thật rất tốt, nhưng có cũng được mà không có cũng không sao. Hơn nữa, mục đích ở bên cạnh mình rõ ràng hiểu được. Tuy sau này hắn vẫn giúp mình. Mình không hận Lãnh Lệ, lại không muốn dây dưa với hắn nữa. Mệt, quá mệt mỏi. Âm mưu quỷ kế, đánh đánh giết giết. Ra khỏi nhà Âu Dương thì không muốn bị cuốn vào nữa. Mình là người bình thường, cũng sẽ biết mệt.

Phượng Lưu mạnh mẽ nhắm mắt lại, đem ý nghĩ lung tung cắt không đứt ra sau đầu, cọ cọ gối đầu mềm mềm mà ngủ thiếp đi.

Chu Tư dựa vào cạnh cửa hút thuốc cũng quay về phòng. Chu Tư thực ra có chút lo lắng cho Phượng Lưu. Tuy không biết thế lực của Phượng Lưu, nhưng Lãnh Lệ này lại có tiếng thế lực lớn, đối xử độc ác thẳng thừng, thật sự sợ Phượng Lưu gặp phải thương tổn.

Một đêm bình an vô sự, Phượng Lưu cũng nghỉ ngơi, khôi phục những ngày trước kia không bị Lãnh Lệ “Bao dưỡng”. Buổi sáng không thể bốc đồng ngủ đến muốn tỉnh thì tỉnh nữa, đúng hạn đi công ty nhận quảng cáo, thực hiện tiết mục văn nghệ, xem xem có kịch bản nào hay không. Từng ngày từng ngày qua đi, cũng là không phải không có việc gì, cho đến một ngày này.

27. Chương 27

Ba tháng qua đi, Lãnh Lệ bây giờ không còn xuất hiện trước mặt Phượng Lưu. Nhân viên công ty, phóng viên nhiều chuyện phỏng đoán lung tung, cũng không ảnh hưởng nhiều lắm đến Phượng Lưu, gần đây hẳn nhận bộ phim mới, một bộ phim hiện đại trùng sinh rất hay.

Thực ra bộ phim này rất dung tục. Nhân vật chính Lâm Nhiễm trước kia là học sinh phổ thông, thường hay bị khi dễ. Sau này chó cùng rứt giậu, bỏ học bắt đầu đánh nhau. Mười mấy năm, mất hai ngón tay, cả người đầy vết sẹo. Thậm chí trên mặt cũng có một vết sẹo từ mắt trái kéo thẳng đến má phải. Cuối cùng bị huynh đệ phản bội, vào tù ở đó đến bốn mươi sáu tuổi, cuối cùng bị bệnh chết đi. Sau đó hắn trùng sinh về thời trung học, lúc bị nghỉ học ở cấp 2.

Lần này, Lâm Nhiễm không đi vào xã hội đen mà chuyển đến một trường học chướng khí mù mịt. Làm đại ca hắc đạo trong vài năm lại bị giam trong tù đến chết, hắn đã nhận ra học kiến thức mới là đạo lý cứng rắn. Đương nhiên, chuyện không thể phát triển thuận lợi như thế, cuối cùng tuy Lâm Nhiễm làm học sinh ngoan nhưng cũng phải vào được trường cấp 3 Hoàng Phủ mới có hoàn cảnh học tập tốt, thi đậu đại học danh tiếng, làm một đại ca lưu manh có văn hóa.

Phượng Lưu chính là thích nhân vật này từ đầu đến cuối lười nhác lại có tính cách ngoan kinh. Cho nên sau khi Chu Tư lấy kịch bản cho hắn, Phượng Lưu đã không chút do dự chấp nhận. Tuy đây chỉ là bộ phim ngắn, tiền cũng không quá nhiều, có điều, thứ Phượng Lưu không thiếu nhất chính là tiền.

Hôm nay, Phượng Lưu đang quay phim thì bị Chu Tư gọi ra ngoài.

Phượng Lưu nhíu nhíu mày, nói thật mình rất ghét bị người khác ngắt ngang lúc đang diễn. Có điều, Chu Tư hẳn sẽ không phải rảnh rỗi không có việc gì phạm cấm kỵ của mình.

Ngồi trên xe Chu Tư, ra khỏi trường quay, rẽ trái rẽ phải đi lên con đường thật dài, Phượng Lưu nhìn Chu Tư trước mặt mình hiem khi bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nghi hoặc: “Tư, sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì khó giải quyết không?”

“A Lưu, ông Hướng muốn gặp cậu.” ánh mắt Chu Tư nhìn về trước, lo lắng trong lòng không cần nói cũng có thể hiểu.

“Hương Hâm?” Phượng Lưu nhăn mày càng nhanh, ngón tay chậm chậm nhẹ nhàng gõ đùi. “Tên cáo già đó tìm tôi làm gì?” Chẳng lẽ vì chuyện của Lãnh Lệ? Tám chín phần mười, tên cáo già kia lại không dễ đối phó, hắn đã đối đầu vài lần, gừng vẫn càng già càng cay.

“Cậu biết? Dựa vào, cậu đến cùng có lai lịch gì?” Chu Tư quay đầu thật mạnh, nhìn biểu tình của Phượng Lưu tựa như gặp quỷ vậy.

Phượng Lưu thấy Chu Tư kích động sắp nhào lại đây thì vỗ vỗ đầu hắn: “Này, lái xe cẩn thận. Cậu muốn chết, tôi còn sống chưa đủ đâu.”

“Cậu sẽ không thật quen ông ta phải không?” Chu Tư vội vàng lái xe chạy vào quỹ đạo, tránh bị kích trở lại, tiếp tục đặt câu hỏi.

“Mới trước đây, gặp qua vài lần.” Phượng Lưu hết chỗ chê là, sau khi lớn lên tuy không gặp nhưng cũng đối đầu qua không ít. Hơn nữa, Hương Hâm chính là cha ruột Lãnh Lệ. Hương Hâm lớn tuổi mới có con, nghe nói cưng con ghê gớm. Không biết làm sao nở để con trai độc nhất đi nhà Ấu Dương nằm vùng.

Chu Tư hiển nhiên không nghe được một phần câu chuyện Phượng Lưu che giấu, thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức lại lo lắng.

Phượng Lưu đành phải lên tiếng an ủi, đến khi đến quán trà đã hẹn với Hương Hâm, Chu Tư còn không yên lòng dặn dò. Phượng Lưu phải nhiều lần cam đoan tuyệt đối sẽ không gây chuyện, mới cẩn thận đi khỏi.

Chu Tư chờ trong xe đậu ở cổng, thật không yên lòng mà. Phượng Lưu cái gì cũng tốt, chỉ có tính tình không tốt. Đừng nhìn bình thường mặt ngoài ôn ôn hòa hòa, thực ra một người tùy hứng có thể gây chuyện.

Phượng Lưu thì không quan tâm nhiều như vậy, hắn bước vào quán, quả nhiên thấy Hương Hâm đang ngồi ở đó pha trà.

Phượng Lưu nhìn Hương Hâm chuyên tâm, cũng không lên tiếng quấy rầy. Có điều, tư thế ngồi này có chút buồn ngủ, hắn lấy qua một cái gối mềm vốn hắn dùng để ngồi, ôm vào trong ngực, dựa trên vách tường sau người, lười nhác ngồi.

Hương Hâm hoàn thành các trình tự làm việc, đưa ba ly trà để trước mặt Phượng Lưu.

Phượng Lưu bỏ gối mềm ra cầm lấy một ly trà, thổi thổi hơi nóng rồi khẽ nhấp môi, không tặc nha, hương thơm lưu trong miệng lưỡi trong veo, vị đắng, hắn không nuốt vào.

Trà hương không mất, lại không ai nói chuyện, im lặng đầy áp lực, hai người tự mình hưởng thức trà trong tay.

Có một điểm Chu Tư sai. Tính tình Phượng Lưu cũng không phải xấu, hẳn chỉ là bình tĩnh nếu những người đó không phải đối thủ của hẳn, nếu một ít nhân vật nhỏ còn sợ đầu sợ đuôi, vậy hẳn sẽ không phải Phượng Lưu. Lúc này đối mặt với Hường Hâm, hẳn lại rất có kiên nhẫn cùng ông ta tiêu phí thời gian. Dù sao người có chuyện muốn nói là Hường Hâm.

28. Chương 28

Thưởng thức một ly trà xong, Hường Hâm cuối cùng nói chuyện: “Không ngờ, tên nhóc nhà Âu Dương lớn như vậy chứ, thật trưởng thành rồi.” Lời này có chút cảm thán, không biết có ý tứ gì, hay ám chỉ chế giễu thừa nhận mình già? Được rồi, Phượng Lưu đoán là vậy trước.

“Hường gia gia sao lại nói vậy, Phượng Lưu so với ngài còn kém xa, còn phải tôi luyện nhiều hơn mới đúng. Hơn nữa, Phượng Lưu sớm đã không phải người nhà Âu Dương.” Phượng Lưu nói chuyện cung kính, động tác lại không như vậy, uống hết nửa ly thì tung ly lên, lại không rơi ra một giọt nào, chơi một lát lại để lên miệng uống một ngụm, cứ thế lặp lại mãi mê quên trời quên đất.

“Aiz, Phượng Lưu à, nếu cậu còn gọi tôi một tiếng Hường gia gia, tôi cũng không quanh co lòng vòng nữa. Chúng ta đều buông những chuyện thương trường chính đàn hắc phố kia đi.” Có thể do không quen nói thẳng, cũng phải, sắp sống hết một đời còn chưa từng nói thẳng ra như vậy. Hường Hâm dừng một chút mới tiếp tục nói: “Tôi chỉ là làm một người cha già hy vọng con trai hạnh phúc, cậu nghe tôi nói sự thật cậu không biết.”

“Hường gia gia, về Lãnh Lệ. Không đúng, là thiếu gia bảo bối của nhà họ Hường, tôi cảm thấy tôi không có gì cần thiết để biết cả.” Phượng Lưu nhún nhún vai tỏ vẻ không hề có hứng thú nghe chuyện về người đã không còn quan trọng.

“Nghe nói cậu bây giờ rất ôn hòa, nhưng thật ra vẫn giống trước kia, chỉ là thu hồi biểu hiện cao ngạo lãnh huyết bên ngoài mà thôi, vẫn nhẫn tâm như vậy.” Hường Hâm lắc đầu, ý bảo Phượng Lưu đừng từ chối nhanh đến thế. “Thực ra, Lãnh Lệ cũng là người rất lạnh lùng, nếu không phải sự xuất hiện của cậu, tôi cũng đã cho rằng đó là tôi tạo nghiệt, để đứa nhỏ này không có trái tim.”

Phượng Lưu nhướn mày thú vị, Hường Hâm vậy mà gọi con trai lão là Lãnh Lệ.

“Tôi gọi nó là Lãnh Lệ, rất ngạc nhiên phải không?” Hường Hâm nhìn sắc mặt của Phượng Lưu, thì biết ngay hẳn suy nghĩ cái gì. “Đây là tên cậu đặt cho nó, nó kiên quyết tên của nó chỉ có Lãnh Lệ. A, đưa nó đi nằm vùng ở nhà Âu Dương thì tôi làm sao nữa, nó lại là con trai duy nhất của tôi, đó là nó tự yêu cầu.”

Phượng Lưu cuối cùng không còn không chút để ý nữa, hẳn ngồi thẳng thân thể nhìn Hường Hâm, vẻ mặt đầy khó tin. Làm sao có thể, một người là thiếu gia cao quý lại tự yêu cầu đi làm ám vệ nhà khác, có tật xấu à.

Hường Hâm tiếp tục nói, mang theo hoài niệm xen lẫn chút đau lòng: “Đó là lúc nó còn nhỏ, cho dù chúng

tôi yêu chiều nó hết mực, thằng bé kia vẫn lạnh như băng. Tôi và Như Nhi đều rất lo lắng, cảm thấy đứa con này cũng lạnh tình quá, là báo ứng của chúng tôi. Nhưng có một ngày đứa con này đầy mặt hưng phấn trở về nói cho tôi rằng nó muốn đi làm ám vệ nhà Âu Dương, vĩnh viễn cùng cậu. Tôi luôn luôn chưa từng thấy đáng vẻ nó kích động như vậy. Đó là lần đầu tiên nó đưa ra yêu cầu với tôi. Chúng tôi đương nhiên không đồng ý, nhưng không có cách nào, nó lén chạy đi, chúng tôi cũng chỉ có thể giúp nó. Sau này có tôi giúp đỡ, nó cuối cùng như ý lấy thân phận bình thường làm ám vệ của cậu. Nó rất vui vẻ, vì thế tất cả vất vả, những cái thiếu chút nữa làm nó sắp nhịn không được tựa hồ đều đáng giá.” Hường Hâm nhìn Phượng Lưu, ánh mắt có chút oán trách.

“Sở Mật Nhi là Âu Dương Kính phái đến bên cạnh cậu, chắc là cậu biết. Lãnh Lệ vẫn nghĩ cậu không biết, nó giết Sở Mật Nhi, vì ngày đó Sở Mật Nhi muốn hại cậu, Sở Mật Nhi yêu cậu, nhưng cha mẹ cô ấy cô ấy không thể không lo. Sau đó cậu bỏ Lãnh Lệ mà đi khỏi nhà Âu Dương. Sau đó, lần thứ hai nó cầu xin tôi giúp nó tìm cậu.” Hường Hâm oán niệm rất sâu đối với Phượng Lưu, nhìn mà làm cho Phượng Lưu phát lạnh. “Tôi cảm thấy cậu không đáng để nó đối đãi như vậy, tôi biết cậu ở đâu nhưng không nói cho nó biết. Tôi mong các người sẽ không gặp lại, bắt đắc dĩ, cậu làm ngôi sao còn vào công ty của nó rồi bị nó gặp được. Tôi đã nghĩ nếu không có cách nào làm nó rời xa cậu, vậy thì để cậu lại rời xa nó. Vì thế tìm người làm đoạn video kia, hơn nữa cho cậu thấy, không ngờ cậu xảy ra tai nạn giao thông. Phỏng chừng đoạn thời gian cậu mất trí nhớ đó là lúc Lãnh Lệ vui vẻ nhất, nhưng cậu lại bỏ đi làm thương tổn nó. Lần này nó không đi tìm cậu, tôi cho rằng nó cuối cùng nghĩ rõ ràng, rất vui vẻ.”

“Vậy ông cuối cùng như ý rồi.” Lúc này, Phượng Lưu đã khôi phục lãnh tĩnh. Hường Hâm không có lý do lừa mình, nghe thấy Lãnh Lệ không có phản bội, nói không vui là giả. Nhưng mà, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ. Nếu Lãnh Lệ đã buông tay vậy mình cũng buông tay đi, nói mình ích kỷ cũng được, tuyệt tình cũng được. Mình thừa nhận mình có chút thích Lãnh Lệ, nhưng cũng sẽ không cưỡng cầu cái gì. Dưa hải xanh không ngọt, mình thích hưởng thụ người khác yêu.

Khóe mắt Hường Hâm có nước mắt, ông cũng không nhớ rõ lần trước rơi nước mắt là lúc nào: “Nếu thật sự như vậy thì tốt rồi. Tôi mới đầu rất vui vẻ, sau này phát hiện, tôi sai rồi. Nó nơi nào là buông tay cậu, nó là buông tay chính nó. Nó mỗi ngày đều sẽ ăn cơm uống nước, nhưng chỉ có không ngủ được. Ban ngày đi làm, buổi tối nhốt mình trong phòng cậu, không cho những người khác đi vào. Tôi không yên lòng lên đi vào, nhìn thấy nó một lần lại một lần quét dọn phòng cậu, trong miệng thì thảo tự nói. Tôi thật đau lòng, tôi chưa từng khẳng định một chuyện như vậy. Không có cậu, nó sẽ sống không nổi.”

Hường Hâm nhìn Phượng Lưu, trong mắt mang theo cầu xin: “Phượng Lưu, cậu xem nó yêu cậu như vậy, đi gặp nó đi. Nó mấy hôm trước vẫn luôn ở phòng cậu, không chịu đi ra.”

Phượng Lưu trầm mặc. Hắn cũng không tin tưởng, thế giới này thiếu một người sẽ không sống nổi, nhưng mà Lãnh Lệ..... tên ngu ngốc kia thật sự có thể đi: “Tôi đi xem xem.” Phượng Lưu đứng dậy, đi ra khỏi quán.

Mình có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu, hết thấy đều phải xem duyên phận của hai người. Thật sự không muốn nhìn thấy bảo bối mình đặt trong lòng bàn tay thống khổ như vậy nữa. Có điều giao bảo bối cho Phượng Lưu rõ ràng không bao nhiêu tình người kia, thật sự không cam lòng... Cũng không biết quyết định hôm nay này là đúng hay sai. Còn cách nào nữa, con trai mình yêu phải tên khốn kiếp như vậy, không có người ta thì sống không được. Hường Hâm ngồi trong quán thở dài, con cháu tự có phúc của con cháu.

“Thế nào, không có việc gì chứ?” Phượng Lưu vừa mở cửa xe, Chu Tư đã khẩn trương xem xét toàn thân

Phượng Lưu, chỉ thiếu nhào qua đếm đếm Phượng Lưu có thiếu sợi tóc nào không.

Phượng Lưu đẩy Chu Tư ra nghĩ nghĩ: “Đến biệt thự của Lãnh Lệ.”

“Đến đó làm gì?” Chu Tư thấy Phượng Lưu không có ý đáp lại, cũng không nhiều hỏi nữa, chân đạp chân ga không để lại khói xe.

Hết chương 28

29. Chương 29

Đến cổng biệt thự của Lãnh Lệ, Phượng Lưu xuống xe tra đầu vân tay vào cửa để lại Chu Tư ở bên ngoài.

Phượng Lưu đi vào bên trong biệt thự, cảm thấy góc khuất nhiều người hơn. Có lẽ, Hướng Hàm cẩn thận ra lệnh mới không ai ra ngăn đón hần. Lại nói tiếp, mỗi một góc biệt thự này lúc hần mất trí nhớ đều đi qua. Khi đó không cảm thấy, bây giờ đi vào cảm thấy biệt thự này thật rất lớn.

Bấm mật mã, Phượng Lưu mở cửa, bên trong vẫn giống như trước, một chút cũng không thay đổi. Phượng Lưu lên lầu đẩy cửa bị khóa, chỉ có thể nâng tay gõ cửa.

Bên trong không có động tĩnh, tựa hồ không có người hoặc người bên trong không một chút ý mở cửa. Đáng tiếc thật, cửa còn tốt như vậy. Phượng Lưu lui về phía sau nhấc chân đá mạnh cửa một cái, cửa run run, không mở. Phượng Lưu suy xét có cần thử lại một lần nữa không, lại đạp ba cái mới đá văng cửa ra được.

Cửa mở, Phượng Lưu vừa bước vào, một đường ánh sáng lạnh từ bóng tối phòng phóng qua trực tiếp cửa vào cổ họng Phượng Lưu, Phượng Lưu cũng phản ứng nhanh, lúc nhìn thấy ánh sáng lạnh kia lập tức lui sang phải một bước, chủ thủ đi sát vào cổ Phượng Lưu cắm vào bức tường phía sau, Phượng Lưu sờ sờ cổ, đổ máu.

Lãnh Lệ nhìn thấy người đến là Phượng Lưu, âm lãnh trong mắt rút đi, mờ mịt nhìn Phượng Lưu, sắc mặt có chút si ngốc, hần phản ứng một lát vui vẻ cười: “Chủ nhân, lại nhìn thấy ngài, tốt quá. Hôm nay không được để nô sớm tỉnh lại như vậy, có được không?”

“Người cho rằng nằm mơ à? Gan lớn ha, nhìn thấy ta lại còn dám ngồi.” Phượng Lưu nheo mắt lại đầy nguy hiểm, nhìn thấy má lõm xuống, quầng thâm mắt màu xanh đen, râu ria xồm xoàm, thân thể rõ ràng gầy yếu, Phượng Lưu cảm thấy không dễ chịu. Lãnh Lệ chăm sóc đồ vật mình sở hữu như vậy sao?

Lãnh Lệ ngoan ngoãn bò lên trước người Phượng Lưu, nhẹ nhàng tựa đầu lên đùi Phượng Lưu: “Nô làm sao dám chọc chủ nhân tức giận, nô có bao nhiêu lớn gan cũng không dám, cho dù là mơ, nô cũng không

dám vi phạm đến chủ nhân.”

Phượng Lưu nghe hắn nói như vậy, giận dữ phản cười, kéo tóc Lãnh Lệ để hắn ngẩng đầu lên, một bàn tay không lưu tình chút nào tát một cái: “Đau không?”

Lãnh Lệ gật đầu, vẫn có chút mê man.

“Đau cho thấy không phải đang nằm mơ.” Phượng Lưu thả tóc Lãnh Lệ ra thuận thế đưa người tới phòng tắm, nâng hắn cầm để hắn nhìn gương “Người nhìn người đi, bây giờ thành cái dạng gì, ta có bảo người có thể đối đãi với những thứ của ta như vậy sao? Hừm?” Phượng Lưu neho mắt lại đầy nguy hiểm, biểu tình băng lãnh xen lẫn tức giận.

“Chủ nhân,” Lãnh Lệ vẫn còn bị vây trong trạng thái mờ mịt, bỗng nhiên lấy lại tinh thần, trước mắt bắt đầu mơ hồ, nước mắt một giọt lại một giọt từ khóe mắt trượt xuống, rơi xuống tay Phượng Lưu, rơi vào trong lòng Phượng Lưu.

Lãnh Lệ bỗng nhiên nhớ tới cái gì, giấy dựa suy nghĩ bò lên.

“Làm ầm ĩ cái gì? Còn sức à?” Phượng Lưu bất mãn, đã thành như vậy còn không an phận.

Lãnh Lệ lắc đầu, kiên quyết bò đến gần tủ bên cạnh lấy ra hòm thuốc từ trong ngăn kéo, tiêu độc, cầm máu, khi hắn muốn băng bó lên thì bị Phượng Lưu ngăn lại.

Phượng Lưu bất đắc dĩ, bị thương có chút băng bó làm gì? Nhưng tình hình bây giờ trừng phạt không được mắng cũng không xong. Lãnh Lệ rõ ràng mấy ngày này đã làm thân thể hắn kiệt quệ. Nếu đánh tuyệt đối sẽ gặp chuyện không may, hơn nữa mình cũng có chút không nỡ. Từ đầu đến cuối những chuyện hắn làm kia làm mình rất cảm động, làm hắn lưu lại vị trí trong lòng mình. Cuối cùng thật sự không có cách khác, Phượng Lưu chỉ có thể lần lượt tìm kiếm ở bên trong, cầm băng dán vết thương ra dán lên miệng vết thương rồi kéo Lãnh Lệ ấn vào trong bồn tắm, tắm rửa, cuối cùng cũng trở lại hình người, mang người đang thụ sủng nhược kinh nhét vào trong chăn mà ôm lấy: “Hương gia gia tìm đến ta.” Phượng Lưu nhẹ nhàng nói, Lãnh Lệ nghe lại không bình tĩnh như vậy.

Lãnh Lệ cũng không còn chú ý quy củ hay không, hắn giữ chặt Phượng Lưu nhìn trái nhìn phải, xác định Phượng Lưu không có việc gì mới yên tâm: “Hắn tìm ngài làm gì?” Sớm biết Hương Hâm vương bận như vậy, người già rồi phải an an phận phận. Lãnh Lệ nắm tay chặt buông bên cạnh, tự hỏi có cần đưa lão đến trại an dưỡng không.

“Ta có thể có chuyện gì.” Phượng Lưu vỗ vỗ đầu Lãnh Lệ, ngăn hắn nghĩ nhiều. “Hắn chẳng qua nói cho ta biết chút chuyện về người” Ánh mắt Phượng Lưu tối tăm, cảm thấy mình thật có chút hồ đồ. Lúc trước vì sao lại cảm thấy Lãnh Lệ chỉ luôn lợi dụng mình chứ, phải chăng quan tâm quá sẽ loạn.

Lãnh Lệ cứng đờ thân thể, vùi đầu vào lòng Phượng Lưu.

Phượng Lưu trấn an sờ sờ đầu Lãnh Lệ: “Trước kia bám theo nhanh như vậy, vì sao lần này không đi tìm ta?” Phượng Lưu thực ra rất khó hiểu, lấy tính cách Lãnh Lệ hẳn sẽ không dễ dàng buông tay. Tỷ như trước kia tìm mình nhiều năm như thế cũng chưa từng buông tay.

“Nô sợ không chế không được làm ra chuyện thương tổn chủ nhân.” Lãnh Lệ lại rút lui thân thể, co mình thành một đoàn cực kỳ bất an. “Lần đó, chủ nhân mất trí nhớ, tôi đã thương tổn chủ nhân, tôi thật sự rất sợ.”

Phượng Lưu dở khóc dở cười nâng tay gõ gõ đầu Lãnh Lệ, cảm thấy người này thật kì lạ. Mình cứ yếu đuối như vậy, có thể mặc hần thương tổn à? Được rồi, mất trí nhớ lần đó hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Hai người cứ im lặng rúc vào bên nhau, Lãnh Lệ mới đầu còn cố gắng chống đỡ không chịu nhắm mắt, sau đó lại mệt mỏi không nhìn được mà nặng nề ngủ, hẳn thật sự rất mệt mỏi, cũng không biết bao lâu không ngủ. Phượng Lưu mệt mỏi, vừa rồi có thể tránh được chủ thủ hoàn toàn nhờ vào bản năng, ép buộc ép buộc, cũng không thể không thành thật ngủ.

Phượng Lưu dịch chăn bọc cả người cùng nhau, hôn hôn trán Lãnh Lệ, không để ý từng chút hôn lên những sợi tóc trên trán hắn, rồi không bao lâu cũng ngủ thiếp đi.

30. Chương 30

Buổi sáng hôm sau, Lãnh Lệ từ trong lòng Phượng Lưu tỉnh lại, cảm thấy thân thể được bao bọc trong ấm áp, nhất thời chưa phản ứng kịp, ngây ngốc ngẩn đầu, ngây ngốc nhìn gương mặt say ngủ của Phượng Lưu, thân thể hắn cứng đờ, một cử động nhỏ cũng không dám, hắn mở to mắt nhìn hồi lâu mới từ từ nâng tay lên, không dám thật sự chạm vào Phượng Lưu, ngón tay run rẩy trên không khí miêu tả từng đường nét trên khuôn mặt say ngủ của Phượng Lưu. Ngón tay Lãnh Lệ nhẹ nhàng lướt qua môi Phượng Lưu, hắn sợ tới mức vội vàng lùi tay về, cúi đầu, ngừng thở, chờ đợi, hồi lâu cũng không có động tĩnh. Lãnh Lệ lại lén hé mắt, Phượng Lưu không có một chút dấu hiệu tỉnh dậy. Lãnh Lệ nhẹ nhàng thở ra lại có chút cảm giác mất mát, hắn tiếp tục công việc chưa xong vừa rồi. Lãnh Lệ mỉm cười giống đứa nhỏ vậy. Chủ nhân thật sự trở lại rồi, không phải mình nằm mơ, cũng không phải ảo giác trước khi chết. Lãnh Lệ cảm thấy mình chưa từng hạnh phúc như thế, có thể gặp được chủ nhân đúng là may mắn của mình, cảm nhận được chỗ đó của Phượng Lưu cực nóng, Lãnh Lệ cúi người ngậm vào, thành kính lại hoài niệm.

Bị phục vụ rời giường đặc thù đánh thức, Phượng Lưu mơ mơ màng màng dưới sự giúp đỡ của Lãnh Lệ rửa mặt, ngồi vào bên cạnh bàn đợi, hắn mới thanh tỉnh lại, nhu loạn mái tóc Lãnh Lệ cẩn thận tỉ mỉ chải: “Vì chuyện của người ta phải mất công chạy tới, bây giờ giải quyết rồi, ta phải trở lại đoàn phim, để người ta đợi lâu quá sẽ bị đạo diễn thâm oán chết.” Phượng Lưu tuy lười nhác, nhưng vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp, công việc còn lại tuyệt đối sẽ hoàn thành tốt đẹp. Hơn nữa tiểu đạo diễn kia làm người cũng không tệ, rất đáng yêu, lần đầu tiên gặp còn tìm mình kí tên cho hắn, không thể lừa người ta, một đạo diễn vừa mới vào nghề phải không.

Lãnh Lệ do dự một chút rồi cúi đầu, chà chà góc áo: “Nô có thể đi cùng ngài không?”

“Người đi cùng làm gì? Bỏ bê công việc lâu như vậy, không sợ công ty đóng cửa à” Phượng Lưu nâng tay gõ gõ trán Lãnh Lệ, nghe lời hần nói mà buồn cười. Xem thân thể này của hần, còn không ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi. Có điều, lại nói hần ở nhà chắc cũng sẽ không ngoan ngoãn nghỉ ngơi, người thật phiền toái, vẫn nên mang theo bên cạnh giám sát tương đối tốt hơn.

“Nhưng mà,” Lãnh Lệ lấy đủ dũng khí ngẩng đầu, trán hồng hồng, cũng không dám lấy tay chạm vào “Nhưng mà, chủ nhân, nô không muốn rời xa ngài.” Lãnh Lệ giật giật tay, cuối cùng không dám giữ chặt góc áo Phượng Lưu “Chuyện công ty không cần lo lắng, nô nuôi bọn họ không phải ăn cơm không.” Một câu sau nếu không có tự xưng ‘Nô’ này sát phong cảnh và giọng điệu yếu đuối kia, cũng có lẽ sẽ rất có khí thế.

Phượng Lưu trong lòng ý cười đùa nảy ra, cố ý làm mặt lạnh, giọng nói xen lẫn không vui và phiền chán: “Trước kia ta sao không phát hiện người dính người như vậy chứ, càng ngày càng không quy củ.”

Đôi mắt Lãnh Lệ bắt đầu phấp phồng, ánh sáng trong mắt ảm đạm xuống, hần lại cúi đầu, giọng nói có chút nghẹn ngào, nhẹn xuống không rơi nước mắt: “Nô không dám, tất cả nghe theo chủ nhân. Nô sẽ ngoan ngoãn đợi chủ nhân trở về.” Dừng một chút, Lãnh Lệ có chút nhỏ giọng không xác định bổ thêm một câu “Chủ nhân, còn có thể trở lại phải không?”

Phượng Lưu nhìn người lại sắp khóc, giữ chặt tay không biết thả tới nơi nào của Lãnh Lệ, xoa xoa phiền mắt sưng đỏ kia vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười: “Đừng buồn, chọc người thôi, cơm nước xong, sắp xếp tốt mọi thứ, sau đó lái xe đi theo ta.” Đoạn thời gian dài hần mất trí nhớ đó, người này không phải to gan lắm sao, bây giờ sao lại một bộ dáng cô vợ nhỏ, không phải giả vờ chứ, lập tức ngấm lại rồi phủ định ý nghĩ của mình. Người này mặc dù trước những người khác có thể đùa chết người, nhưng ở trước mặt mình thật đúng là giống một tờ giấy trắng vậy.

Lãnh Lệ nghe nói như thế thì kích động ngẩng đầu, ánh mắt đầy ánh sáng như hai ngọn đèn cứ như vậy nhìn Phượng Lưu. Phượng Lưu nhìn thấy mà trong lòng chảy qua một dòng nước ấm, hần kéo người vào lòng ôm lấy.

Cảm nhận thân thể trong lòng xương cốt cứng cứng, Phượng Lưu nhăn hàng mi xinh đẹp lại, kéo một bàn sườn chua ngọt đến trước mặt Lãnh Lệ: “Ăn nhiều một chút, mau có thịt trở lại, ôm không thoải mái.”

Lãnh Lệ quyến luyến lui ra khỏi ôm ấp của Phượng Lưu, cúi đầu ăn thịt sườn trước mắt. Dù cho nhiều ngày chưa ăn đàng hoàng, dạ dày có chút kháng nghị đau nhói cũng cảm thấy ấm áp ngọt ngào.

Chiều hôm ấy, Lãnh Lệ và Phượng Lưu chạy đến đoàn phim, Lãnh Lệ đi đỗ xe, Phượng Lưu đi bộ vào studio trước.

“Đó không phải Phượng Lưu à? Hôm qua có người đưa kẻ đón, hôm nay trở lại một mình?”

“Cũng không phải đúng như vậy sao? Nghe nói được giám đốc công ty bọn họ bao dưỡng, vào nghề tới nay thoải mái rồi, làm diễn viên chính, nghe nói cũng chưa tham gia thử vai.”

“Không phải chứ, nghe nói khoảng thời gian trước bị Lãnh tổng bỏ quên.”

“A, có phải sẽ lại dựa vào đạo diễn Tiểu Xuyên nữa không?”

“Thật may mắn nha, tại sao không có giám đốc, hay đạo diễn nào coi trọng tôi chứ.”

“Cậu á, thôi đi. Người ta là hạng người gì, cậu là hạng người gì, làm sao so sánh được.”

.....

Vừa lúc vượt qua phòng nghỉ ở trường quay, Phượng Lưu bước vào studio đã bị chú ý tới, tiếng xì xào nghị luận của tốp năm tốp ba rơi vào tai. Có điều hắn cũng không để ý, nếu để ý mấy người này vậy chẳng phải hắn sắp bị tức chết sao. Cho nên, Phượng Lưu cũng coi như không nghe thấy.

Thế mà lại có người nhin không được. Tần Tiểu Xuyên, là đạo diễn Tiểu Xuyên trong miệng bọn họ, tuổi trẻ khí thịnh, lửa nóng dâng lên. Phượng Lưu là thần tượng của hắn, giờ phút này bị nghị luận như vậy hắn làm sao có thể nhin được, hắn ném kịch bản lên bàn tạo ra tiếng vang rất lớn, dọa mọi người hoảng sợ: “Mọi người rảnh quá ha, không cần xem kịch bản hả, không cần nghiền ngẫm kịch tình hả, cũng có thời gian thảo luận mấy chuyện giả dối hư ảo.”

“Sao lại giả dối hư ảo chứ, đạo diễn Tiểu Xuyên anh không biết, cậu ta cũng thừa nhận, lần đó.” Người nọ còn chưa nói xong, tiếng nói đã ngưng bật, không khí lộ ra áp lực xơ xác tiêu điều.

Thì ra là Lãnh Lệ đỗ xe xong, tìm đến đây. Mọi người nhìn một đôi mắt lạnh băng của Lãnh Lệ đều cảm thấy toàn thân phát lạnh. Người vừa nói chuyện nọ càng là trực tiếp hai chân như nhũn ra ngồi xuống đất, không dám nói nữa.

“Lãnh tổng, sao ngài lại đến đây?” Tần Tiểu Xuyên sửng sốt, cũng bị khí thế của Lãnh Lệ dọa, có điều khôi phục rất nhanh, hơi hơi nghiêng người che trước mặt Phượng Lưu, hắn lên tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc.

Lãnh Lệ lướt qua người nói chuyện nọ cố ý đập tay hắn nghiền nghiền rồi nheo mắt lại cảnh cáo: “Đừng để tôi nghe được lời giống như thế lần nữa” Nói cho người nọ nghe, cũng là nói cho mọi người ở đây nghe.

Bốn phía lặng ngắt như tờ, không ai dám mở miệng vào lúc này, cho dù là Tần Tiểu Xuyên cũng không dám dễ dàng nói nữa, chung quy còn trẻ lắm.

31. Chương 31

“Lãnh tổng, anh dọa bọn họ sợ.” Toàn bộ studio cũng chỉ có Phượng Lưu hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của không khí đầy áp lực này, một bộ dáng ỉu xìu lười biếng. Nếu đã bị nói thế, hẳn cũng sẽ không cần giữ hình tượng ôn nhu giả dối đó nữa.

Lãnh Lệ cuối cùng thu lại nguồn áp lực bắn ra bốn phía, đẩy Tần Tiểu Xuyên ra, kéo Phượng Lưu vào lòng, một bàn tay ôm chặt đỡ cho người không trượt xuống, một bàn tay giúp Phượng Lưu nhuần huyết Thái Dương, dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe được nhẹ giọng nói: “Chủ nhân mệt mỏi sao? Muốn đi nghỉ ngơi không?”

“Không sao” Phượng Lưu lắc đầu.

Tần Tiểu Xuyên nhìn hai người ôm nhau, ánh mắt phức tạp.

Trận khôi hài này cũng cho qua đi, lúc nên quay phim cứ theo lẽ thường quay phim, hơn nữa có mặt Lãnh Lệ ngồi phịch ở bên cạnh nhìn, tốc độ của mọi người rõ ràng đề cao rất nhiều, bộ phim thật kỳ lạ lần đầu tiên quay xong chỉ trong một tuần. Phượng Lưu sờ cằm nhìn Lãnh Lệ, không ngờ người này còn có tác dụng như thế.

Quay phim xong, sau khi kết thúc buổi tiệc mừng đóng máy, Tần Tiểu Xuyên gọi Phượng Lưu lại.

Phượng Lưu ra hiệu bảo Lãnh Lệ lên xe ngồi đợi trước rồi đi cùng Tần Tiểu Xuyên đến một góc khuất.

Tần Tiểu Xuyên cũng không nói chuyện, cầm điều thuốc ra đưa cho Phượng Lưu.

Phượng Lưu không nhận lấy rồi mỉm cười từ chối: “Tôi không hút thuốc lá.” Không phải không biết hút, chỉ là không thích hương vị thuốc lá, trừ lúc trong lòng cực kỳ không vui, nếu không hẳn sẽ không chạm đến thứ này.

Tần Tiểu Xuyên cũng không nài ép, tự mình châm lên một điếu hút sâu một hơi, nhìn phương xa hồi lâu mới mở miệng: “Anh Lục, anh thật sự được Lãnh tổng bao dưỡng?” Trong bóng đêm, ánh lửa tàn thuốc lúc sáng lúc tối, có chút sương mờ không rõ.

Phượng Lưu đưa một bàn tay chụp lên đầu Tần Tiểu Xuyên, đánh vỡ khung cảnh thật vất vả xây dựng được: “Nhóc con, còn giả vờ thâm trầm cái gì, nếu tôi nói tôi được Lãnh Lệ bao dưỡng thì cậu sẽ khinh thường tôi à?”

“Sao sẽ như vậy được, anh Lục vĩnh viễn là thần tượng của em, kỹ thuật diễn xuất của anh làm em khâm phục.” Tần Tiểu Xuyên xoa đầu, vội vàng phủ định.

“Vậy không phải được rồi sao?” Phượng Lưu nhún nhún vai, “Tôi có thể nuôi được mình, có điều, có người

nguyện ý nuôi thì sao lại phải từ chối chứ.” Phượng Lưu trả lời giống như thật mà lại giống như giả.

“Ừm, được rồi,” Tần Tiểu Xuyên cũng không dây dưa nữa, hắn vẫn luôn tin tưởng Phượng Lưu, hoàn toàn không biết vì sao, chỉ là cảm thấy Phượng Lưu sẽ không chịu thiệt.

Những ngày nhàn nhã ở không vĩnh viễn trôi qua nhanh như vậy, ngay lúc Lãnh Lệ và Phượng Lưu ở trong nhà trải qua cuộc sống nuôi heo và bị nuôi, hai tấm thiệp mời đặt trước mặt Phượng Lưu, Phượng Lưu mới phát hiện, mình đã sắp nửa tháng không ra ngoài.

Chị Quyên cuối cùng quyết định gả cho chú Ngô sao. Được rồi, hai xưng hô này nói ra cùng nhau có chút quái, ai bảo người thích phải chị Quyên là ba của Thiên Lượng chứ.

Chú Ngô, ba ba của Ngô Thiên Lượng, Ngô Chấn, tổng giám đốc công ty Ngô Thị, 40 tuổi, vợ ông ấy vừa sinh Ngô Thiên Lượng thì chết. Ngô Chấn theo đuổi Mẫn Quyên cũng năm năm, dù cho Mẫn Quyên vẫn không chấp nhận.

Chị Quyên cũng là người phụ nữ đáng thương, có một đoạn hôn nhân không hạnh phúc, sau khi ly hôn cũng không muốn thể nghiệm một lần nữa.

Lần này, chú Ngô nhờ vào không ngừng kiên trì cuối cùng tu thành chính quả, ôm được người đẹp về nhà.

“Chúc mừng nha, chú Ngô, ông trời không phụ người có lòng, cuối cùng thu phục chị Quyên của chúng cháu. A, không đúng,” Phượng Lưu nhìn nhìn người đẹp mặc một thân sườn xám màu đỏ đang đi về phía này “Chắc nên gọi dì Quyên.”

“Đúng vậy, dì Quyên~” Chu Tư không chịu cô đơn đến gần trước mặt Phượng Lưu, thuận tay ôm chặt, liếc mắt khiêu khích nhìn Lãnh Lệ trêu chọc Mẫn Quyên.

Mẫn Quyên đi đến gần, nghe thấy Chu Tư gọi tiếng dì Quyên kia thì nghiêm mặt, nhéo lỗ tai Chu Tư: “Cái gì dì Quyên, chị còn trẻ, đừng gọi vậy.”

“Ai u, nhẹ tay, nhẹ tay” Chu Tư giả hoà với Mẫn Quyên, sợ không cẩn thận lỗ tai mình sẽ không bảo toàn: “Em sai rồi, sai rồi, chị, lần sau không dám.” Chu Tư nháy mắt với Phượng Lưu, thấy Phượng Lưu hoàn toàn một vẻ xem kịch vui thì đành chấp nhận số phận, sao mình lại xui xẻo như vậy hả.

Mẫn Quyên trừng mắt lại lườm lườm, thẳng nhóc hay lắm, còn muốn có lần sau, mỗi lần phạm sai lầm đều ra vẻ nhận sai chân thành, lần sau lại tiếp tục làm nữa.

“Chị Quyên, không có lần sau, em đảm bảo.” Chu Tư mặt nhăn nhó giơ tay thề cực kì chân thành.

Mẫn Quyên nhìn dáng vẻ đáng thương của hắn, cứ như cún con vẫy đuôi, cảm thấy buồn cười, cô buông

tay ra kéo cánh tay Ngô Chấn lại rồi nở nụ cười xinh đẹp.

“Chị Quyên, chị hôm nay đẹp quá, cô dâu xinh đẹp nhất.” Phượng Lưu ôm chặt Mẫn Quyên hôn hôn má cô. “Em cảm thấy chú Ngô nhất định cũng nghĩ vậy.”

“Ồ trong mắt chú, Quyên Quyên đáng vẻ gì cũng là đẹp nhất.” Ngô Chấn vẫn luôn yên lặng đứng một bên xem bọn hắn đùa giỡn thay Mẫn Quyên vén tóc tơ ra phía sau, hôn lên môi cô dâu.

Mẫn Quyên đẩy Ngô Chấn ra, mặt có chút phỉếm hồng, nhìn một đám nhóc e sợ không loạn bên cạnh vậy xem, thẹn quá hoá giận, khéo mạnh cánh tay Ngô Chấn. Cũng tuổi lớn như vậy còn cùng đám nhóc này làm loạn.

“Được rồi, chị Quyên chú Ngô, các người mau đi tiếp đón khách đi, không cần để ý chúng em” Phượng Lưu nhin cười, hoà giải, sợ một lát chị Quyên tức giận, tất cả bọn họ cũng chịu không nổi.

“Luôn là A Lưu hiểu chuyện, Thiên Lượng, dẫn bọn nó tùy ý chơi đi.” Mẫn Quyên nhìn nhìn Lãnh Lệ vẫn theo bên cạnh Phượng Lưu: “Lãnh tổng cũng tùy ý, cảm ơn ngài có thể đến.” Mẫn Quyên thật không ngờ Lãnh Lệ sẽ đến. Quan hệ giữa Phượng Lưu và Lãnh Lệ có chút kì quái, đến bây giờ bọn họ vẫn không hiểu được mối quan hệ giữa hai người này.

Lãnh Lệ không ngờ bỗng nhiên bị gọi tên, hắn đến là vì đến cùng Phượng Lưu, toàn bộ chuyển đi đều chú ý vào Phượng Lưu, trong lúc nhất thời có chút ngây người. Có điều, người khác tất nhiên không thể từ bỏ mặt than từ đầu đến cuối của hắn nhìn ra cái gì. Trừ Phượng Lưu.

Phượng Lưu nhìn thấy hai mắt Lãnh Lệ có vẻ mê man thì biết ngay tên này lại đang ở cõi thần tiên, hắn kéo người vào lòng dùng sức xoa xoa, lại xoa bóp mặt Lãnh Lệ, thấy mọi người đều bày ra biểu tình rất cảm kích ngạc thì cảm thấy buồn cười: “Làm gì ai cũng bày ra vẻ gặp quý, ôn thần này có tội ở đây các cậu cứ yên tâm đi, sẽ không thay đổi người khác.”

Mắt Lãnh Lệ đỏ hồng ngẩng đầu nhìn Phượng Lưu, trong mắt đầy ngạc nhiên lẫn vui mừng, khó có thể tin tưởng. Chủ nhân, đây là trước mặt bạn bè hắn chấp nhận mình sao, có phải điều này ý nghĩa mình sau này sẽ không bị vứt bỏ không?

32. Chương 32

“A, a, đây là có chuyện gì? Lục gia, đừng dọa bọn này nha, cậu xác định đây là Lãnh Lệ? Giả đi!” Chu Tư trừng lớn mắt, mặt đầy không thể tin. Không trách hắn, bạn có thể tưởng tượng một vị có tiếng tuyệt ngoan, mặt lạnh, lại thẹn thùng rúc vào lòng tiểu bạch kiểm được bao đường trong truyền thuyết sao, bạn có thể tưởng tượng sao?! Được rồi, không thể dùng tiểu bạch kiểm hình dung Phượng Lưu, nhưng đây tuyệt đối là sự kiện khủng bố.

“Ồn cái gì mà ồn, Chu chết tiệt” Mẫn Quyên giờ giờ nắm đấm, Chu Tư thấy thế sợ hãi im bật. Thấy Chu Tư yên tĩnh, quay đầu nói với Ngô Thiên Lượng: “Thiên Lượng, tiếp đón Lãnh tổng cẩn thận, chúng tôi đi trước.” Mẫn Quyên cố gắng trấn định kéo Ngô Chấn, nhanh chóng lui lại, sờ sờ trái tim bé nhỏ chịu kinh hách. Quan hệ này không chỉ ‘quỷ dị’ là có thể hình dung.

“Anh Lục, em và chị Quyên chuẩn bị thật nhiều món anh thích ăn. Đúng rồi, em còn lén cầm bình rượu nho ba em trân quý ra.” Ngô Thiên Lượng được xem là biểu hiện bình thường nhất ở đây. Được rồi, phỏng chừng thằng nhóc này còn không biết vì sao mọi người phải biểu hiện giật mình như vậy. Trong lòng Thiên Lượng, Phượng Lưu chính là nhân vật thần tiên không gì không làm được.

Phượng Lưu nghe Ngô Thiên Lượng nói đến bình rượu nho kia thì cười và giơ ngón tay cái lên với Ngô Thiên Lượng. Đó lại là thứ hần nhớ thương thật lâu, cực phẩm trong rượu có thể gặp mà không thể cầu. Ngô Chấn cũng không nở lấy ra, không ngờ Ngô Thiên Lượng lại dám lên lấy.

Ngô Thiên Lượng đi lấy rượu để lại ba người trầm mặc ngồi ở góc vắng không chớp mắt, tương đối không nói gì, Chu Tư vừa rồi biểu hiện cực không bình tĩnh, nhú chặt mày.

“Lãnh Lệ,” Chu Tư dường như đưa ra quyết định gì, nghiêm túc nhìn Lãnh Lệ: “Nếu A Lưu chịu thương tổn gì, tôi mặc kệ trả giá gì cũng nhất định sẽ từ bên cạnh anh mang cậu ấy đi.” Chu Tư không phải người xúc động, chỉ có trước mặt bọn Phượng Lưu mới có thể phóng đại cảm xúc lên, chọc mọi người vui vẻ. Ngược lại hần là người rất lý trí. Lúc này hần lãnh tĩnh đối mặt với Lãnh Lệ nói ra lời là từ suy nghĩ cẩn thận từ đáy lòng. Phượng Lưu là bạn tốt nhất của hần, hần không cho phép bất cứ kẻ nào thương tổn Phượng Lưu.

Nếu không phải vì Phượng Lưu, Lãnh Lệ căn bản sẽ không để ý tới Chu Tư. Chủ nhân của mình, mình sẽ bảo vệ tốt, sao đến đến lượt người khác nghi ngờ. Có điều Lãnh Lệ đương nhiên sẽ không xung đột với Chu Tư nên chỉ lạnh lùng mở miệng: “Cậu không có cơ hội này.”

“Tư, tôi là người có thể bị xúc phạm sao?” Mình giống người cần bảo vệ? Phượng Lưu có chút không biết nói gì. Dáng vẻ mình giống người dễ bị tổn thương, vô tội yếu ớt, mình yếu hơn Chu Tư hay yếu hơn Lãnh Lệ? Được rồi, Lãnh Lệ có nhà họ Hướng và nhà Âu Dương nên có thể mạnh hơn mình, nhưng mà Chu Tư đâu không lại mình đi, có cần như vậy không.....

Lúc Phượng Lưu còn đang buồn bực, không khí cứng ngắt đến đỉnh điểm, Ngô Thiên Lượng lén lút trở lại, thấy ông già nhà hần tuyệt đối sẽ không chú ý tới nơi này, mới lấy ly rượu để dài rót một ly cho Phượng Lưu, vừa định đưa đến tay Phượng Lưu thì nửa đường bị đoạt đi.

Chu Tư một hơi uống cạn rượu trong ly, đứng dậy đi một cách tiêu sái thoáng khoái, chỉ là cất bước có chút dài, tăng thêm cảm giác như đang giận dữ.

“Anh Chu sao vậy?” Tay Ngô Thiên Lượng còn dừng lại ở giữa không trung, khó hiểu hỏi Phượng Lưu.

Phượng Lưu lắc đầu rót rượu vào ly, chao đảo, màu sắc nhu hòa, hần ngửi ngửi mùi hương say lòng người rồi vui vẻ mỉm cười, mới để lên môi khẽ nhấp một ngụm. Hương vị thuần khiết, quả thật là sản xuất từ

nơi có danh tiếng, cực phẩm trân quý lâu năm.

“Em đi xem anh Chu.” Ngô Thiên Lượng vẫn có chút lo lắng, nói một tiếng với Phượng Lưu, rồi chạy đuổi theo Chu Tư. Được rồi, cái gì cũng đều là lấy cớ, là cậu cảm thấy ngồi ngẩn ngơ ở trong này có chút không thích hợp.

Phượng Lưu thấy bóng đèn đều đi hết thì tà tà cong khóe miệng, không có ý tốt kẻ sát vào Lãnh Lệ: “Tiểu Lãnh” Bàn tay xấu xa trộm len vào trong quần áo hiệu kì thăm dò.

Lãnh Lệ cũng không dám phản kháng, chỉ có thể tận lực đè nén xuống tiếng rên rỉ mơ màng làm say lòng người muốn thoát ra. Càng muốn bỏ qua, ngón tay linh hoạt chạy trên người chơi đùa càng mang cho mình cảm giác mãnh liệt.

Thấy mặt Lãnh Lệ từng chút từng chút ửng hồng, đến khi lỗ tai cũng lây nhiễm màu hồng, Phượng Lưu khẽ cắn một cái trên vành tai phẫn hồng, lưu lại đường dấu răng, mới để cảm trên vai Lãnh Lệ, hần nhủu nhủu mảy, toàn là xương, cảm có chút đau, hần lại không dời đi.

Nhìn cô dâu cú rể trai tài gái sắc đứng chung một chỗ cách đó không xa, bỗng nhiên hần cảm thấy có người luôn bên cạnh mình cũng rất tốt. Trong lòng người này giống như có cả thế giới, loại cảm giác này cũng không tệ lắm.

33. Chương 33

“Người làm sao nhìn ra ta khôi phục ký ức?” Phượng Lưu bỗng nhiên nghĩ tới vấn đề này, nếu nhớ không lầm, kỹ thuật diễn xuất của mình không dễ bị nhìn ra như vậy. Tóm lại, đối với người như bọn họ, từ nhỏ đã bắt đầu mang theo tầng mặt nạ, ngụy trang đã thành bản chất. Vậy Lãnh Lệ là làm sao chỉ vồn vện không đến một ngày đã nhìn ra mình ngụy trang chứ.

Lãnh Lệ thẳng thân thể chống đỡ sức nặng của Phượng Lưu, nghe thấy câu hỏi của Phượng Lưu, theo bản năng cắn cắn môi.

Phượng Lưu thật lâu không nghe được câu trả lời thuyết phục, không vui nghiêng đầu cắn lòi kéo vành tai Lãnh Lệ.

Cảm giác hơi đau đón nhắc nhở Lãnh Lệ, vấn đề này không trốn khỏi, Lãnh Lệ chỉ có thể khẽ cắn môi, cúi đầu lên tiếng: “Từ khi xảy ra chuyện ngài bị bọn Phượng Nhan mang đi, nô, nô đã trang bị camera trong phòng ngài” Lãnh Lệ luôn không lừa gạt Phượng Lưu, cho dù không muốn nói đáp án ra, vẫn lấp bắp nói xong.

Bị giám thị, mặc cho ai biết đều sẽ không vui nổi, tuy tin Lãnh Lệ làm như vậy không có ác ý, nhưng tóm lại vẫn khó chịu, Phượng Lưu buông tay Lãnh Lệ ra, muốn kéo người này về nhà giáo huấn thật tốt một

chút để hần ngoan ngoãn hơn.

Lãnh Lệ vốn đã sợ hãi, cảm thấy Phượng Lưu muốn đi càng thêm sợ hãi. Thật vất vả có được mấy ngày này, chẳng lẽ nhanh như vậy đã phải biến mất sao. Lãnh Lệ bỗng quỳ trước Phượng Lưu, thò tay muốn ôm chân Phượng Lưu, ngón tay run rẩy, lại vô lực buông tay xuống, để đầu trên mặt đất: “Chủ nhân, đừng đi, đừng vứt bỏ nô, có được không? Nô xin ngài, ngài muốn đánh thế nào muốn phạt thế nào cũng được. Nhà họ Hương, nhà Âu Dương nô đều không cần, nô chỉ cần được làm một sủng vật tùy đánh tùy mắng bên cạnh ngài, van xin ngài, đừng bỏ nô.....” Lãnh Lệ cứ quỳ ở đó, cũng không quan tâm có ai sẽ thấy được không, hèn mọn mà quỳ trước mặt Phượng Lưu. Cũng may, bọn họ ở góc vắng người, bằng không bị người khác nhìn thấy đường đường Lãnh tổng lại quỳ trên mặt đất, tuyệt đối sẽ hoài nghi hai mắt của mình có vấn đề.

Ánh mắt Phượng Lưu phức tạp nhìn Lãnh Lệ, vì hần cảm thấy khiếp sợ, phải yêu một người đến mức nào mới có thể nói ra lời như vậy, tình cảm này quá mãnh liệt, quá hèn mọn, đến nỗi Phượng Lưu có chút không biết phải làm sao. Một người con cứng được hết mực yêu chiều, có quyền thế có tiền, buông bỏ tất cả kiêu ngạo, chỉ vì khẩn cầu một tư cách được quỳ bên cạnh hần.

Phượng Lưu nắm lấy tóc của Lãnh Lệ kéo hần ngửa mặt lên, trên mặt Lãnh Lệ không có một giọt nước mắt, chỉ là gương mặt hần trắng bệch, trong mắt ảm đạm không ánh sáng, cái gì cũng không có, nhưng lại làm người ta thấy sợ, mím chặt bờ môi, một đường máu đỏ uốn lượn chảy xuống. Ánh mắt Phượng Lưu ảm ảm, động tác nhẹ nhàng lau đi máu trên khoé miệng Lãnh Lệ rồi để lên môi liếm liếm, phát tay tát một cái lên mặt Lãnh Lệ.

Cái tát này rất nặng, nếu không phải một tay còn lại của Phượng Lưu còn kéo tóc Lãnh Lệ, Lãnh Lệ đã ngã sấp xuống.

“Tình chưa?” Phượng Lưu kéo Lãnh Lệ đến trước người, cúi xuống nhìn vào mắt Lãnh Lệ: “Lãnh Lệ, người là Lãnh Lệ, muốn quỳ thì quỳ, muốn đứng thì đứng. Ta đã nói sẽ không bỏ đi, người cần phải tin tưởng ta, tin tưởng chính mình. ”

“Chủ nhân,” Lãnh Lệ nghe thấy Phượng Lưu nói không phải muốn bỏ đi, ngược lại nói ra những lời như hứa hẹn, trong lòng u tối cũng bừng sáng, hần nhẹ nhàng dán mặt trên đùi Phượng Lưu cọ cọ, “Nô sau này sẽ không như vậy nữa.”

Phượng Lưu vuốt tóc Lãnh Lệ, cảm thấy phải nghĩ ra cách nào để tên gốc này an tâm.

Vì thế, một ngày nào đó, Hương Hâm, Lãnh Lệ, Phượng Lưu cùng ngồi một bàn ăn cơm.

“Cậu nói cái gì!” Hương Hâm nhạc nhiên lẫn vui mừng nhìn Phượng Lưu: “Tiểu Phượng, cậu thật sự muốn cưới Lãnh Lệ à?”

Lãnh Lệ cũng không dám tin mở to mắt nhìn, ngốc ngốc nhìn Phượng Lưu.

“Đương nhiên, Tiểu Lãnh gả cho cháu, cháu sau này không lo ăn mặc, thoả sức hưởng lạc, có cái gì không chịu, cháu thích tiền nhất,” Phượng Lưu kéo Lãnh Lệ còn đang ngây ngốc vào lòng, lưỡi biếng nhác mảy nhìn Hướng Hàm.

Hướng Hàm quả nhiên giận đến đỏ mặt, này này, cậu trước mặt con tôi nói cười nó là vì tiền, như vậy được sao.

Lãnh Lệ ôm chặt Phượng Lưu, cảm thấy thật sự rất hạnh phúc: “Chủ nhân, tất cả của nô đều là của ngài.”

Phượng Lưu nhếch môi cười trộm, cáo già, con trai ông chấp nhận, ông có bản lĩnh thì cứ phản đối đi.

Hướng Hàm đã giận đến không nói nên lời, ông không nên có hi vọng Lãnh Lệ phản đối, Lãnh Lệ hoàn toàn chính là đối với mệnh lệnh của Phượng Lưu không bao giờ từ chối. Có điều nghe Lãnh Lệ tự xưng vẫn có chút chói tai. Ai, Hướng Hàm ông đến cùng là tạo cái nghiệt gì đây.

34. Chương 34

Phượng Lưu muốn làm chuyện gì tuyệt đối làm nhanh như sấm chớp, Ấy, được rồi, là yêu cầu người của hắn làm nhanh như sấm chớp, bọn Phượng Nhan, Mộc Ngôn chỉ dùng một tuần đã ở Hà Lan chuẩn bị tốt hết mọi chuyện, nghênh đón Lục đại gia và tiểu trung khuyển của hắn bay đến.

Hà Lan cũng không phải một nơi làm người ra rất thích. Tuy nó có hoa Tulip mỹ lệ và cối xay gió, có luật pháp tự do khoan dung, nhưng chỉ có vốn vẹn một điều toàn dân hít thuốc phiện hợp pháp, là đủ để Phượng Lưu không thích nơi này. Phượng Lưu trải qua không thiếu chuyện phạm pháp, chỉ có buôn lậu thuốc phiện là Phượng Lưu không muốn đụng vào nhất. Không phải thử qua có hại, chỉ vì có một loại phản cảm tận trời. Nhưng mà ai kêu Hà Lan là nước cho phép đồng tính luyến ái kết hôn hợp pháp nhất chứ. Tổ chức hôn lễ đương nhiên phải tới nơi này. Phượng Lưu muốn mắng thầm một câu, thật CM tính người nha.

Cho nên lúc này Phượng Lưu đến Hà Lan cũng không vui vẻ lắm.

Nhìn Phượng Lưu càng cười càng sáng lạn, tất cả mọi người không tự chủ được thả nhẹ hô hấp, không dám có chút sai lầm. Còn cách nào đây, vị tổ tông này có chỗ nào không hài lòng với chuẩn bị của bọn họ sao? Biểu tình như vậy làm người ta nhìn mà sợ hãi.

“Lục thiếu gia, sao vậy, còn, còn có thể..... Sao?” Chu Tư cứng ngắt thân thể, hỏi xong những lời này thì nuốt nuốt nước miếng. Không phải hắn muốn tại lúc đây làm anh hùng, chủ yếu là vì dao của Phượng Nhan đang kề trên thắt lưng hắn đó, hắn cảm thấy mũi dao đang chạm vào làn da, hu hu, hắn cũng rất sợ hãi, vì sao chịu bị thương luôn là hắn.

Phượng Lưu không muốn để ý tới mà xoay người trở về phòng. Hắn chính là như vậy, lúc tính xấu phát tác tựa như đứa nhỏ thì chưa bao giờ phân rõ phải trái, triệt để không quan tâm đến người khác.

Lãnh Lệ không hổ là người hiểu rõ Phượng Lưu nhất, thấy Phượng Lưu cúi kính thì biết ngay nguyên nhân là gì, nhưng hắn không giải thích với Chu Tư. Cần thiết phải làm vậy sao? Lãnh Lệ đi theo Phượng Lưu trở về phòng.

Mọi người đứng tại chỗ hai mặt nhìn nhau, bỗng nhiên Mộc Ngôn nói chuyện.

“Thầy không thích...” Mộc Ngôn ánh mắt ám trầm “Thuốc phiện.” Tuy Phượng Lưu nói ra rõ ràng, có điều từ việc bọn họ cái gì đều có thể làm, nhưng không được cho phép đụng vào thuốc phiện thì thấy Phượng Lưu không thích thuốc phiện.

“Vậy à! Đúng rồi!” Phượng Nhan dùng sức dậm chân, đạp lên bàn chân Chu Tư: “Ta vậy mà quên chuyện này, vốn cho rằng Hà Lan là nước cho phép đồng tính luyến ái kết hôn hợp pháp, ở đây tổ chức hôn lễ rất có ý nghĩa, lại quên nguyên tắc của vị tổ tông kia.”

Chu Tư đau quá giơ chân lên, nước mắt cũng sắp chảy ra. Đại tiểu thư, cô mang giày cao gót đó!

“Vậy làm sao đây?” Tô Mộc rất tự trách, là hắn đề nghị cử hành hôn lễ ở đây, bây giờ anh Lục không thích. Tô Mộc uể oải cúi đầu lấy tay gõ mạnh đầu mình.

Mộc Ngôn giữ chặt tay Tô Mộc, thấy gương mặt nhỏ kia nhăn lại, an ủi xoa xoa đầu hắn.

“Lát nữa thì bắt đầu, có thể làm gì được?” Vốn là kinh hỉ, bây giờ làm hư. Phượng Nhan phát phát tay đưa ra quyết định cuối cùng: “Cùng lắm thì lại thêm một hôn lễ càng xa hoa hơn.” Hi vọng đừng xảy ra sai lầm gì. Nhưng thật sự sẽ không xảy ra sai lầm sao.

“Nhan nha đầu, con tôi đâu?” Hường Hâm đã đến đây ba giờ, nhưng con trai nhà mình còn chưa ra, cũng sắp qua thời gian.

“Ông Hường, gấp cái gì, cậu chủ nhà cháu có chút buồn bực,” Phượng Nhan lau mồ hôi lạnh cố gắng trấn định. Thằng nhóc không có lương tâm kia đi lâu như vậy sao còn chưa trở về.

Hường Hâm cầm cây gậy đầu rồng gõ một cái không giận mà uy: “Sẽ không phải thằng nhóc họ Lục kia hối hận không cần kết hôn đi, con trai tôi đây làm sao bây giờ.” Càng nghĩ càng lo lắng, thằng nhóc lạnh lùng kia bỗng nhiên nói kết hôn, trong lòng hắn đã không yên tâm.

Người tham gia hôn lễ cũng có chút nóng lòng, cũng kỳ quái thật, vì sao hai chú rể còn chưa đi ra, ai nấy đều tự mình tụ lại cùng nhau nhỏ giọng nghị luận.

“Cậu sao bây giờ mới đến?” Phượng Nhan nhìn thấy một mình Ngô Thiên Lượng vội vàng chạy đến, cảm thấy bất an càng dữ dội, “Lục gia đâu?” Mọi người đều nhìn về Ngô Thiên Lượng.

Ngô Thiên Lượng mặt sắp thổ không ra hơi: “Anh, anh Lục và Lãnh tổng, biến mất.”

“Cái gì?!” Đám người Phượng Nhan, Hướng Hâm đồng loạt hô ra tiếng.

Thời gian quay về lúc Phượng Lưu và Lãnh Lệ bước vào phòng.

Phượng Lưu đang đứng bên cửa sổ, nhìn biển hoa Tulip đủ màu sắc vô cùng xinh đẹp bên ngoài, xa xa còn có rất nhiều cối xay gió đẹp mắt đang không ngừng chuyển động.

Lãnh Lệ nhẹ nhàng quỳ bên cạnh Phượng Lưu, dùng đầu cọ cọ tay Phượng Lưu.

Phượng Lưu sờ sờ đầu Lãnh Lệ, tâm tình tốt hơn chút, cũng không thể trách bọn Phượng Nhan, bọn họ đã hết sức làm tốt nhất, chẳng qua nước này thật đáng ghét.

“Chủ nhân, là vì không thích thuốc phiện phải không.” Lãnh Lệ ngửa đầu nhìn Phượng Lưu: “Vậy xin chủ nhân cùng nô ra ngoài một chút đi.” Chủ nhân không vui, mình cũng sẽ rất khổ sở. Hôn lễ này, tuy mình rất chờ mong nhưng cái gì đều không sánh được với chủ nhân.

“Người không muốn gả cho ta?” Phượng Lưu sao có thể không biết Lãnh Lệ nghĩ gì, chỉ là nhìn hẩn như vậy, rất muốn trêu chọc một chút.

“Không” Lãnh Lệ vội vàng kéo vạt áo Phượng Lưu giải thích: “Nô rất muốn gả cho chủ nhân, vậy thì sẽ không bị vứt bỏ. Nhưng chủ nhân không vui, nô cũng sẽ không vui. Nô chỉ cần có chủ nhân bên cạnh cũng rất hạnh phúc rồi, thật đó.” Lãnh Lệ nắm vạt áo Phượng Lưu càng ngày càng dùng sức.

Phượng Lưu gạt tay Lãnh Lệ ra, vuốt quần áo: “Đều bị người vò nát, đồ ngốc, không phải muốn ra ngoài một chút sao? Đi thôi.” Phượng Lưu cười khế, tâm trạng không vui tốt lên rất nhiều.

Phượng Lưu dẫn Lãnh Lệ trèo tường lén trốn ra, thuê chiếc du thuyền rời bến.

35. Chương 35

Mặc kệ hiện trường hôn lễ hoảng loạn cỡ nào, giờ này khắc này.....

Hai tay Lãnh Lệ bị trói cùng một chỗ treo lên nóc nhà, dây thừng từ lồng ngực quấn quanh vài vòng đề ngang hai điểm trước ngực, rồi vòng qua đùi kéo hai đùi ra rộng nhất có thể, cả người bày ra hình chữ đại, mũi chân miễn cưỡng có thể chạm đất.

Toàn thân Lãnh Lệ ửng màu hồng nhạt, thân thể run rẩy một cách không bình thường, hai quả trái cây đứng thẳng bị ma sát đến sừng đỏ, cực kỳ giống quả anh đào chín mọng. Tiểu Lãnh Lệ chảy nước mắt như đang kể ra nó chịu đựng thống khổ. Tiểu huyết bị cho ăn món đồ chơi càng căng càng lớn, càng chuyển động càng nhanh, càng đốt càng nóng, căng ra mỗi một tắc nếp uốn tràn bích, cũng sẽ không xé rách, chỉ làm cho Lãnh Lệ cảm thấy căng đau khó nhin, dục vọng không thể giải tỏa, khoái cảm như sóng biển dâng dần dần bao bọc lấy lý trí của Lãnh Lệ. Lãnh Lệ cắn chặt răng không dám tiết ra ngoài. Phía trước không có trời buộc, vì vậy hoàn toàn dựa vào nghị lực mà chịu đựng, quá mức khó khăn, Lãnh Lệ mồ hôi trượt theo thân thể nhỏ giọt. Ngón chân co chặt chà sát dưới sàn.

“Còn có một phút đồng hồ à ~” Phượng Lưu từ từ đưa roi trượt từ cổ Lãnh Lệ xuống, bỗng nhiên trêu đùa hai quả anh đào, bỗng nhiên thò vào chọc chọc rón, Phượng Lưu đánh nhẹ Tiểu Lãnh Lệ “Khóc” đến rồi tỉnh rồi mờ, Tiểu Lãnh Lệ run run, chảy ra càng nhiều nước mắt, lại chưa chịu bắn ra, Phượng Lưu phủ phủ roi, bỗng nhiên đánh tùy ý bất chợt trên đùi Lãnh Lệ hai cái, Lãnh Lệ “A” một tiếng, cuối cùng nhin không được bắn ra.

Thân thể Lãnh Lệ co rút, bắn thật lâu mới dừng lại, ngực kịch liệt phập phồng, làm dây thừng cũng không ngừng đung đưa.

“Đáng tiếc, nhin một giây nữa thì thành công rồi.” Trong miệng nói đáng tiếc, nhưng giọng điệu, biểu tình không có một chút biểu hiện ra đáng tiếc. Phượng Lưu nhẹ nhàng vuốt ve dấu đỏ trên đùi Lãnh Lệ, không thũng, không rách, roi này không tệ.

“Chủ, chủ nhân,” Trong giọng nói của Lãnh Lệ mang theo tiếng khóc nức nở, run rẩy mà mỏng manh, “Tôi có thể, có thể thử một, một lần nữa.”

Thật đáng yêu, rõ ràng biết mình đang làm khó hấn lại vẫn không muốn làm mình thất vọng sao, chỉ vì một câu của mình “Ta muốn xem xem, có người có thể dưới tác dụng của thuốc dựa vào tự chủ kiên trì được mười phút”. Đây vốn chính là thuốc kích dục, hơn nữa vật nhỏ phía sau chăm chú làm việc và mình ý xấu gây rối, làm sao có thể kiên trì được.

“Đồ ngốc” Phượng Lưu đánh một roi lên dục vọng lại bắt đầu ngẩng đầu của Lãnh Lệ, dục vọng không được người ta yêu thương mềm nhũn ngược lại càng thêm tinh thần. “Cũng dám bắt buộc ta làm, nên phạt nặng.” Phượng Lưu vậy mà còn nhớ lần đó lúc mất trí nhớ không trải qua thoải mái, còn có camera, mình vậy mà cũng không biết nó nằm ở đâu, đây nhất định nét bút hồng của cuộc đời hấn!

Lãnh Lệ trong đầu ong ong loạn thành một đoàn tương hồ, đã không thể tự hỏi, mờ mịt mở ánh mắt ngập nước ra nhin Phượng Lưu cười ngây ngốc.

Thật giống một chú cún đáng yêu.

Phượng Lưu cởi dây thừng ôm người lên giường, kéo một chân của Lãnh Lệ lên, xoa nắn cái miệng nhỏ kia. Từ bên ngoài cũng có thể cảm thấy được run động, có thể biết bên trong chơi kịch liệt đến thể nào.

Lại đẩy đẩy thứ đó sâu hơn vào bên trong giúp nó chạm vào một điểm, thân thể Lãnh Lệ không tự chủ

cong lên giấy dũa. Phượng Lưu đề người lại, kiểm tra dây thừng đã cột chắc, xác định cố định tốt mới ra ngoài cầm vào bình rượu đỏ.

Trong miệng Lãnh Lệ phun ra liên tiếp tiếng rên rỉ, giọng nói đã khàn khàn, thân thể cọ dưới đệm, muốn nhờ vào ma sát để xoa dịu dục vọng làm người ta điên cuồng khó chịu kia, lại không có một chút hiệu quả. Sau huyết bởi vì bên trong ngậm thứ gì đó mà mở cái miệng nhỏ nhắn, theo hô hấp khép mở.

Phượng Lưu mở bình rượu ra thoa lên người Lãnh Lệ.

Rượu đỏ được ướp lạnh, tỏa ra hơi lạnh, làn da Lãnh Lệ tiếp xúc được lập tức kích lên một tầng da gà, tóc gáy dựng lên.

Dịch rượu màu đỏ sẫm chảy trên lồng ngực theo độ dốc à chảy xuống uốn lượn, giống như dòng suối nhỏ màu đỏ. Da thịt màu mật ong điểm xuyết màu đỏ của rượu, hết sức xinh đẹp.

Lãnh Lệ muốn cuộn tròn thân thể lên, lại vì dây thừng mà không thể như ý, hấn ngẩng đầu bất lực nhìn Phượng Lưu: “Chủ nhân, chủ, chủ nhân.....”

“Gấp cái gì, vừa mới bắt đầu thôi.” Phượng Lưu cười đến không có ý tốt, cúi người cởi dây thừng trên người Lãnh Lệ ra ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng dụ dỗ: “Tiểu Lãnh ngoan, đem thứ bên trong đẩy ra, chủ nhân có phần thưởng.”

Lãnh Lệ ngoan ngoãn đổi tư thế quỳ ghé vào giường, cơ mông buộc chặt dùng sức muốn đem thứ bên trong cơ thể đẩy ra, nhưng cố gắng nửa ngày, toàn thân đều không có hơi sức, tay chân dần dần như nhũn ra, vừa quỳ đẩy ra vừa run lên. Thứ đó cứ cố chấp kẹt ở chỗ ấy không chịu di động dù chỉ một chút. Về mặt Lãnh Lệ đau khổ thảm hại: “Chủ nhân, ra không được.”

“Lấy tay đỡ cái miệng nhỏ của người.” Phượng Lưu vỗ vỗ cái mông cong nảy của Lãnh Lệ nói tiếp: “Sau đó dùng sức.” Phượng Lưu không có một chút ý giúp đỡ, ra chủ ý rồi ở một bên xem kịch vui.

Lãnh Lệ bất đắc dĩ, chỉ có thể run run rẩy rẩy thò tay ra phía sau chạm vào huyết khẩu, run lên, muốn lùi về lại bị Phượng Lưu ngăn lại, hấn hít sâu một hơi, hai tay kéo huyết khẩu mở ra lớn nhất, mấp máy tròng bích. Lần này thật sự thấy được hiệu quả, Lãnh Lệ cố gắng từng chút đẩy đồ vật ra. Thành công đẩy ra đã là chuyện một giờ sau đó, vật nhỏ hình trứng màu lửa đỏ nằm trên tấm trải giường còn đang vụn vẹo.

Phượng Lưu đóng công tắc ném đồ vật sang một bên, quan sát nơi trở nên đỏ sẫm đang chảy ra nước miếng “Cái miệng nhỏ nhắn”.

“Chủ nhân, chủ nhân,” Lãnh Lệ thoáng cảm giác được tầm mắt Phượng Lưu dừng ở nơi xấu hổ kia, không tự chủ được co rút tiểu huyết lại. Mất đi thứ gì đó bỏ thêm vào, mặt sau một trận trống rỗng tê ngứa, Lãnh Lệ nằm chặt đệm dưới thân cũng không dám động.

Phượng Lưu đưa tay kéo người vào lòng, một chút màu đỏ của rượu dính vào màu trắng trên áo sơ mi, Phượng Lưu cũng không để ý, ngón tay men theo dấu vết dòng chảy của rượu trên người Lãnh Lệ, nhẹ nhàng men xuống xét qua dục vọng phía trước trực tiếp chui vào tiểu huyết vừa rồi quan sát thật lâu: “Tiểu Lãnh muốn phần thưởng gì?” Ngón tay ở bên trong từng chút trêu đùa ma sát, thuần thực tìm đến điểm kia mà đè lên.

Lãnh Lệ kìm nén bản năng muốn giãy dụa, sau huyết không khống chế được mà cắn chặt ngón tay Phượng Lưu, thở dốc một lát, hần thấp giọng nói: “Vây, chủ nhân, có thể, ôm tôi không.” Trong giọng nói mang theo giọng điệu thật cẩn thận thử hỏi.

“Ta không phải đang ôm ngươi sao?” Phượng Lưu trêu đùa Lãnh Lệ. Tuy nói vậy, tay lại cởi dây lưng ra, kéo khóa kéo, đem dục vọng sớm chuẩn bị tốt ra, trong lúc Lãnh Lệ đang thất vọng cúi đầu, Phượng Lưu mạnh mẽ chen vào.

Lãnh Lệ sợ hãi kêu ra tiếng, nắm chặt áo sơ mi của Phượng Lưu để ổn định thân thể mới không rời khỏi cái ôm của Phượng Lưu.

Phượng Lưu áp Lãnh Lệ lên giường, vừa vận động vừa cắn cắn hầu kết của Lãnh Lệ.

Lãnh Lệ ôm chặt cổ Phượng Lưu ngẩng đầu, không hề giữ lại mà đưa nơi yếu ớt bày trước mặt Phượng Lưu, giúp hần cắn dễ dàng hơn, hạ thân nghênh đón phối hợp với tiết tấu của Phượng Lưu.

Một hồi chuyện kịch liệt, sáng khoái lâm ly, lúc hai người cùng đạt tới cao trào, Phượng Lưu đeo một chiếc nhẫn lên ngón áp út trên tay trái của Lãnh Lệ.

Phượng Lưu ngả lên người Lãnh Lệ, hôn lên đôi môi hơi khép hờ của hần, mười ngón giao nhau, cả đời mãi mãi không chia xa.

Tác giả có lời muốn nói:...

36. Chương 36: Phiên Ngoại: Lãnh Lệ (phần 1)

Vào lúc Lãnh Lệ tỉnh lại, bốn phía tối như mực, ngực đau nhói. Tối qua bị quất roi cũng không đau đến như vậy. Thân thể trần trụi nằm trên sàn. Thân thể đã bị đông lạnh đến chết lặng, động một chút, ngực đã truyền đến đau đớn kháng nghị. Lãnh Lệ vẫn mặt lạnh như trước, không chút chần chờ, đứng lên, thân thể chao đảo. Lãnh Lệ đỡ lấy sô pha để ổn định lại, lau đi vết máu tràn ra từ khóe miệng, lảo đảo đi vào phòng chủ nhân.

Không có, ở đâu cũng không có. Lãnh Lệ tìm hết khắp nơi trong biệt thự, cũng không có một chút bóng dáng của Phượng Lưu, hừ nhuyển ngã ngối trên nệm giường trong phòng Phượng Lưu, vùi mặt vào gối ôm của Phượng Lưu, hít sâu một hơi. Chủ nhân đi rồi, tìm đâu quá! Một ngum máu tươi, cuối cùng nhìn

không được mà phun ra, nhuộm đầm lên gối ôm, nở rộ như đoá hồng mai. Giờ phút này, Lãnh Lệ lâm vào tuyệt vọng, một cổ dục vọng hủy trời diệt đất tràn ngập cõi lòng.

Bỗng nhiên, Lãnh Lệ mở to mắt, ngẩng đầu lên từ gối ôm, trong mắt phóng ra ánh sáng. Đúng rồi, người luôn theo bảo vệ cạnh chủ nhân, mình có thể tìm được chủ nhân: “Anh tam, ra đây.”

“Thiếu chủ” Một người con trai mặc quần áo đen, quỳ trước mặt Lãnh Lệ, cúi đầu, tuyệt không dám nhìn về chạt vật của Lãnh Lệ.

“Chủ nhân đâu, chủ nhân đi đâu rồi?” Giọng nói luôn lạnh băng, lại hỗn loạn một chút vội vàng.

Ảnh tam không dám chần chờ, cúi thấp đầu, đáp lời: “Phượng Lưu thiếu gia đi đoàn kịch [tướng quân]” Ảnh tam run run, vẫn báo cáo chi tiết: “Phượng Lưu thiếu gia bảo ngài đừng đến quấy rầy cậu ấy, cậu ấy không muốn nhìn thấy ngài.” Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh: Đôi mắt phượng lạnh lùng kia nhìn mình, lưỡi nhác dựa vào rương hành lý, giọng nói cũng lưỡi biếng, lại không thể để ngoài nghe không chú ý, vô cùng áp lực: “Nói cho Lãnh Lệ, tôi không muốn nhìn thấy anh ta xuất hiện trước mặt tôi, lúc đó làm tôi thực mất hứng”. Biết Phượng Lưu thiếu gia rời đi, còn mình vẫn ở đây, mồ hôi lạnh thấm vào chiếc áo đen, thân thể không kìm nén được run rẩy. Khí thế đó, thật quá thật quá đáng sợ, đáng sợ giống như thiếu chủ vậy.

“Cậu lui xuống đi, năm mươi roi.” Lãnh Lệ đã khôi phục lãnh tĩnh.

“Vâng” Ảnh tam không hỏi nguyên nhân, vì gã biết có hỏi cũng chỉ có thể bị phạt càng nặng thêm. Thiếu chủ chỉ khi trước mặt với Phượng Lưu thiếu gia mới có thể yếu thế.

Lãnh Lệ nằm sấp lên nệm, ngón tay chạm lên vết máu, không thể lau bỏ được. Xem ra, chỉ có thể trước khi chủ nhân trở về đặt làm một cái giống hệt. Bộ nệm và gối ôm này bị bẩn thì để lại cho mình làm kỷ niệm đi.

Lãnh Lệ quyết định xong, đứng dậy đi vào phòng tắm, muốn tắm rửa, chủ nhân rất ghét thứ dơ bẩn.

Nước tắm ấm áp bao bọc cả người giống như ngón tay chủ nhân vuốt ve toàn thân mình. Lãnh Lệ nhìn gương nhớ rõ mình. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mặt không chút thay đổi, anh tuần lại không ôn nhu. Đường cong toàn thân hoàn mỹ, cơ bắp rõ ràng, làn da màu tiểu mạch, cơ thịt căng chặt, eo nhỏ mỏng cong, không có một chút thịt thừa, đúng kiểu thân thể đàn ông, không mềm mại, không non mịn, không trắng nõn. Những vết roi bởi dây xích lại có chút giảm sưng. Ngực xanh tím một mảnh. Da dày thịt béo còn không thể chịu đòn, khó trách chủ nhân sẽ ghét bỏ.

Lãnh Lệ không chút lưu tình xoa nắn trên người mình, đến khi làn da phồng hồng rách da mới dừng tay. Hơi hơi nhếch cái miệng lên, thò tay đến phía sau, tách mở cánh móng, cũng không có trợn, hai ngón tay cứ vậy mà đâm vào, mò đến vật thể hình cầu bên trong, lấy ra. Đó là một trứng rung được làm khéo léo tinh tế. Lãnh Lệ thả nó vào bồn tắm vòi sen, lại rửa sạch bên trong cơ thể, mới đưa trứng rung về trong cơ thể. Đây là thứ ngày đó chủ nhân chưa lấy về, đã hết pin, mình lại vẫn mang theo. Động tác của Lãnh Lệ rất thô lỗ, sau huyết có chút sưng đỏ đau đớn.

Tắm rửa xong, Lãnh Lệ cũng không mặc quần áo mà trần truồng đi ra phòng tắm, chui vào trong chăn của Phượng Lưu. Lãnh Lệ cố gắng chống đỡ lâu như vậy, thực ra chỉ nhờ dựa vào nghị lực. Ba cú đập rần chắc kia của Phượng Lưu, phỏng chừng Lãnh Lệ đã nội thương. Cho dù thân thể có tốt cách mấy mà vừa phải tìm người, vừa phải ép buộc tắm rửa, bây giờ Lãnh Lệ có chút mê muội, ngực đau đớn, đau đến sắp chết lặng rồi. Lãnh Lệ kéo mạnh chăn, một lần lại một lần gọi chủ nhân. Còn chưa xa chủ nhân được bao lâu, Lãnh Lệ đã bắt đầu nhớ ngai.

37. Chương 37: Phiên Ngoại: Lãnh Lệ (phần 2)

Lãnh Lệ cũng không biết mình làm thế nào về đến nhà được, trở lại nơi người hắn yêu nhất từng ở, bây giờ cái gì cũng chẳng có. Tất cả mọi chuyện xảy ra còn như trước mắt, cho dù là ngọt hay đắng đều là báu vật trân quý tốt đẹp của hắn.

Lãnh Lệ vuốt ve chiếc bàn ở phòng khách. Hắn nhớ rõ chủ nhân rất kén ăn, không ăn được gừng tỏi, vậy là hắn dùng ớt làm gia vị. Chủ nhân thích ăn cá, lại không thích mùi cá, vậy là hắn học cách chế biến mỗi loại cá. Chủ nhân rất lười, ăn phải đồ ăn phiền toái thì cho dù thích cũng sẽ không chạm, vậy là hắn cắt nhỏ beefsteak, bỏ xương cá rồi để trước mặt chủ nhân. Khi đó chủ nhân sẽ ăn đồ ăn hắn làm, lúc tâm tình tốt sẽ thưởng cho hắn. Về sau không còn được làm đồ ăn cho chủ nhân ăn nữa phải không, nghĩ đến đó ánh sáng trong mắt Lãnh Lệ chợt tắt.

Ngón tay lướt qua sô pha, hắn phẳng phát thấy được chủ nhân dựa vào sô pha, ôm hắn vào lòng, xem vài phim thần tượng không đổi. Chủ nhân có khi sẽ tựa vào vai hắn ngủ, hơi thở ấm áp phả lên cổ. Lúc ấy, hắn sẽ không kìm nén được mà mặt đỏ tim đập, cũng không dám căng thẳng cơ thể, không dám run rẩy, cứ không nhúc nhích đợi chủ nhân ngủ say lại đưa trở về phòng. Sau này cũng không còn cơ hội ôm chủ nhân dù chỉ một lần nữa phải không... Từng giọt, từng giọt nước mắt của Lãnh Lệ lăn xuống.

Lãnh Lệ từ từ quỳ lên tắm tắm lông dài. Thứ này là sợ chủ nhân đi chân trần cảm lạnh nên đặc biệt đặt làm. Mặt nhẹ nhàng dán lên, mềm mềm nhu nhu ấm áp, thật nhiều hình ảnh xấu hổ hiện lên trước mắt: Hắn toàn thân trần trụi, dùng một loại tư thế dâng tặng lễ vật mà nghênh đón chủ nhân tiến vào. Chủ nhân sẽ không thương tiếc hắn, cho nên thật sự rất đau, nhưng hắn vẫn sẽ ra sức phối hợp. Không phải chịu đựng để nịnh hót, mà là hắn thật sự cảm thấy hạnh phúc. Tất cả những thứ chủ nhân cho, hắn đều thích. Sau này cũng không còn có thể hầu hạ chủ nhân phải không. Nụ cười trên mặt Lãnh Lệ cuối cùng biến mất.

Hắn biết làm mỗi một loại thức ăn mà chủ nhân thích, biết mỗi một thói quen nhỏ của chủ nhân, nhưng mà... sau này cũng không còn tác dụng nữa. Chủ nhân không cần hắn, từ bỏ hắn rồi.

Không còn sức lực chịu đựng, Lãnh Lệ nằm sấp lên thảm trải sàn, cất tiếng khóc rống thất thanh, như một đứa nhỏ cô đơn một mình trong căn biệt thự to lớn, bất lực, tuyệt vọng.

Sau một đêm buông thả, Lãnh Lệ tựa như cái gì cũng chưa từng xảy ra, làm đồ ăn phong phú đặt lên bàn, xếp dụng cụ dùng cơm lên, rồi kéo ghế dựa ra, còn mình thì lại quỳ mà ăn đồ ăn trong đĩa đặt trên thảm bên cạnh ghế dựa. Ăn xong, hắn thu dọn bàn, sửa sang lại mọi thứ xong, sau đó đến công ty.

Hắn làm việc giống như cỗ máy, cả ngày chôn trong đồng văn kiện đến nửa đêm, sau đó về nhà.

Quỳ trong phòng Phượng Lưu, cẩn thận chà lau mỗi một vật, một lần lại một lần, không chê phiền.

Một ngày, một tuần, một tháng.

Lãnh Lệ ăn cơm đều sẽ đau dạ dày, nôn khan, đầu sẽ thường hay choáng váng. Mỗi lần té xỉu, hắn đều sẽ nhìn thấy chủ nhân.

Hai tháng.

Lãnh Lệ ôm gối ôm của Phượng Lưu, tay chân như nhũn ra, cuối cùng đi ra phòng này không nổi nữa, hắn cuộn thân thể lại, vẫn không nhúc nhích mà nhìn trần nhà.

Hắn không muốn sống, nhưng mạng này là của chủ nhân, cũng không thể tự sát. Vì vậy, hắn mỗi ngày đều ngoan ngoãn ăn cơm uống nước, như vậy thì không xem là tự sát phải không.

Hắn từ từ nhắm hai mắt, nhớ lại từng chút, từng nơi được ở bên cạnh chủ nhân. Chết ở trong phòng chủ nhân, chủ nhân sẽ càng ghét hắn đi. A, không, chủ nhân sẽ không biết, ngài ấy sẽ không trở lại nơi này nữa.

Rầm.

Tiếng gì vậy. Nghe thấy ảo giác?

Rầm.

Không đúng, Lãnh Lệ mở to mắt, nhìn thẳng về phía cửa. Cầm chủy thủ trên người, ánh mắt lạnh lùng. Là ai dám đá cửa của chủ nhân.

Rầm. Cửa phát ra tiếng mở ra. Ngay lúc cửa mở, Lãnh Lệ bỗng phóng chủy thủ ra ngoài.

Lại lúc nhìn thấy khuôn mặt kia, mở to hai mắt nhìn.

Chủ nhân!

38. Chương 38: Phiên Ngoại 3: Phượng Tiểu Công Và Lãnh Tiểu Thụ Hạnh Phúc Sinh Hoạt

Lời editor: Chương này hạnh phúc cho thụ rồi, công cực ôn nhu

Lãnh Lệ biết mình đang nằm mơ, nhưng hắn không động dậy được, chỉ có thể nhìn từng đoạn hình ảnh kia.

Ở trong mộng, hắn thấy chủ nhân.

Chủ nhân mặc một bộ quần áo trắng, dựa ở lầu hai nhìn xuống hết thấy, cầm ly rượu trong tay, tùy ý tiêu sái, phong hoa tuyết đại, không hổ là chủ nhân.

Lãnh Lệ thấy một người có bộ dạng hoàn toàn giống hắn đang đứng gần đó, tạm thời cứ cho rằng người đó là mình đi.

Lãnh Lệ cảm thấy hắn cũng hồi hộp, tim đang đập nhanh hơn.

Hình ảnh đó là cho hắn cảm thấy quá đẹp. Vậy nên, khi hình ảnh thay đổi, Lãnh Lệ còn có chút phản ứng không kịp, hắn mới đầu chỉ biết nhìn ngây ngốc.

Hắn say rượu đang ôm chủ nhân, ngã lên ghế đệm hôn môi, thậm chí tay còn không quy củ mà xé rách, sờ loạn trên người chủ nhân.

Làm sao có thể thể được! Lãnh Lệ phục hồi tinh thần, muốn ngăn cản nhưng hắn cũng không làm được gì cả. Hắn không điều khiển được thân thể mình. Đây rõ ràng là thân thể không say lại làm trò say sấn mà. May mắn, may mắn, ngay lúc quần áo bị cởi ra, chủ nhân không thể nhìn được nữa đá văng hắn đang làm càn.

Lãnh Lệ nhẹ nhàng thở ra, nhưng một hơi còn chưa thở ra khỏi miệng, hình ảnh lại chuyển đổi.

Hắn chưa từng nhìn thấy chủ nhân chật vật như thế. Chủ nhân bị ném lên đồng cỏ, ánh sáng nơi nhà tù có chút tối tăm u ám, nhưng đủ để thấy rõ trên người chủ nhân đầy vết thương, mặc một chiếc áo mỏng rách rưới trên người, máu và bùn đất hỗn độn vào nhau, đã nhìn không ra màu sắc thật sự của nó. Sắc mặt chủ nhân xanh trắng, thân thể hơi run rẩy, mất đi khí phách phong phát thường ngày, lại nhiều thêm một phần vẻ lẳng ngược yêu mỹ. Có điều, hắn hoàn toàn không có tâm tư mà thưởng thức vẻ đẹp đó.

Hắn liều mạng muốn tới gần, nhưng lại không thể. Tim đang từng chút đau đớn, đau đến tê tâm liệt phế, làm hắn không thở nổi. Hắn có thể cảm nhận được thân thể cũng đang đau lòng, hai cơn đau quăn quít với nhau, làm cho Lãnh Lệ muốn phát điên. Hắn kêu không ra tiếng, chỉ có thể ở trong lòng một lần lại một lần gọi chủ nhân. Cuối cùng, đang lúc thân thể không biết làm sao ôm lấy chủ nhân thì Lãnh Lệ đau đến trước mắt bỗng tối đen, ngất đi.

Khi một lần nữa mở mắt ra, Lãnh Lệ cảm thấy được một loại tuyệt vọng trong thân thể từ từ lên men, hắn không thể không quan sát tình huống trước mắt.

Chủ nhân mặc quần áo trắng đứng đón gió trên lang thang ban công, sau lưng có người mặc đồ đen bịt mặt cầm dao găm kề lên cổ chủ nhân, dao găm sắc bén làm in lên vết máu đỏ trên chiếc cổ trắng nõn non mịn kia.

Hắn ngừng thở, muốn nói người đó thả chủ nhân ra, chỉ cần thả chủ nhân muốn hắn làm gì hắn cũng chấp nhận. Hắn có thể chết thay cho chủ nhân. Nhưng, hắn biết, hắn cất không ra tiếng. Hắn chỉ có thể không ngừng bảo với chính mình, đây là mơ, tất cả đều không phải thật, không phải thật sự.

Nhưng, bỗng nhiên biến cố làm Lãnh Lệ mở to hai mắt nhìn.

Hắn nhìn thấy chủ nhân ra tay bất ngờ đoạt lấy dao găm, rồi từ từ đâm vào ngực, máu chậm rãi thấm ra chiếc áo trắng tuyết, thân thể chủ nhân dần dần ngã xuống. Tiếng la hét vang lên bốn phía, tiếng binh khí va chạm phảng phất lùi xa dần, trong mắt Lãnh Lệ chỉ có hình bóng chủ nhân.

Thân thể Lãnh Lệ tê tái, cất tiếng “Không!”

Lãnh Lệ bật dậy từ trên giường, tay che chặt ngực, thở phì phò từng ngụm từng ngụm, trước mắt vẫn một mảnh máu đỏ, trái tim bị sợ hãi và tuyệt vọng chiếm cứ.

“Sao thế?” Bên cạnh truyền đến giọng nói mang theo nồng đậm buồn ngủ, sau đó lại bị kéo vào lồng ngực ấm áp.

Là chủ nhân, đúng, chủ nhân còn đang bên cạnh mình, tất cả mọi chuyện vừa rồi đều là mơ, đều không phải thật, bây giờ mình đang ở trong lòng chủ nhân. Ấm áp!

Lãnh Lệ nhắm mắt lại, nước mắt lại không kiềm nén được mà chảy ra. Vùi đầu vào lồng ngực Phượng Lưu, liều mạng ức chế tiếng nức nở.

“Lại mơ thấy ác mộng nữa à?” Phượng Lưu mơ mơ màng màng mở mắt ra, đau lòng hôn lên nước mắt trên khóe mắt Lãnh Lệ, liếm liếm, mằn mặn, ẩm ẩm “Đến cùng mơ thấy cái gì có thể để người khóc thành như vậy.” Mấy ngày này Lãnh Lệ vẫn mơ thấy ác mộng, nhưng kỳ quái là, mặc kệ hắn hỏi thế nào cũng không chịu nói.

Quả nhiên, Lãnh Lệ vẫn lắc lắc đầu, chui vào lòng Phượng Lưu, nắm lấy áo ngủ của Phượng Lưu, cực không cảm thấy an toàn thoải mái.

Nhưng hôm nay Phượng Lưu cũng không định cứ vậy bỏ qua cho Lãnh Lệ, hắn đã vài ngày không ngủ ngon, tối nào cũng bị đánh thức, làm Phượng Lưu có tính ham ngủ hết sức khó chịu.

Phượng Lưu trở mình, ngăn Lãnh Lệ, cứ thế hôn sâu một cách tiêu chuẩn, tay cũng không an phận vói vào trong áo ngủ của Lãnh Lệ, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ngón tay theo kẽ dùi từ từ ma sát, thử đâm một ngón tay vào thăm dò, đùa bỡn đóa hoa hơi hơi nở rộ kiều diễm kia. Ánh mắt Lãnh Lệ bị Phượng Lưu dùng ruy băng che lại. Mất đi thị giác, các giác quan khác trở nên mẫn cảm rất nhiều, tất cả tinh thần đều tập trung vào ngón tay của Phượng Lưu. Tiếng nước toan toản trong hoàn cảnh yên tĩnh hết sức rõ ràng, Lãnh Lệ cảm thấy toàn thân đều đang nóng lên, trong cơ thể truyền đến cảm giác trống rỗng, một trận so một trận càng cường liệt. Chủ nhân đã rất lâu chưa có chạm hân, hân thật sự có chút nhớ chủ nhân. Lãnh Lệ cắn mạnh môi dưới, phòng ngừa mình nhin không được cầu hoan. Hân làm sao có thể, làm sao có thể cầu xin chủ nhân làm việc, chút việc nhỏ ấy cũng nhin không được, chủ nhân sẽ ghét bỏ hân.

Phượng Lưu vẫn chú ý đến biểu tình của Lãnh Lệ, thấy Lãnh Lệ cắn môi dưới càng lúc càng mạnh, Phượng Lưu nắm lấy cằm của Lãnh Lệ, buộc hân há miệng, đâm ngón tay vào, đùa giỡn. Lãnh Lệ quả nhiên không dám khép miệng lại nữa, từng tiếng rên rỉ phát ra từ miệng Lãnh Lệ. Vì ngậm ngón tay Phượng Lưu, âm thanh có chút không rõ, lại càng có sức dụ hoặc.

“Ngoan, nói cho ta biết, Tiểu Lãnh làm mơ thấy gì nào?” Phượng Lưu kê lên tai Lãnh Lệ thổi một hơi, cố ý phát ra tiếng nói ôn nhu dụ hoặc: “Người nói cho ta biết, ta sẽ cho người. Thế nào?” Phượng Lưu híp mắt, cười đến giống như một chú hồ ly, đào cạm bẫy xong, chỉ chờ Lãnh Lệ nhảy.

“Hô ưm, ưm a” Tư duy của Lãnh Lệ lúc này đã hỗn loạn, trong đầu một mảnh tương hồ, nghe Phượng Lưu nói, Lãnh Lệ lại thấp giọng phát ra tiếng nức nở, giống một chú động vật nhỏ bị thương: “Chủ nhân, đừng chết, đừng, nó không thể không có ngài, hu hu” Lãnh Lệ cuộn thân thể lại, cọ xát lên người Phượng Lưu.

Phượng Lưu nghe được đáp án này, tỏ vẻ hân đã hết chỗ nói rồi, chỉ có thể dùng sức xoa loạn tóc Lãnh Lệ, nhẹ giọng trấn an: “Ngoan, chủ nhân không sao cả, không sao cả.”

Nghe Phượng Lưu trấn an, Lãnh Lệ bỗng kích động ôm lấy Phượng Lưu, thậm chí vì động tác quá mạnh, ruy băng vốn nổi rộng bị rơi ra, lộ ra đôi mắt bất lực của Lãnh Lệ: “Chủ nhân, chủ nhân, chủ nhân.....” Giống như ám ảnh, Lãnh Lệ vẫn gọi Phượng Lưu, tay càng nắm càng chặt.

Phượng Lưu bị nắm lấy có chút đau, bất mãn tách mở hai chân Lãnh Lệ, hung hăng đâm vào.

“A ~” Lãnh Lệ này thanh quát to, đều bị chàng biến điệu, hai chân lại cuốn lấy Phượng Lưu eo, phối hợp Phượng Lưu trườn động, đón ý nói hùa.

Một hồi làm tình, đã bắt đầu sẽ rất khó kết thúc, buổi đêm kéo dài, ánh trăng đỏ bừng mặt trốn vào trong những tầng mây, vụng trộm chăm chú nhìn vào hai thân thể nam tính liều chết dây dưa.

Sáng sớm hôm sau, Phượng Lưu tỉnh lại dưới ánh nắng chói mắt chiếu rọi, nhìn Lãnh Lệ nằm trong lòng mình còn đang ngủ say, hiếm được nở nụ cười tươi, trong đó mang theo chút sùng nịch.

Tối hôm qua làm có chút quá, Lãnh Lệ cực không cảm thấy an toàn nên vẫn quần Phượng Lưu, đến khi mệt đến xụi lơ rồi còn không chịu cho Phượng Lưu đi ra ngoài, Phượng Lưu chỉ có thể làm đến hần ngất đi, mới ôm đi tắm rửa. Đây vẫn là lần đầu tiên Phượng Lưu giúp phục vụ Lãnh Lệ, kinh nghiệm chỉ là số không, xuống tay khó tránh không nhẹ không nặng. Có điều, Lãnh Lệ cũng là thật mệt mỏi, ngủ rất say, dù đau cũng chỉ nhắm lông mi lại, thân thể không nén được run rẩy, lại không tỉnh lại.

Phượng Lưu nâng tay bóp mũi Lãnh Lệ, thấy Lãnh Lệ khó thở, hơi hơi há miệng để giúp hô hấp, Phượng Lưu không vui, cúi đầu hôn lên, đến khi hôn cho người ta triệt để thiếu dưỡng khí, dần dần thức tỉnh mới buông lỏng đôi môi đỏ mọng thơm ngon kia.

Cánh môi Lãnh Lệ đã sưng đỏ, hơi hơi chu lên, thật đáng yêu, lòng chơi đùa của Phượng Lưu nổi lên, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa, mát xa.

“Chủ nhân,” Lãnh Lệ mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn, giống như lông vũ nhẹ nhàng xẹt qua trái tim của Phượng Lưu, vật nhỏ vốn đã cứng, càng thêm hưng phấn.

Phượng Lưu cảm thấy căng lên khó chịu, cố ý đỉnh đỉnh mông Lãnh Lệ, sau đó từ từ ma sát.

Hơi thở của Lãnh Lệ bị kiềm hãm, dục vọng bán cứng triệt để cứng, ngoan ngoãn tách hai chân ra, để nơi yếu ớt bại lộ dưới hung khí của Phượng Lưu.

“Thôi được rồi, dùng miệng đi.” Phượng Lưu cảm nhận được chỗ đó còn sưng đỏ, quy đầu còn không thể vào được, tối hôm qua sử dụng quá độ, hôm nay cứ bỏ qua cho nó đi, bị thương thì không hay.

Lãnh Lệ có chút thất vọng, nhưng vẫn nghe lời của Phượng Lưu, cúi xuống ngậm đại gia hỏa. Dùng đầu lưỡi miêu tả hình dạng của nó, đảo qua mỗi một nếp uốn, ra sức hầu hạ.

ring ring, ring ring, ring ring ring, ring ring ring ring, ring ring ring ring

Tiếng chuông di động bỗng nhiên vang lên, sợ tới mức Lãnh Lệ thiếu chút nữa khống chế không được mà cắn xuống, may mà thu lực nhanh, có điều răng nanh vẫn chạm đến dục vọng của Phượng Lưu.

Cửa sinh mệnh truyền đến một trận đau đớn, Phượng Lưu một bên nhận điện thoại, một bên kéo miệng Lãnh Lệ, dùng sức đỉnh vào.

“Anh Lục, có muốn đi leo núi bungee không ~” Tiếng nói hưng phấn của Phượng Nhan truyền qua điện thoại.

Bị đỉnh bất ngờ đến cổ họng, Lãnh Lệ nhịn xuống ý muốn nôn khan sinh lý, phối hợp há to miệng, mấp máy vết hầu, giúp Phượng Lưu càng thoải mái.

“Được, các cậu sắp xếp đi.” Hạ thân Phượng Lưu điên cuồng luật động, âm thanh trong trẻo lại nghe không ra chút tình dục nào.

“Muốn mang tiểu trung khuyển nhà anh đi cùng không? Càng nhiều người càng vui nha ~ hắc hắc.” Cái kiểu cười đó, Phượng lưu có thể không biết con nhóc Phượng Nhan kia lại đang nghĩ ra chủ ý xấu gì sao.

Phượng Lưu không đếm xỉa tới cô, tiếng nước “Phốc xuy phốc xuy” vang lên trong phòng trống, hơi thở của Phượng Lưu càng ngày càng dồn dập, động tác làm đến nhanh nhất, bỗng nhiên đâm sâu vào bên trong, dục vọng run run, toàn bộ tinh hoa phun vào trong miệng Lãnh Lệ.

Lãnh Lệ nuốt tất cả tinh dịch vào trong bụng, vươn ra đầu lưỡi vì ma sát mà có chút đỏ sẫm, nhẹ nhàng liếm láp dục vọng của Phượng Lưu, liếm sạch sẽ tinh hoa còn sót lại.

“Anh Lục, gia, anh đang làm gì? Em nghe tiếng đầu bên kia”

“Tôi sẽ dẫn Tiểu Lãnh đi cùng.” Phượng Lưu ngắt ngang lời nói của Phượng Nhan, quyết định xong thì không cho Phượng Nhan có cơ hội nói nữa, cứ thế cúp điện thoại, tắt nguồn để ở một bên.

39. Chương 39: Pn: Máý Theo Dõi Chọc Ra Hương Diễm

Lãnh Lệ cả người trần trụi, quỳ trên thảm, hai chân mở rộng ra. Quả anh đào trước ngực bị một bàn tay lồi kéo xoa nắn, chà đạp đến sung huyết sưng đỏ. Một tay còn lại ở phía sau đùa bỡn tiểu huyết đã trở nên đỏ tươi, bốn ngón tay không chút lưu tình dùng sức đâm vào, ma sát, có chút thô bạo. Vật phía trước của Lãnh Lệ đã cao ngất đứng nghiêm, hơi chảy vài giọt chất lỏng, lại vì gốc dương vật bị khoá trình tiết trối giữ mà không được giải thoát. Lãnh Lệ hơi nâng môi, phát ra từng tiếng rên rỉ mê người để người ta nghe mà mặt đỏ tim đập, thân thể càng không biết liếm sĩ lắc lư, lộ ra màu sắc hồng đỏ sáng bóng.

Phượng Lưu chỉ mặc vồn vẹn một bộ áo ngủ rộng, một chân duỗi thẳng, một chân co lại, ngồi trên thảm, dựa vào sofa, ánh mắt lạnh lợi nhìn chằm chằm màn hình tivi. Trên đó đang phát hình ảnh mà camera giám thị ghi được trong tòa biệt thự này.

Cảnh tượng trên đã duy trì liên tục hơn hai giờ. Buổi sáng, Phượng Lưu nệm qua bữa sáng vô tình lật ra camera giám thị, vì trong lòng khó chịu Lãnh Lệ giám thị hắc, nên đã phạt Lãnh Lệ tự an ủi. Vì thế mới xuất hiện hình ảnh “Hài hòa” như thế.

Phượng Lưu thấy được cảnh hai người ầm ập khi mình mất trí nhớ. Khi đó, Lãnh Lệ vẫn luôn vô điều kiện mà sủng nịch mình, còn thấy được cảnh Lãnh Lệ lừa gạt mình làm yêu, mình vẫn giữ vẻ không bằng lòng, cuối cùng cũng bị dụ đi vào khuôn khổ. Mà bây giờ, trên TV đang phát chuyện xảy ra sau khi mình khôi phục ký ức rồi đi.

Lãnh Lệ cười, trong miệng đang lẩm bầm lầu bầu nói gì đó, cầm khăn, một lần lại một lần chà lau mỗi

một món đồ trong phòng, cẩn thận tỉ mỉ không bỏ qua dù chỉ một góc, đối xử dịu dàng với những vật nhỏ mình thường dùng để tra tấn hắn, làm người ta cảm thấy hắn như đang đối đãi với trân bảo vậy. Thật làm Phượng Lưu rất đau lòng. Ngày không có mình, Lãnh Lệ chính là qua như vậy sao. Hắn dường như tối nào cũng không nhắm mắt, không ngừng ép buộc chính hắn, dường như không lúc nào nghỉ ngơi, đến khi té xỉu, sau đó lại bò dậy. Phượng Lưu nhìn, lòng dâng lên chút ảm áp chưa bao giờ có, cũng càng giống bị đao cắt đau đớn khó chịu, mâu thuẫn vô cùng.

Bên tai là tiếng thở dốc rên rỉ không thể kìm nén của Lãnh Lệ và tiếng nước hỗn loạn dâm uế. Ngay lúc này lại nhìn thấy trên màn hình cảnh Lãnh Lệ mệt đến ngất đi, Phượng Lưu cuối cùng không nhịn được, kéo Lãnh Lệ qua, đặt người dưới thân, hung hăng đẩy vào.

“A,” Lãnh Lệ không ngờ Phượng Lưu bỗng kéo hắn, chưa chuẩn bị gì cả mà bị đẩy ngã lên thảm, phía sau lập tức được lấp đầy. Quả anh đào vì thân thể bị ngã sấp mà cọ sát lên thảm, càng cứng rắn dựng đứng lên. Lãnh Lệ trở tay không kịp, không khỏi gọi ra tiếng.

Lãnh Lệ cố sức phối hợp với va chạm của Phượng Lưu, nắm chặt thảm dưới thân, kích thích đến ngứa đầu ra phía sau.

“Ừm...ha...ừm...chủ...ừm...a...nhân,” Lãnh Lệ khó chịu vặn vẹo thân thể, cọ sát dục vọng đang lớn lên đến phát tím lên thảm lông tơ, hi vọng dùng cách này có thể giảm bớt một chút thống khổ. Khoá trinh tiết đã bám sâu vào trong thịt. Nơi yếu ớt đau đớn, nam nhân nào cũng không thể chịu được. Lãnh Lệ thật sự vô cùng đau đớn, cơ thể phát ra từng hồi run rẩy nhỏ, mới dám mở miệng, mà cũng chỉ dám gọi Phượng Lưu một tiếng, vẫn không dám xin tha.

Phượng Lưu cảm thấy Lãnh Lệ không thích hợp, lật người Lãnh Lệ lại, thấy được mà ảo não muốn gõ đầu mình, hắn thật quên Lãnh Lệ còn mang khoá trinh tiết, Lãnh Lệ gọi trễ một chút thì thể nào cũng phải phế đi. Phượng Lưu đau lòng, nhẹ nhàng mở khoá trinh tiết ra, đặt một bên, khẽ vuốt lưng an ủi Lãnh Lệ.

Tuy động tác Phượng Lưu đã rất nhẹ, nhưng Lãnh Lệ vẫn đau đến chảy đầy mồ hôi lạnh, thân thể mạnh mẽ run rẩy, tiểu huynh đệ càng đau đến cúi đầu.

Phượng Lưu thấy Lãnh Lệ đã bình tĩnh, trở lại dưới sự an ủi của mình, sợ Lãnh Lệ lưu lại di chứng gì, dục vọng ở một điểm trong cơ thể Lãnh Lệ mài chằm chằm, tay cũng nhẹ nhàng trêu đùa lên dục vọng của Lãnh Lệ, lúc nhìn thấy tiểu Lãnh Lệ dần dần ngừng đầu, hô hấp của Lãnh Lệ dần tăng thêm mới yên lòng.

Tư thế quỳ nằm sấp làm một lần, tư thế mặt đối mặt làm một lần, Phượng Lưu mới bỏ qua cho Lãnh Lệ, mài dục vọng mềm nhũn còn lưu luyện không rời, ghé vào lồng ngực rắn chắc của Lãnh Lệ, tay nhẹ nhàng an ủi tiểu Lãnh Lệ bị thương: “Tiểu Lãnh, tôi sẽ không bỏ anh một mình thống khổ.” Phượng Lưu nói một cách kiên định, nhìn những hình ảnh quay được, Phượng Lưu biết, mình lại rời xa hắn lần nữa, Lãnh Lệ tuyệt đối sẽ phá vỡ.

“Ừm.” Lãnh Lệ gật đầu, nước mắt liều mạng kìm nén, chịu đựng mãi cuối cùng cũng rơi xuống.

Tất cả những đau khổ ở trước niềm hạnh phúc này đều không đáng nhắc tới, không hối hận.

Lời editor: Chương H vẫn hấp dẫn, tạo động lực edit nhất, đây là chương PN cuối, thật ra còn PN về Ảnh Nhất nữa, nhưng editor không quen biết với Ảnh Nhất nên không đọc, không edit. Cám ơn các bạn đã theo dõi trong thời gian qua. Tạm biệt!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-luu-thieu-gia>